National- og Selskabs-Sange,

med Musik.

Samlet af Knud Henderson.

Udgivet af

JOHN ANDERSON PUBLISHING CO.

183–187 N. PEORIA ST., CHICAGO, ILL.

UNIVERSITY OF N.C. AT CHAPEL HILL
00056256824

NATIONAL-

OG

Selskabs-Sange

MED MUSIK.

SAMLET AF

KNUD HENDERSON.

Fjerde betydelig forögede Udgave.

CHICAGO.

JOHN ANDERSON PUBLISHING CO.

(PROPRIETORS SKANDINAVENS BOGHANDEL)

1893.

FORORD.

Flere af de i nærværende Samling forekommende Melodier og Sange er meget gamle, og ligesom der til dem knytter sig fra vort Fødeland kjære Minder, saaledes ville de tjene til at bevare disse i vort nuværende Hjemland. Nordens Historie og Folkeliv afspejler sig ofte fortrinlig i Fædrelandssange.

Det er en Kjendsgjerning, at vort Folk glæder sig i Sang. Tillige er det iøjnefaldende, at vor opvoxende Ungdom ynder Sange af en livlig Karakter. Et skjønsomt Udvalg af Sange og Melodier, der imødekomme denne Trang hos vort Folk, er utvivlsomt betimeligt; da Sangen er mig kjær, har jeg fornøjet mig selv ved disse Sange og vilde nu gjerne ogsaa fornøje Andre ved dem.

Jeg har ikke forsøgt paa det Umulige, at tilfredsstille Alles Fordringer; dog haaber jeg, at dette mit Arbejde maatte blive paaskjønnet.

Under Harmoniseringen er havt for Øje Sangkor af begge Kjön og Anvendelsen af saavel Husorgler som andre Musikinstrumenter.

Med venlig Tak til Enhver, der har ydet mig Vink og Raad, udsendes denne Samling af ældre og nyere nordiske Fædrelands- og Selskabssange med Musik; jeg skulde videre ønske, at den maa bidrage ialfald noget til baade at opfriske vort Folks Sanggave og til at opvarme samt vedligeholde Kjærlighed til det Land og Folk, hvori for saa Manges Vedkommende vor Vugge stod og vor Vuggevise blev kvædet.

CAMBRIDGE, WIS., 16de November 1875. KNUD HENDERSON.

Copyright 1876, by KNUD HENDERSON.

Copyright, 1886, by KNUD HENDERSON.

NATIONAL- OG SELSKABS-SANGE.

No. 1. Uden Sang er ingen Vaar.

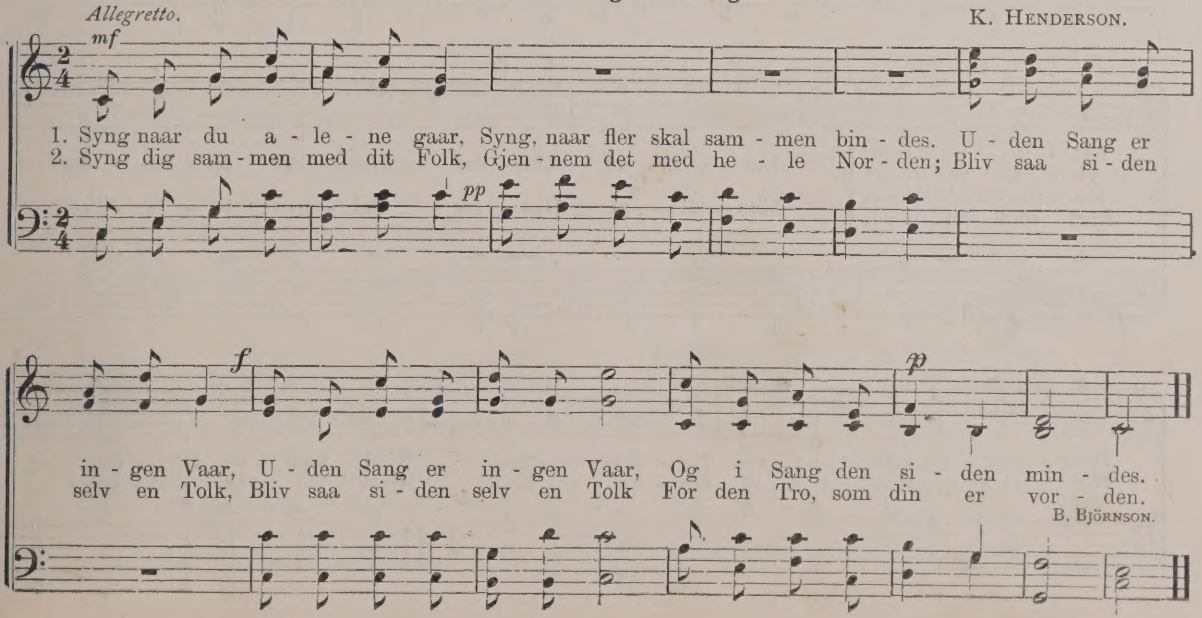

No. 2. Nationalsang.

Maestoso. C. Blom, arr. af K. H.

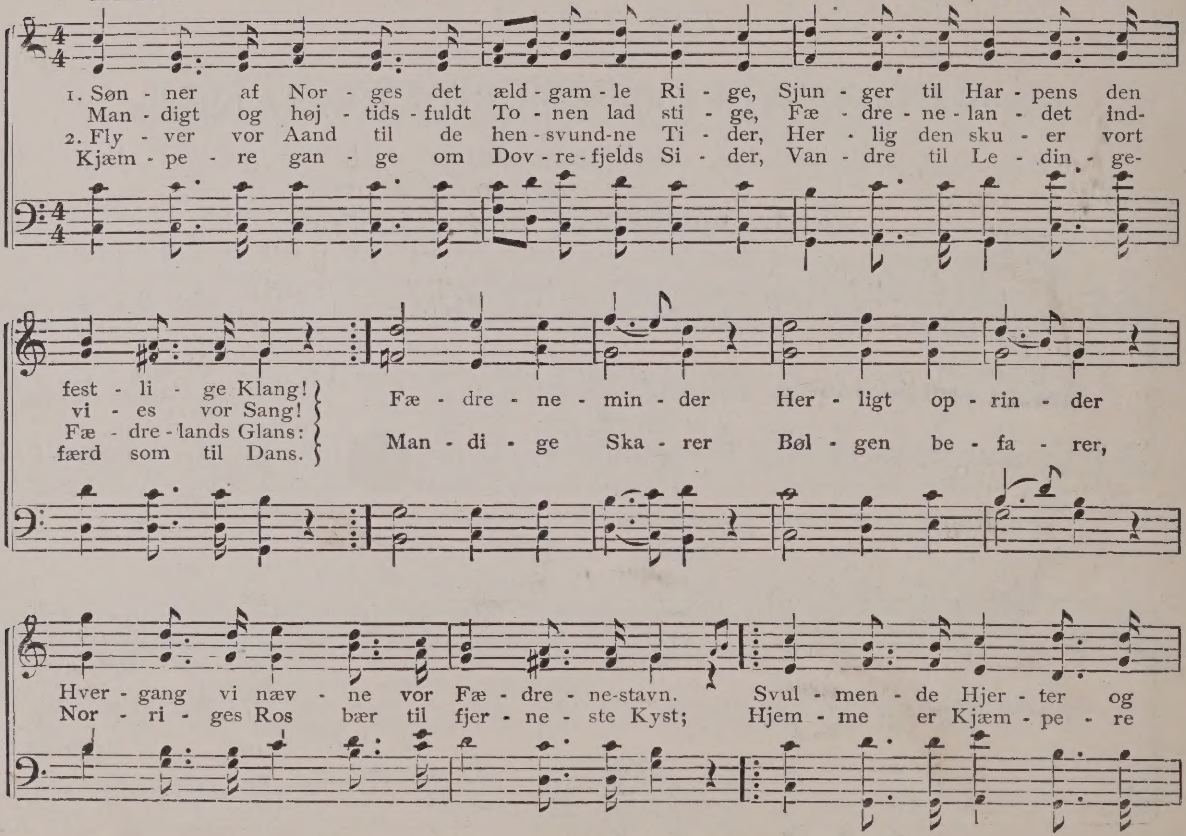

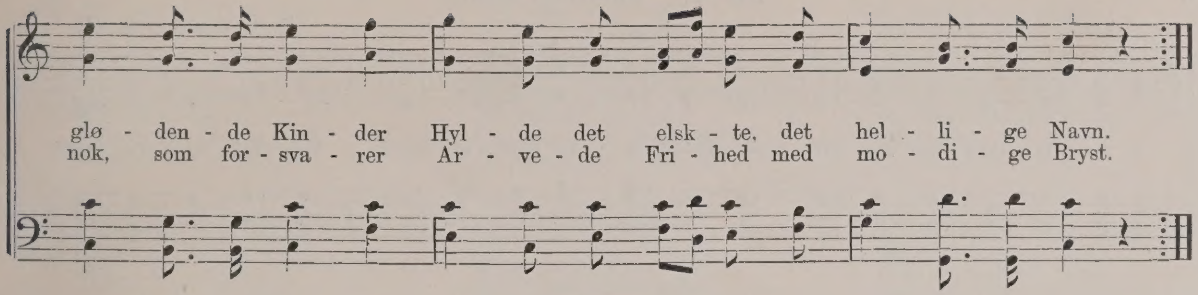

3. Medens de Staalklædte prøve sin Styrke,
   Medens de stande i kjæmpende Rad,
Skalde og Sagamænd Kunsterne dyrke,
   Riste i Runer de herligste Kvad.
Konninger bolde Scepteret holde,
   Røgte med Visdom det hellige Kald;
Gjennem Aarhundreders Nat deres Skjolde
   Gjenstraale klart i Erindringens Hal.

4. Oldtid! du svandt, men din hellige Flamme
   Blusser i Normandens Hjerte endnu;
End er af Æt og af Kraft han den samme,
   End staar til Frihed og Ære hans Hu;
Og naar han kvæder Norriges Hæder,
   Svulmer hans Hjerte af Stolthed og Lyst:
Ham er selv Sydens de yndigste Steder
   Intet mod Norriges snedækte Kyst.

5. Frihedens Tempel i Normandens Dale
   Stander saa herligt i Ly af hans Fjeld;
Frit tør han tænke og frit tør han tale,
   Frit tør han virke til Norriges Held.
Fuglen i Skove, Nordhavets Vove
   Friere er ej end Norriges Mand;
Villigt dog lyder han selvgivne Love,
   Trofast mod Konning og Fædreneland.

6. Elskede Land med de skyhøje Bjerge,
   Frugtbare Dale og fiskrige Kyst!
Troskab og Kjærlighed fro vi dig sværge;
   Kalder du, bløde vi for dig med Lyst.
Evigt du stande, Elskte blandt Lande,
   Frit som den Storm, der omsuser dit Fjeld!
Og medens Bølgen omsnor dine Strande,
   Stedse du voxe i Hæder og Held!

H. A. Bjerregaard.

No. 3. Bannersang.

Tempo di marcia.

R. BAY, arr. af K. H.

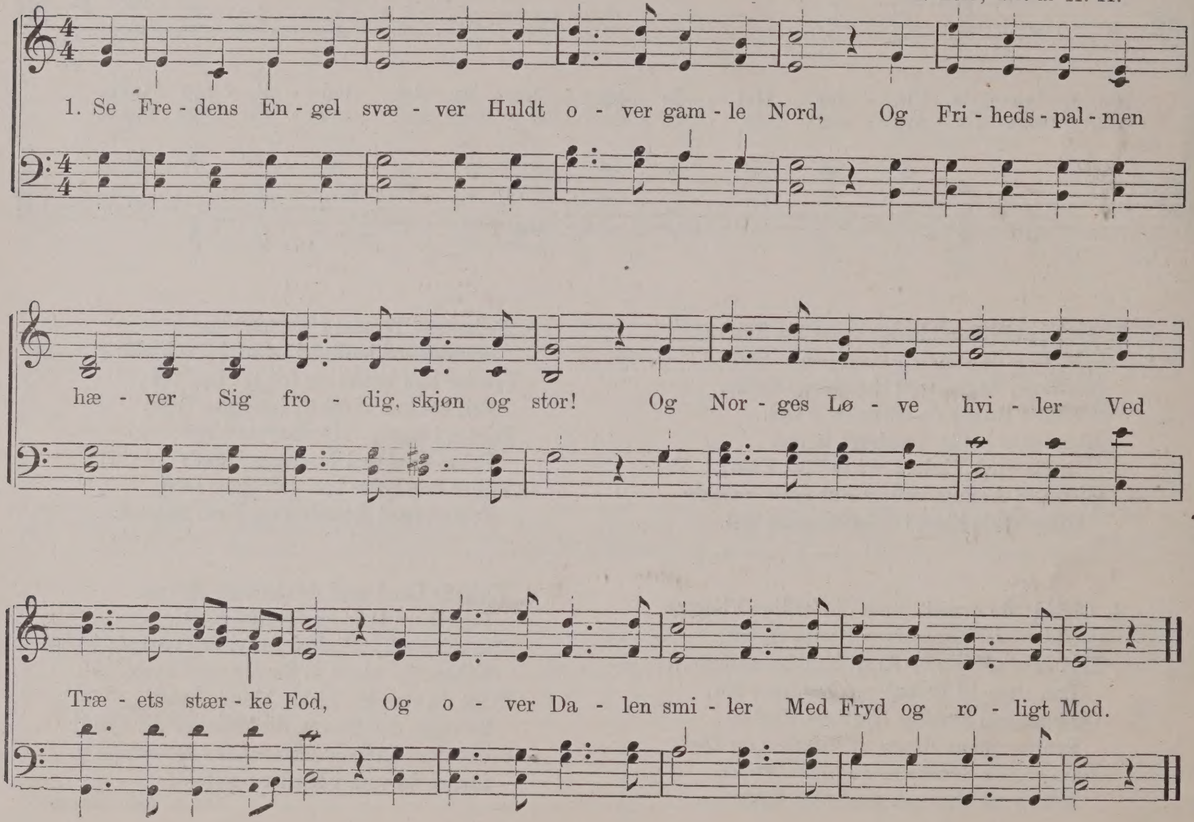

2. Men viger Fredens Engel
For Ufreds onde Aand,
Antastes Palmens Stengel
Af nogen fiendtlig Haand,
Vil Palmens Blomster røve
Ørn eller Leopard, —
Strax rejser Norges Løve
Sig med sin Hellebard.

3. Paa Dovre da den stander,
Beredt til mandig Dyst,
Og svinger Norges Banner
Udover Land og Kyst.
Og under det sig samle
Dets Sønner Mand for Mand,
At kjæmpe for det gamle,
Det frie Fædreland.

4. Og hvor sig Kampen stæder,
Paa Bølge eller Jord,
Dem følger Sejr og Hæder
I Oldtidsmindets Spor!
Og Eg med Lauren blander
Sit Løv, til Krands at sno
Om Heltens høie Pande
For hævdet Friheds Ro!

(Samme Melodi).

1. Den Bonde, som vil lede
Sin Avling med Forstand,
Vil Jorden vel berede
Med Plov og Harvetand;
Men Hjertet og dets Tanker,
Skal det da ligge brak?
Det kunde bære Ranker!
Men bærer knapt en Stak.

2. Nej, ikke tør vi nøjes
Med Barnets Pegepind,
Men flittigt maa der pløjes
Og saa's i villigt Sind,
Og Furen, den maa trækkes
I Sandheds lige Spor,
Og Sæden, der skal lægges,
Er Kundskabs friske Ord.

3. Ja, Luft fra Sagatide
Skal fylde vore Sejl
Mens vi mod Fremtid glide
Ad Fortids stille Spejl,
Med Folkesangens Kjerne
Til sundt og dagligt Brød,
Til Julenattens Stjerne,
Til Lys i Liv og Død.

4. Da skal med Ax og Lilje
Alt Godt af Hjertet gro,
En norsk og kraftig Vilje
Hos Kjærlighed og Tro!
Og naar det for os Alle
Er bleven morgenlyst,
Skal vaagne Svende falde
Til vaagne Brødres Bryst.

(Samme Melodi).

1. Velkommen hver, hvis Glæde
Er vore Fædres Hjem,
Hvis Hu er fri at træde
Med Lys i Livet frem,
Hvis Lyst er stor at vorde
I mer end Gods og Muld,
En Rigmand paa de Gaarde,
Hvis Skat er Aandens Guld.

2. Et Modersmaal vi ejer,
Af Fædres Bryst det sprang,
Det mer end Guldet vejer,
Har mer end Guldets Klang;
Vi ejer store Minder
Og Tonestrømmes Væld,
Vi ejer Lys, som rinder
For os i Gry og Kvæld.

3. Det er vor Ungdoms Ære,
Det er vor Leg og Lyst,
Det Alvorstanken være,
Som bor i Mandens Bryst!
Saa skjøn en Drøm ej findes
Som den paa Ungdoms Strand
Og Arven, som skal vindes
I Aandens Fædreland,

4. Ja, det er din med Rette,
Hver Skat, som vorder kjendt,
Hvert Lys paa Fjeld og Slette,
I Folkeaanden tændt,
Hver Livets Daad paa Jorden,
Hvert ædelt Tankelyn,
Men først og sidst i Norden
For Folkehjertet Syn.

5. Thi skal vor Gjerning være
Ved Modersmaalets Lyd
At plante, Gud til Ære,
En Sæd til Hjertets Fryd,
En Blomst, hvis Duft kan glæde
Hver Kvinde og hver Mand,
Et Lys, der Glans kan sprede
Trindt i vort Fædreland.

No. 4. Nordhavet.

Allegro maestoso.

Ludv. M. Lindeman.

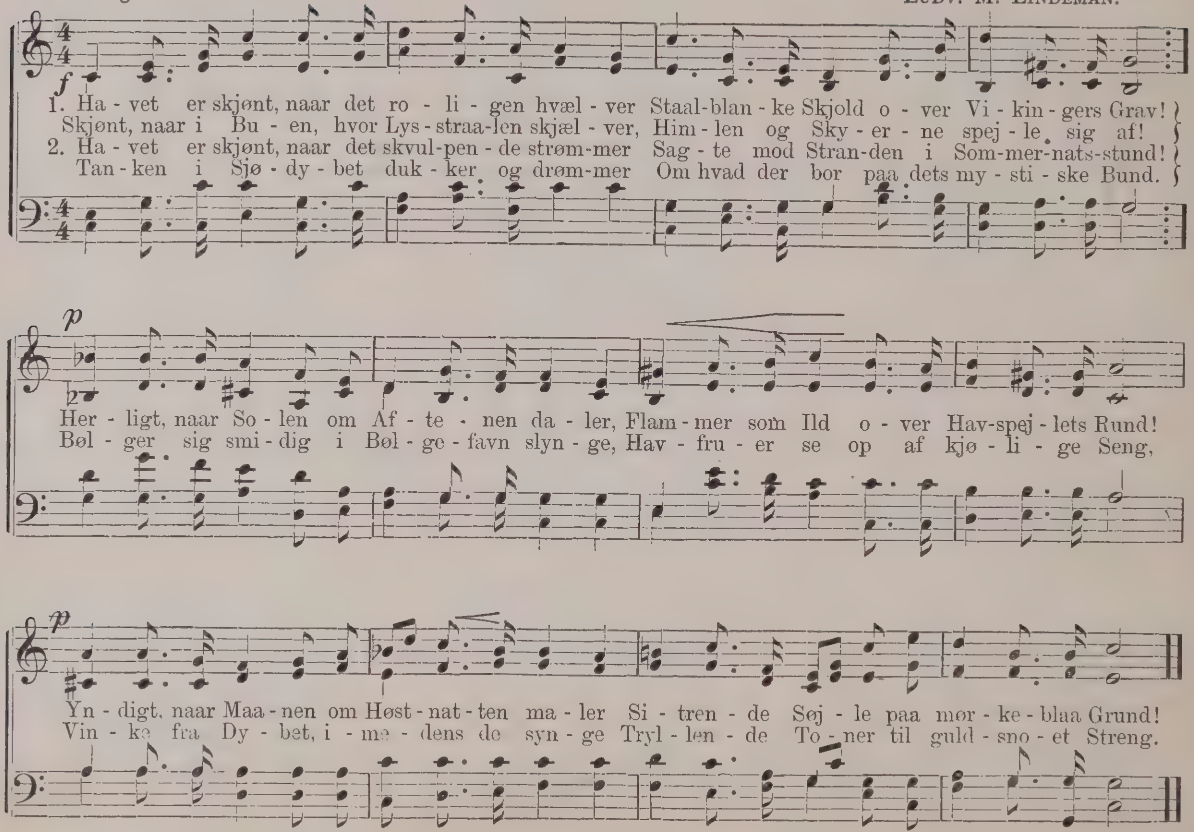

3. Havet er frygteligt hist, hvor det bruser
Tungt imod Nordpolens natlige Kyst!
Svømmende Isfjelde Pantseret knuser,
Bragende højt imod Klippernes Bryst.
Nordlysets Gravlampe skinner henover
Ligsvøb af urgamle, slumrende Land;
Havet ej bundet af Dødslænker sover,
Kraftig det bryder sin Bølge mod Strand.

4. Havet er stolt, naar det ægges til Harme,
Stormene slaa paa dets buklede Skjold!
Fnysende hæver det svulmende Arme
Højt imod Skyborges truende Vold!
Tænder end Lynilden Ege paa Jorden,
Splitter selv Bjergenes malmfaste Slot,
Havet dog ler kun af Lynild og Torden,
Samler sig Kræfter i Kamplegen blot.

5. Havet er herligt, og herlige Sønner
Stedse det fostred i kraftfulde Favn;
Hvergang dets Røst under Stormene dønner
Voxer kun Modet hos Viking i Stavn.
Kjæmpehval leger paa skummende Fjelde,
Skyder sin Straale mod Himmelens Sky;
Sjøkongen rider sin Drage med Vælde,
Sjungende flyver om Lande hans Ry.

6. Ruller ej Nordsjøen end sine Vover
Trindt omkring Norriges fjeldbygte Kyst,
Blaagrønne, hvælvede Gravhøje over
Helte, som segned i Kampen med Lyst?
Suser ej Bølgen om Jarlernes Glavind
End over Dybet i Hjørungavig?
Tordner ej Havet om Fiendernes Avind
Højt over Svolder og Tryggvesons Lig?

7. Vugges jeg, Hav, paa dit fraadende Dække,
Stige de Kjæmper af sivdækket Grav,
Frithjof og Alf paa den susende Snekke,
Sværde som Lynild og Aasyn som Hav;
Kvældsol er Blod paa de kløvede Skjolde,
Stormen er Krigsraab fra gyngende Val;
Maanen er Nornen, som fører de bolde,
Blegnende Kjæmper til Valhallas Sal.

8. Hisset jeg skuer de svømmende Borge
Gynge paa Bølgen med dødsvangre Last;
Vimpelen flagrer, og Løven fra Norge
Luer i Blod fra bevingede Mast.
Lyn er dens Blik og dens Stemme er Torden,
Dødsbudet rider paa flammende Sky,
Tordenskjolds Torsvogn omdønner vort Norden.
Havfladen bæver, og Fienderne fly.

9. SvanvingetSjøfugl ej mindre mig fryder,
Baaden, som slynges i Brændingens Fos;
Mod staar ved Roret og dristigen byder
Mægtige Kræfter i Dødskampen Trods.
Havet strør Liljer om Baaden og kranser
Normannafærd over Ginungagap;
Medens den flyvende Snekke hendanser,
Løber paa Bølgen med Stormen omkap.

10. Brus da om Norge dit stormende Kvæde,
Herlige Nordhav, du Kraftens Idol!
Sjung os et Bjarkemaal, hvergang vi træde
Slagdans paa bølgende Tiljer om Pol!
Sejerens funklende Solglans om Panden,
Fri staa hver Normand i Løfting og Stavn.
Fri som dit Mejgingjards Belte om Stranden
Vugger os Hæder og Rigdom i Havn!

S. O. Wolff.

No. 5. Fædrelandssang.

Tempo di marcia.

RIKARD NORDRAAK. (1864.)

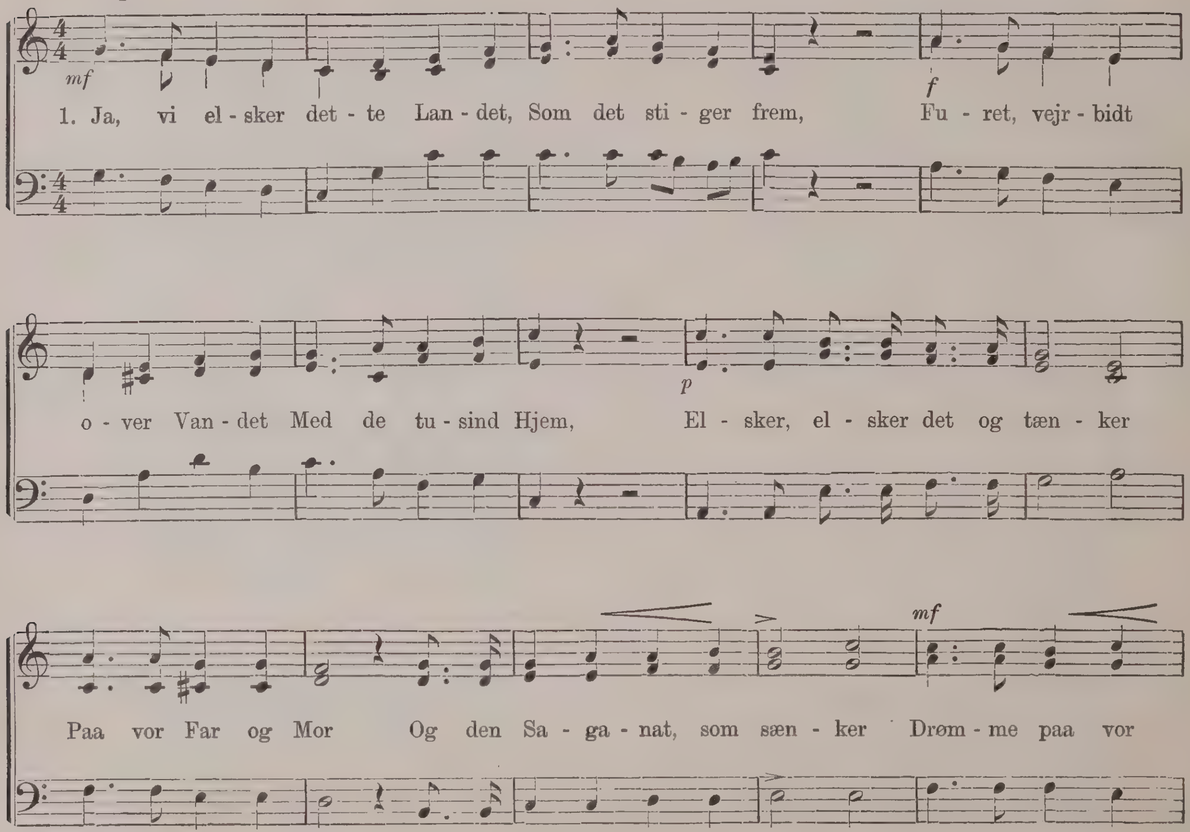

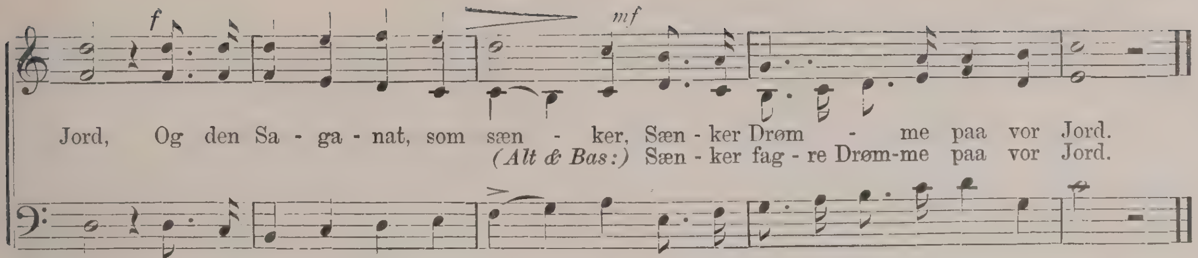

2. Dette Land har Harald bjerget
   Med sin Kjæmperad;
Dette Landet Haakon værged
   Medens Øyvind kvad;
Paa det Landet Olaf malte
   Korset med sit Blod,
Fra dets Høje Sverrer talte
   Roma midt imod,
Fra dets Høje Sverrer talte —
   Talte Roma midt imod.

3. Bønder sine Øxer brynte,
   Hvor en Hær drog frem,
Tordenskjold langs Kysten lynte,
   Saa den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede,
   Som de vare Mænd,
Andre kunde bare græde,
   Men det kom igjen,
Andre kunde bare græde,
   Men det kom — det kom igjen.

4. Haarde Tider har vi døjet,
   Blev tilsidst forstødt,
Men i værste Nød blaaøjet
   Frihed blev os født.
Det gav Faderkraft at bære
   Hungersnød og Krig,
Det gav Døden selv sin Ære —
   Og det gav Forlig.
Det gav Døden selv sin Ære,
   Og det gav — det gav Forlig!

5. Fienden sit Vaaben kasted,
   Op Vesiret for,
Vi med Undren mod ham hasted;
   Thi han var vor Bror.
Drevne frem paastand af Skammen
   Gik vi søderpaa;
Nu vi staa tre Brødre sammen
   Og skal saadan staa!
Nu vi staa tre Brødre sammen —
   Sammen og skal saadan staa!

6. Norske Mand i Hus og Hytte,
   Tak din store Gud.
Han har villet dig beskytte,
   Skjøndt det mørkt saa ud.
Alt, hvad Fædrene har kjæmpet,
   Mødrene har grædt,
Har den Herre stille lempet,
   Saa vi vandt vor Ret;
Har den Herre stille lempet —
   Lempet, saa vi vandt vor Ret.

7. Ja, vi elsker dette Landet,
   Som det stiger frem,
Furet, vejrbidt over Vandet,
   Med de tusind Hjem.
Og som Fædres Kamp har hævet
   Det af Nød til Sejr,
Ogsaa vi, naar det blir krævet,
   For dets Fred slaar Lejr!
Ogsaa vi, naar det blir krævet,
   For dets Fred–dets Fred slaar Lejr!

Bj. Björnson

No. 6 *a*. Godt Grandelag.

Andante. K. HENDERSON.

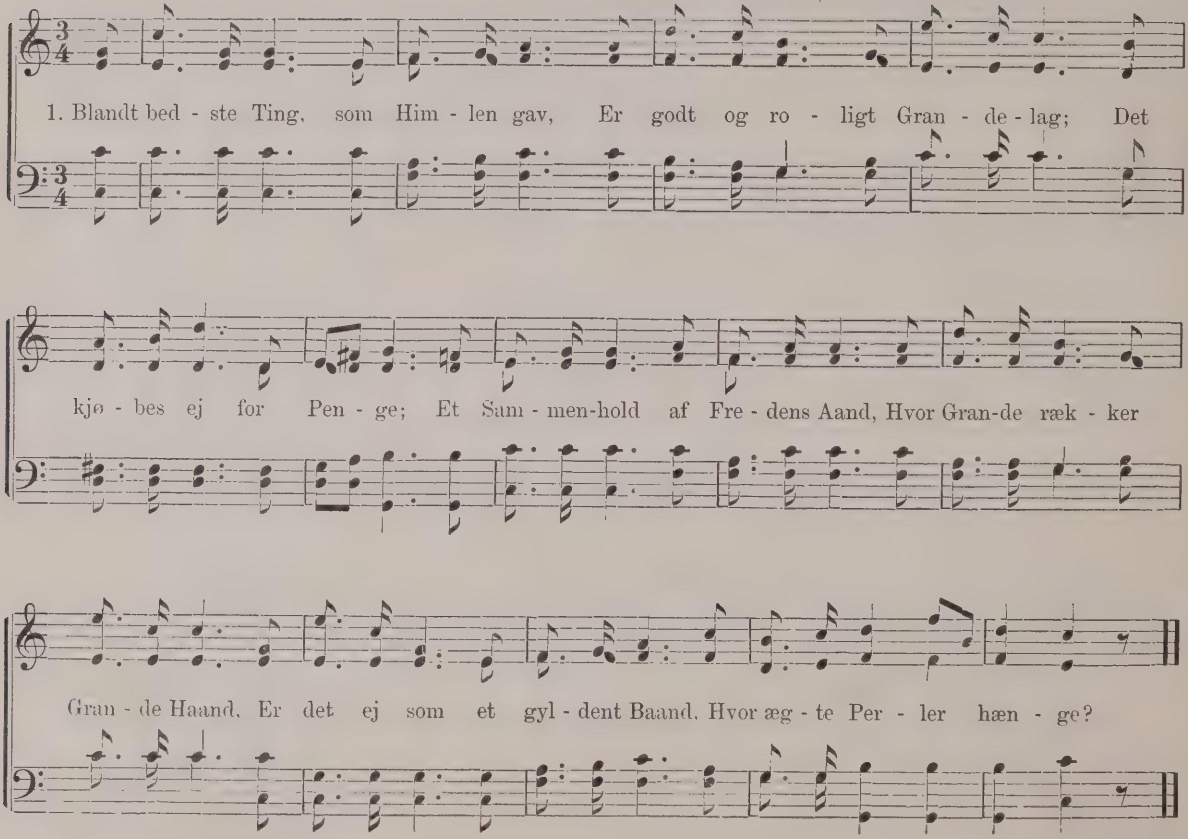

2. Det er en Sir for Menighed;
Guds Engle selv forlystes ved
At se det med sit Øje;
Hvis de ej var til Himlen vant,
De skulde stige ned iblandt,
Og, hvor de fromme Grander fandt,
De skulde sig fornøje.

3. En yndig Mand, en yndig Brud,
Som samles til et Par af Gud,
Det er et Syn, som glæder;
Men Grande, som i Hungersnød
Med Grande deler sidste Brød —
Det Syn kan gjøre Stenen blød,
Saa den af Glæde græder.

4. Vær derfor, Grander! hvor I bo,
Med Haand og Mund hinanden tro!
Bor, Grandemænd, som Brødre!
I Grandekoner, deler Raad!
Hinanden lærer nyttig Daad,
Og tørrer blidt hinandens Graad!
Som Søstre bor, I Mødre!

5. Og Eder Gud velsigne skal:
Blandt fede Faar i højen Dal
Skal springe raske Vædre;
Paa Ageren skal modnes Sæd,
Og Eders Børn i tredje Led
Til Graven følge Eder ned,
Og Eders Minde hædre.

Cl. Frimann.

No. 6 *b*. Godt Grandelag.

Moderato.

L. M. Lindeman.

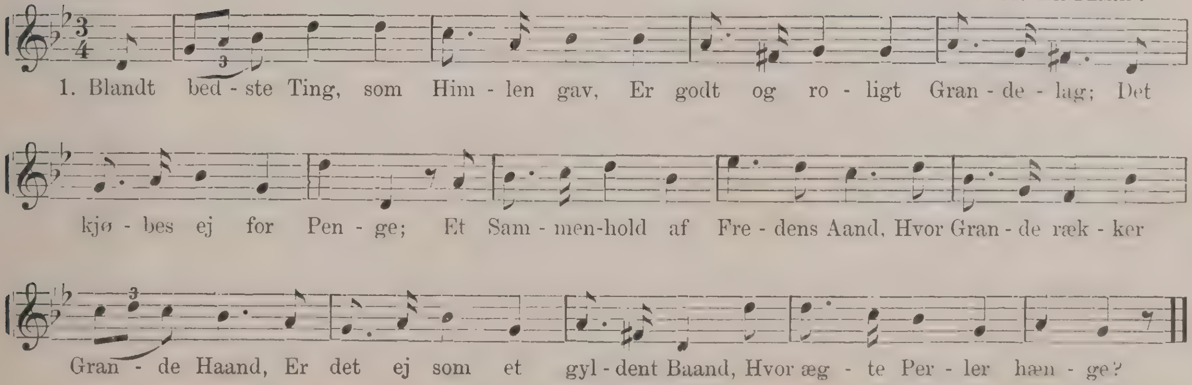

No. 7. Glæde og Sorg.

K. HENDERSON.

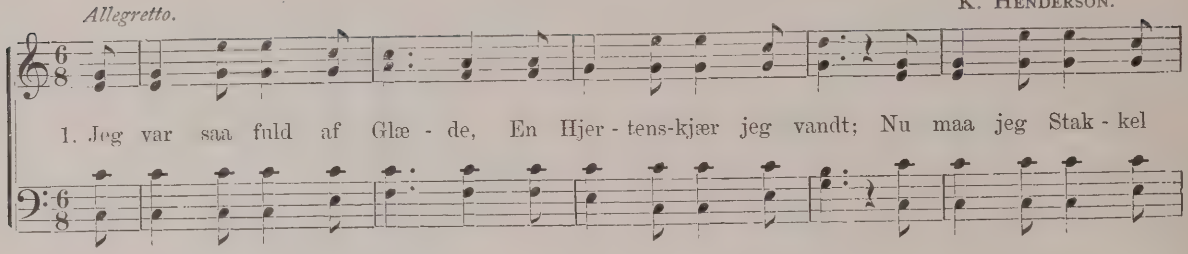

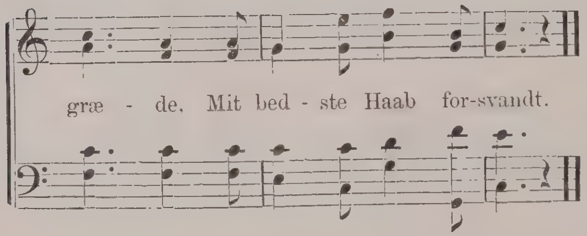

2. Hvorhen skal jeg mig vende?
   Jeg øjner ingen Sti,
O Gud! forlade hende
   Med mig er det forbi.

3. Gud hjælpe den herneden,
   Som har et ærligt Sind,
Og tror paa Kjærligheden,
   Og Jentens glatte Kind.

C. P. Riis.

De tre nordiske Riger. (Samme Melodi).

1. Det lød fra gamle Dage.
   Der staar en Ask i Nord,
Derom man har en Sage,
   Den er og fra ifjor.

2. Det er en Trillingstamme,
   Den hedder Yggdrasil,
Trods mange Fiender gramme,
   Den end er gjæv og gjild.

3. Det volde Norner milde,
   Som stænke den i Løn;
Ved Dug fra Urdas Kilde
   Staar Asken immergrøn.

4. Ej grebet er af Luften
   Den gamle Ask i Nord,
Os lærer Blomsterduften,
   Den har sin Rod i Jord!

5. Os lærer Modersmaalet,
   Os lærer Sind og Hu,
Den fældtes ej af Staalet,
   Den gror hos os endnu.

6. Den gror imellem Daner,
   Omkring ved Bøg og El,
Den gror imellem Graner
   Og Fyrr paa højen Fjeld.

7. Og Stammens Hovedgrene
Gav hver et Hjerteskud,
Ej Regninger saa klare
Kan volde Hovedbrud!

8. Sig Goter selv kan glemme
I Storm og Vaabenbrag,
Men dog, hvor de har hjemme,
Beviser deres Slag.

9. Os Angler selv fortæller:
I Sli de stanged Aal;
Det dølges kan ej heller,
Dem røber deres Maal.

10. Af deres Naaleborge
Man ser det, selv paa Fransk;
Normanner kom fra Norge,
Om de end talte Dansk.

11. Imens de Kjæmper vandred
Og lagdes under Muld,
Vel meget sig forandred
Hos Hjemmets Frændekuld.

12. De fik og blege Kinder,
De tabte lysen Haar
Og mange gamle Minder
I tvende tusind Aar.

13. Men dog med Fædrelandet
Og Nordens Modersmaal,
Beholdt de meget Andet
End Kobber, Kridt og Staal.

14. I Nordens Hjertekamre
Endnu er Tønder Guld,
Og dejlige smaa Hamre,
Som Jætter slaa omkuld.

15. I Nordens Fruerbure
End fagre Vugger gaa,
Der blinke og der lure
End klare Øjne blaa.

16. Naar de faa Lov at hvile
Og lukkes rigtig op,
Da se de hundred Mile
Fra Himmelbjergets Top!

17. I Nordens Borgestuer
End mangt et Eventyr,
Som Børn og Skalde huer,
Paa Brallet holder Styr.

18. Der sidder mangt et Øre
Paa Gryder smaa i Ro,
Og vænnes til at høre
Med Hejmdal Græsset gro.

19. I Nordens Glemmebøger,
Som her ved Haanden blev,
Man finder, naar man søger,
Hvad før i dem man skrev.

20. Af Nordens gamle Minder,
Om Alf og Van og As,
Et Skilderi man finder
Med Ramme og med Glas.

21. Og se, i Morgenrøde,
Om end besværligt nok,
Sig rejste fra de Døde
I Nord en Kjæmpeflok!

22. Med Æser og med Vaner
Den gjennem Øresund
Sig bryder nye Baner
Paa Skraa fra Mund til Mund.

23. Just nu de sammensværge
Sig i Fostbroderlag,
For Yggdrasil at værge,
Vil Gud, til Dommedag.

24. Dog, Værket selv maa prise
Sin Mester om det kan;
Forstaa halvkvæden Vise
Og hold for Tunge Tand!

N. F. S. Grundtvig.

No. 8. Sangerafsked.

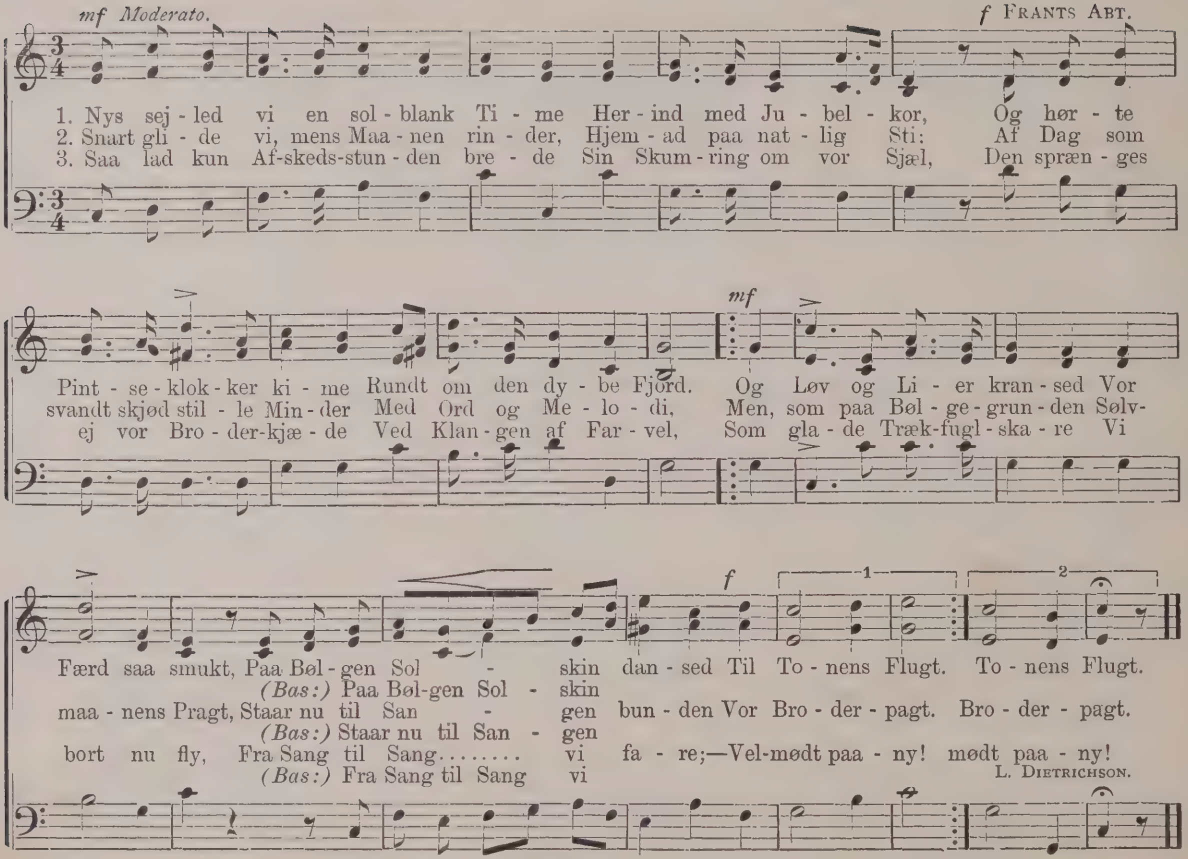

No. 9. For Norge.

Moderato.

A. P. BERGGREN.

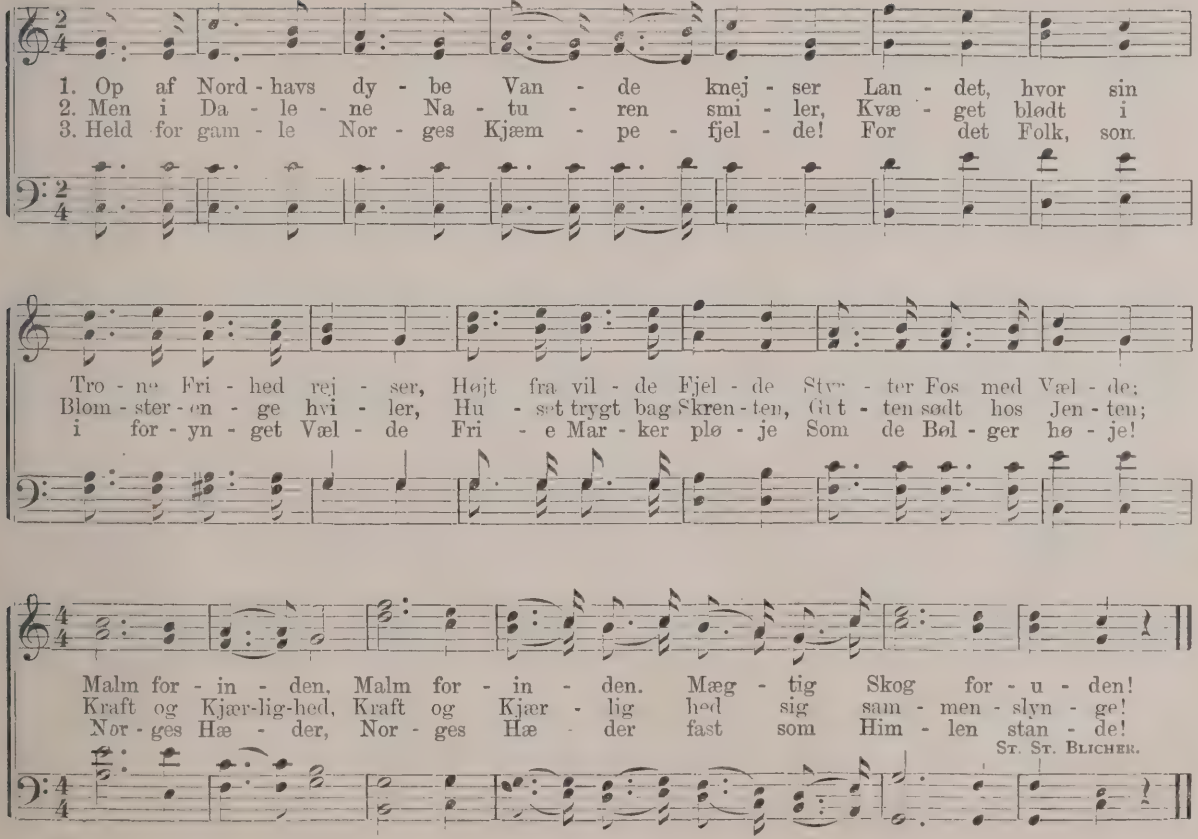

ST. ST. BLICHER.

No. 10. Høstsang.

P. Flemming, arr. af K. H.

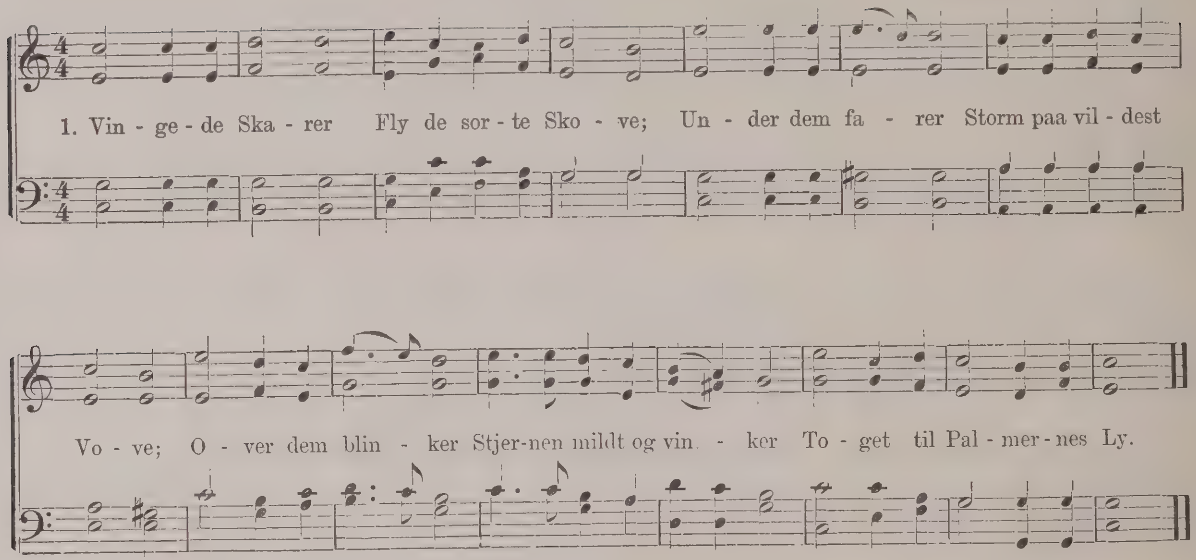

2. Ak, om jeg kunde
Følge Fuglens Baner,
Vilde jeg blunde
Dog blandt mørke Graner.
Hist i det Fjerne
Smiler ingen Stjerne
Saa sødt som Drømmene her.

3. Her, hvor min Glæde
Klang for alle Dale,
Her, hvor min spæde
Blomst er lagt i Dvale,
Her vil jeg sprede
Om min dunkle Rede
Vingen, og vente min Blund.

4. I mine Drømme
Gror der Liljer fagre;
Der ser jeg ømme
Foraarsalfer flagre.
Af mine Grave
Danne de en Have,
Vække mig smilende der.

J. S. Welhaven.

No. 11. Eg gjætte Tulla.

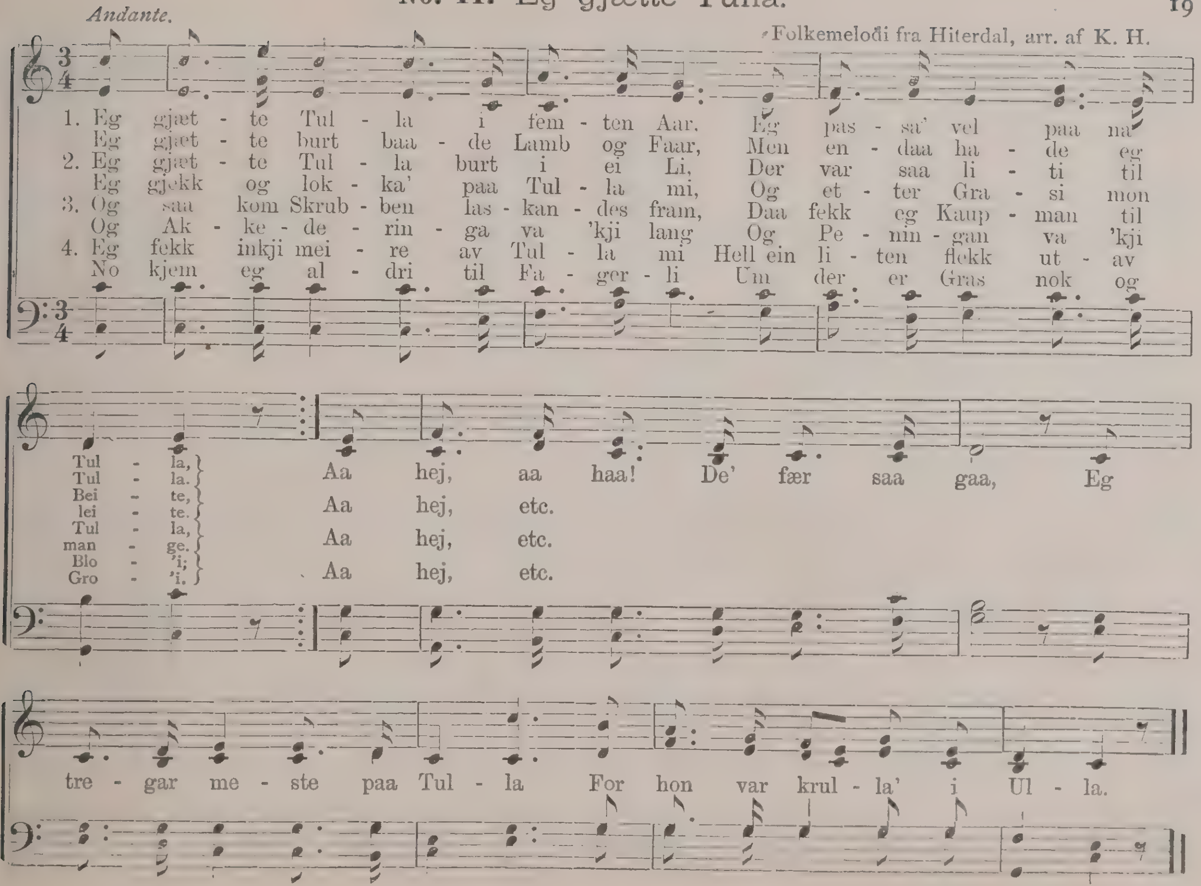

No. 12. Den jeg venter paa.

Arr. af K. H.

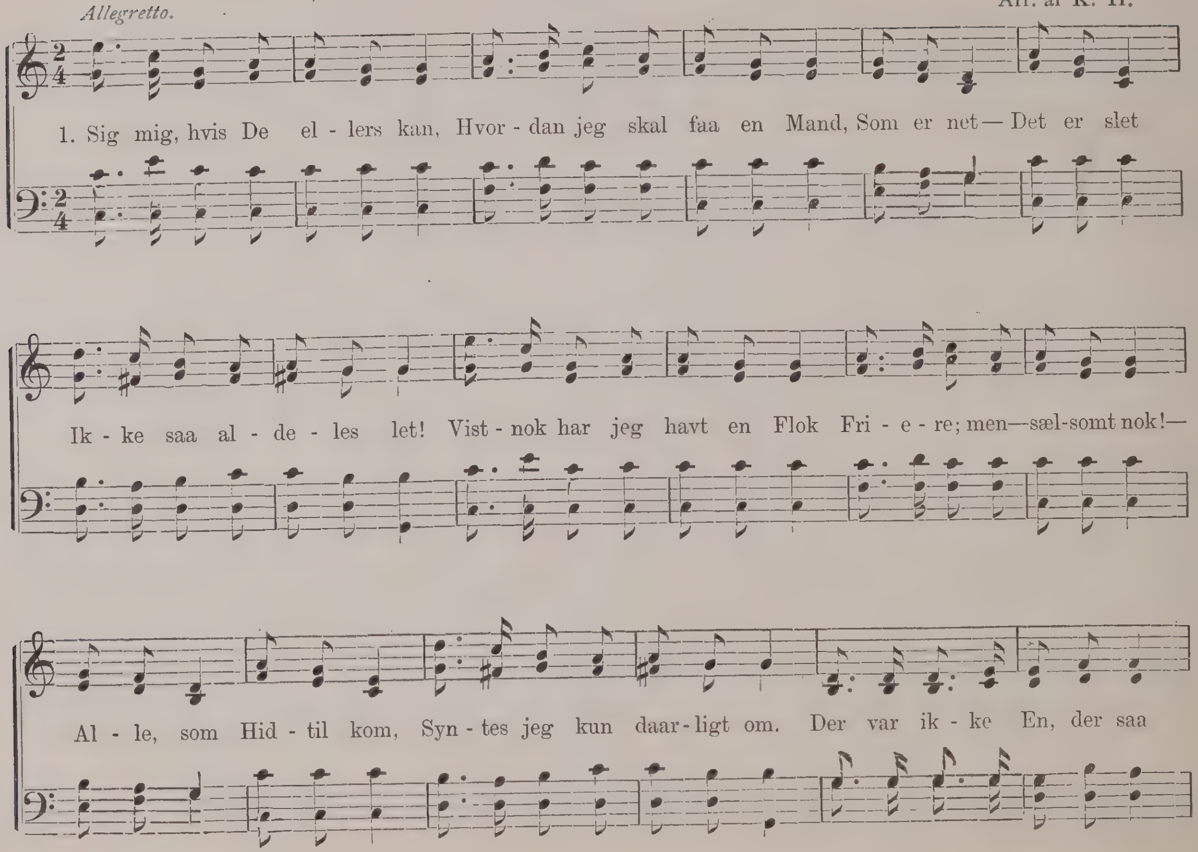

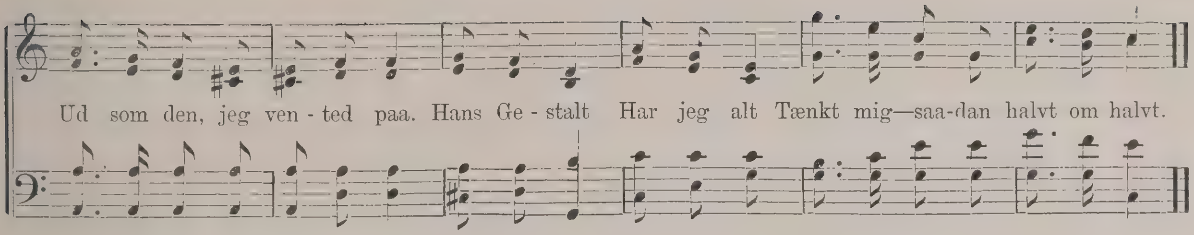

2. Ja, jeg skal beskrive Dem
Hans Person og give Dem
Et komplet
Ligt Portræt.
Ak, det falder mig saa let,
Altid for mit Blik han staar;
Høj og rank med kulsort Haar;
Kjækt Profil,
Trodsigt Smil.
Næsen lidt i romersk Stil,
Hvælvet Pande, høj og fri,
Øjne med Melankoli,
Poesi, — Sværmeri
Og en hel Del Andet i.

3. Mandigt Væsen, mandig Gang
Og en Røst som Harpeklang;
Fra hans Mund
Strømmer kun
Vid og Lune hver en Stund;
Men forresten tror jeg ej
Han er nogen Engel — Nej,
Gud ske Lov!
Han har dog
Ogsaa Feil til Husbehov:
Snart er han saa grum og mørk,
Vild og hidsig om en Tyrk,
Snart saa tam — Som et Lam,
Derpaa kan De kjende ham.

4. Møder De paa Deres Vej
Slig en Mand, da glem mig ej;
Men maaske
De kan se
Baade en og to og tre;
Gjør mig saa en eneste
Lille bitte Tjeneste;
Spørg blot hver
En især,
Om han ej er Millionær;
Gi'r saa Nogen Ja til Svar,
Saa er hele Sagen klar,
Resten maa — Gjerne gaa,
Han er Den, jeg venter paa.

Erik Bögh

No. 13. Hjemme er bedst.

Moderato. Norsk Folkemelodi.

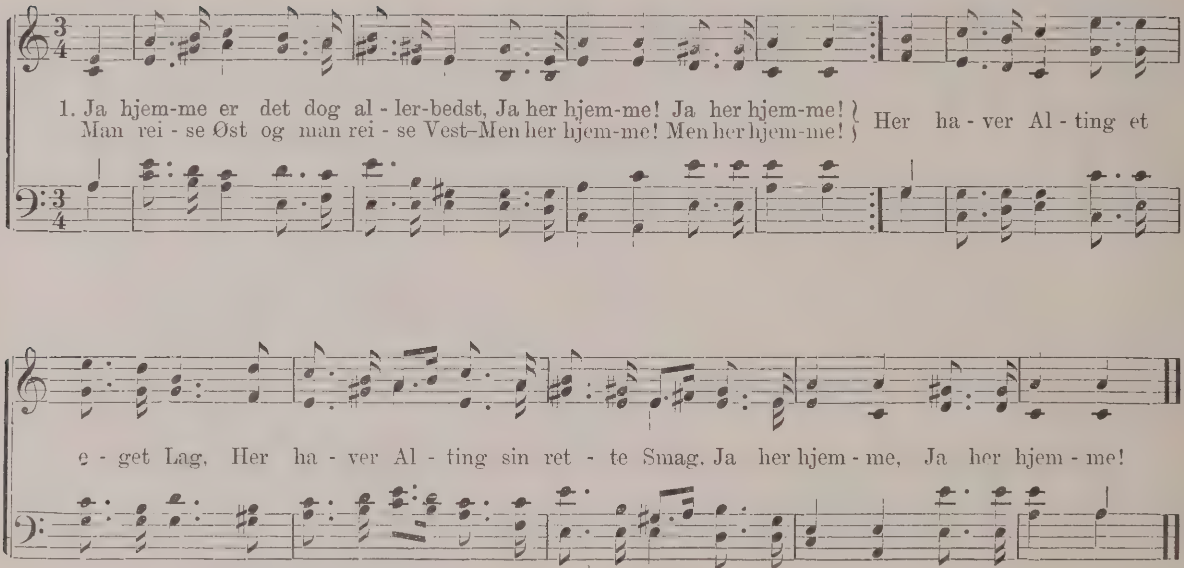

2. Her kan jeg bo paa min Tue trygt,
:,: Ja her hjemme! :,:
I Hus og Hjem, som min Far har bygt,
:,: Ja her hjemme! :,:
Ja hjemme, her paa min Odelsjord,
Her fik jeg Fod under eget Bord,
:,: Ja her hjemme! :,:

3. Her kan jeg stræve saa fro og fri,
:,: Ja her hjemme! :,:
Vorherre selv han vil staa mig bi,
:,: Ja her hjemme! :,:
Ja hjemme, her paa min stille Ø,
Her vil jeg leve, her vil jeg dø,
:,: Ja her hjemme! :,:

J. Olafsen.

(Samme Melodi som No. 13).

1. Hu hei! kor er det vel friskt og let
   Up aa Fjellet!
Her leiker Vinden i kaate Spræt
   Up aa Fjellet!
Og Foten dansar og Augat lær,
Og Hjartat kveikjande Hugnad fær
   Up aa Fjellet!

2. Kom up! kom up fraa den tronge Dal
   Up aa Fjellet!
Her bles ein Blaaster so frisk og sval
   Up aa Fjellet!
Og Lidi skin utav Blomar full,
Og Soli drys alt sit fagra Gull
   Up aa Fjellet!

3. I Dalen starvar du tung og heit,
   Kom paa Fjellet!
Kor fint her er, inkje nokon veit,
   Her paa Fjellet!
Dit Auga flyg yver Nut og Tind,
Det er, som flyg det i Himlen inn
   Up fraa Fjellet!

4. Og naar no Soli til Kvila gjeng
   Atum Fjellet,
Daa rejda Skuggarne up si Seng
   Atmed Fjellet!
Daa gidrar alt i ein Straalastraum
Og Hjartat sveipar seg inn i Draum
   Up aa Fjellet!

5. Aa kjære Guten min, kom til meg,
   Up aa Fjellet!
Eg sit so lengtande etter deg
   Up aa Fjellet!
Kom, svalla med meg til dat verd ljost,
Daa stryker Otten ifraa mit Brjost
   Her paa Fjellet!

Kr. Janson.

(Samme Melodi).

1. Hurra, min Jente! her kommer jeg,
   Luk mig ind, du!
Nu har jeg sprunget den lange Vej
   Som en Vind, du!
Jeg fryser saa paa min Næsetip,
Paa Fødderne og min Øreflip
   Og min Kind, du!

2. Ja Sigrid, dersom du slap mig ind,
   Var du snil, du!
Jeg skulde gi' dig en Kys paa Kind,
   Som var gjil, du!
En Ring, hvis Mage du aldrig saa,
Og hundred Kys skal Du gjerne faa,
   Om du vil, du!

3. Du maa ej tro, at som Nar ikvæld
   Jeg vil fare!
At jeg vil sove i Mark og Fjeld
   Som en Hare!
At jeg vil sidde paa Nattevagt! —
Nej, jeg vil ind, om det var med Magt!
   Kan du svare!

4. Og jeg vil hvile mig ved din Barm,
   Det vil jeg, du!
Og jeg vil sove udi din Arm,
   Det vil jeg, du!
Og jeg er galen og jeg er vred,
Og jeg vil rive hele Sætren ned,
   Det vil jeg, du!

C. P. Riis.

No. 14. Sjømandshilsen.

Allegro.

E. HORNEMAN, arr. af K. H.

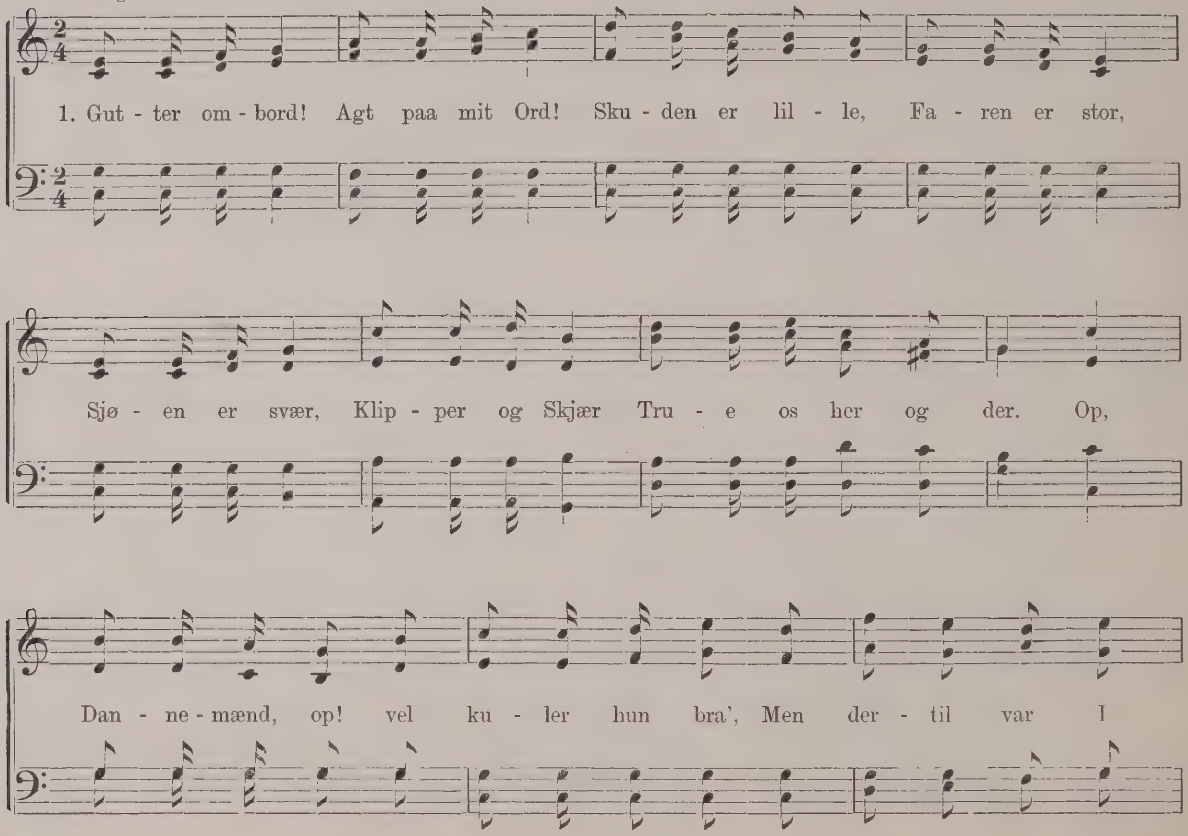

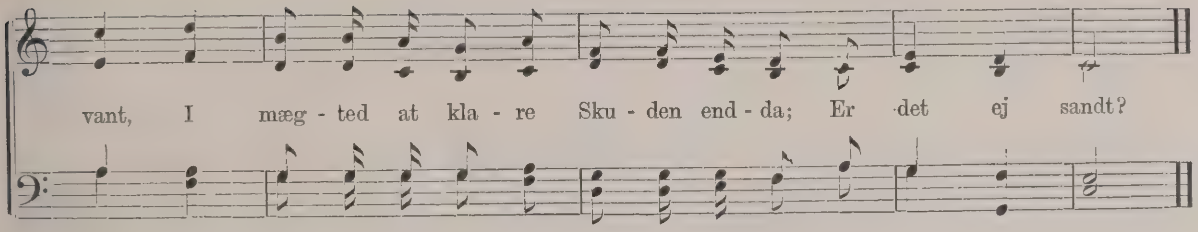

2. Rendsborg og Kiel
Vil uden Tvivl
Gjerne os atter narre April —
Derfor vi staa
Store og Smaa,
Rustet fra Top og til Taa.
Saa lempelig sidst med Handsker vi tog
Paa Nelden — Hvad om nu
Vi Næverne rask om Ukrudtet slog? —
Hvad mener Du?

3. Ser Du ej, hvor
Stormagten bor,
Den er Dig nærmere, end Du tror.
Se! ved Din Lænd
Har Du en Ven!
Slaa Du kun Lid til den!
Ej Fremmedes Flag skal vise Jer Vej —
Om Dannebrog slut Kreds!
Ja hejser det op saa blodigt, at ej
Det Hvide ses!

4. Tapre Soldat.
Kom Kamerat!
Ræk mig din Haand, Du raske Krabat!
Vil Du som jeg,
Skilles vi ej —
Vi skal jo samme Vej.
Et Ord er et Ord, en Mand er en Mand,
Vi to gjør fælles Sag,
Saa klare vi nok vort elskede Land
Og gamle Flag.

5. Styrmand ombord!
Agt paa Dit Ror!
Skuden er lille, Faren er stor.
Kjækt er Dit Blik!
Konge, Du gik
Støt paa et dansk Bestik!
Op! Dannemænd, op! ja Stormen er stiv!
Hejs Flaget højt i Stavn!
Vi føre med Gud det slingrende Skib
I sikker Havn!

A. Recke.

No. 15. Aftenhvile.

Andante. C. M. Bellman, arr. af K. H.

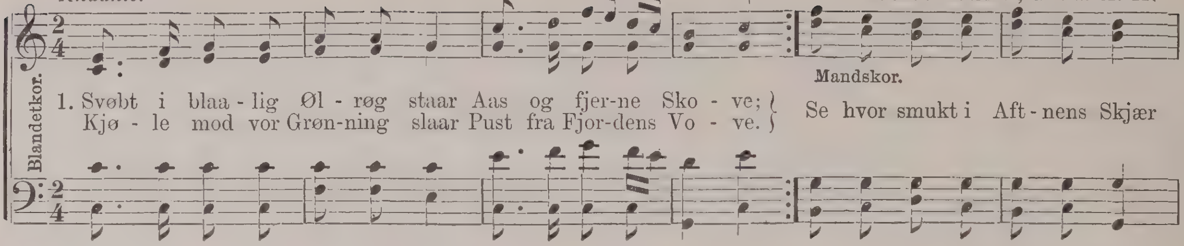

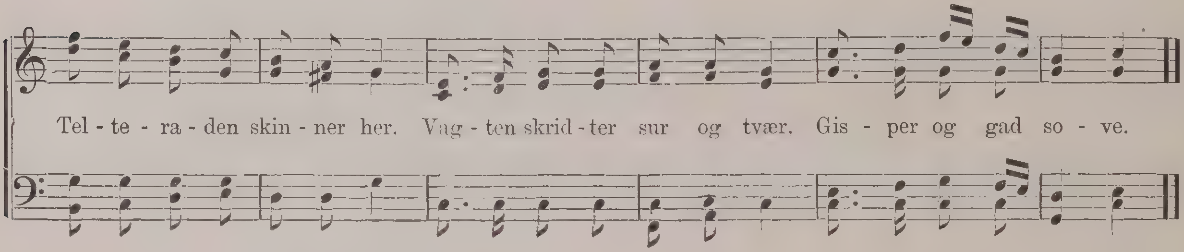

2. Sove hvo, der sove vil,
Vi har ikke Stunder.
Sangen klinger dobbelt mild,
Mens Naturen blunder.
Nu bag Aasen Solen drog,
Men en Sky dens Straaler tog,
Gi'r i Flamme-Epilog
Alle Dagens Under.

3. Og det unge, friske Sind
Er som Skyens Flade;
Alle Syner gaa derind
Funklende og glade.
Derfor Tonens bløde Klang
Hæver Skyens Digt i Sang
Over aftentause Vang
Fra vor Teltegade.

J. Moe.

No. 16. De tre høje Ord.

Tempo di marcia. Folkemelodi, arr. af K. H.

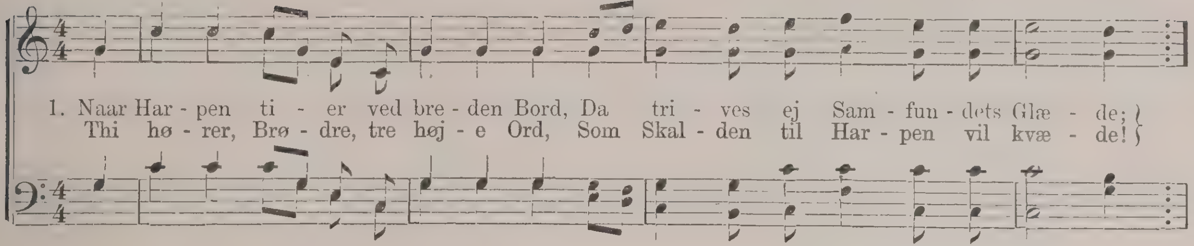

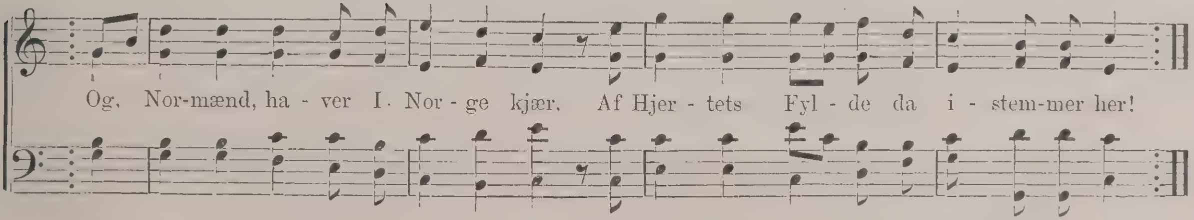

2. Se Granen hisset saa stolt og skjøn,
Paa Fjeldets den højeste Tinde!
Hvor modigt knejser dens Krone grøn,
Og ler ad de stormende Vinde! —
Saa stande hver Normand med roligt Mod,
Om Norge end kræver hans Manddoms Blod!

3. Se, Sarpen skrider med kraftig Fod,
Og taaler ej Baand eller Lænke;
Som Yngling blusser den Gubbe god,
Hans Kraft ej Aarhundreder krænke. —
I Kraft saa lue hver Norges Mand
For Fædres elskte og hellige Land.

4. Se, Havet fraader mod Norges Kyst,
Dets Klipper det agter at fælde;
Men Klipperne stande Bryst ved Bryst,
Og enige trodse dets Vælde. —
Saa Enighed knytte til Norges Sag
Hver Normand til Norges den sidste Dag!

J. St. Munch.

No. 17. Sinklairs Visen.

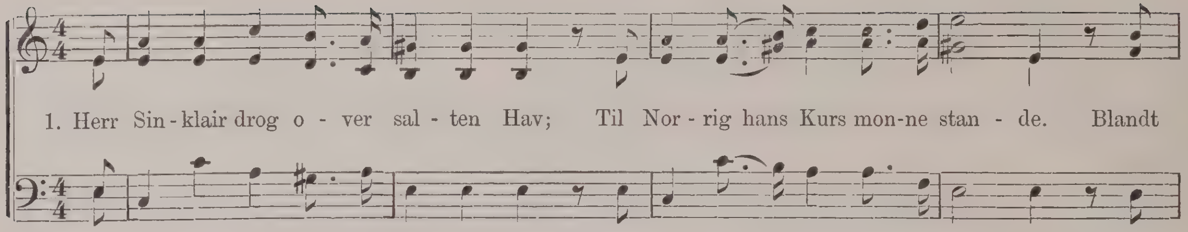

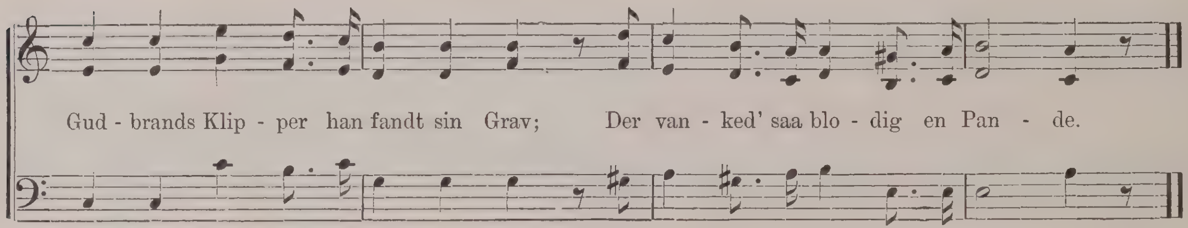

2. Herr Sinklair drog over Bølgen blaa,
For svenske Penge at stride.
Hjælpe dig Gud! du visselig maa
I Græsset for Normanden bide!

3. Maanen skinner om Natten bleg,
De Vover saa sagtelig trille.
En Havfru op af Vandet steg —
Hun spaa'de Herr Sinklair ilde:

4. "Vend om, vend om, du skotske Mand,
Det gjælder dit Liv saa fage.
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
Ret aldrig du vender tilbage."

5. "Led er din Sang, du giftige Trold!
Altidens du spaar om Ulykker.
Fanger jeg dig engang i min Vold,
Jeg lader dig hugge i Stykker."

6. Han sejled i Dage, han sejled i tre,
Med alt sit hyrede Følge.
Den fjerde Morgen han Norrig fik se,
Jeg vil det ikke fordølge.

7. Ved Romsdals Kyster han styred til Land,
Erklærende sig for en Fiende.
Ham fulgte fjortenhundrede Mand,
Som alle havde Ondt i Sinde.

8. De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
Al Folkeret monne de krænke;
Oldingens Afmagt rørte ej dem,
De spotted den grædende Enke.

9. Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smiled,
Men Rygtet om denne Jammer og Nød
Til Kjærnen af Landet iled.

10. Baunen lyste og Budstikken løb
Fra Grande til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ej krøb,
Det maatte Herr Sinklair sande.

11. Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi selv maa Landet forsvare;
Forbandet være det Nidingsdrog,
Som nu sit Liv vilde spare.

12. De Bønder af Vaage, Lessø og Lom,
Med skarpen Øxe paa Nakke,
I Bredebygd tilsammen kom;
Med Skotten vilde de snakke.

13. Tæt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde —
Laagen skynder sig der forbi;
I den skal Fienderne falde.

14. Riflen hænger ej mere paa Væg,
Hist sigter graahærdede Skytte!
Nøkken opløfter sit vaade Skjæg
Og venter med Længsel sit Bytte.

15. Det første Skud Herr Sinklair gjaldt,
Han brøled og opgav sin Aande.
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
"Gud fri os af denne Vaande!"

16. "Frem Bønder! frem, I norske Mænd!
Slaar ned, slaar ned for Fode!"
Da ønsked sig Skotten hjem igjen,
Han var ej ret lystig tilmode.

17. Med døde Kroppe blev Kringen strød,
De Ravne fik nok at æde;
Det Ungdomsblod, som her udflød,
De skotske Piger begræde.

18. Ej nogen levende Sjæl kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Som bo iblandt Norriges Fjelde.

19. End knejser en Støtte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true.
Ve hver den Normand, som ej bliver hed,
Saa tidt hans Øje den skuer.

EDVARD STORM.

No. 18. Det døende Barn.

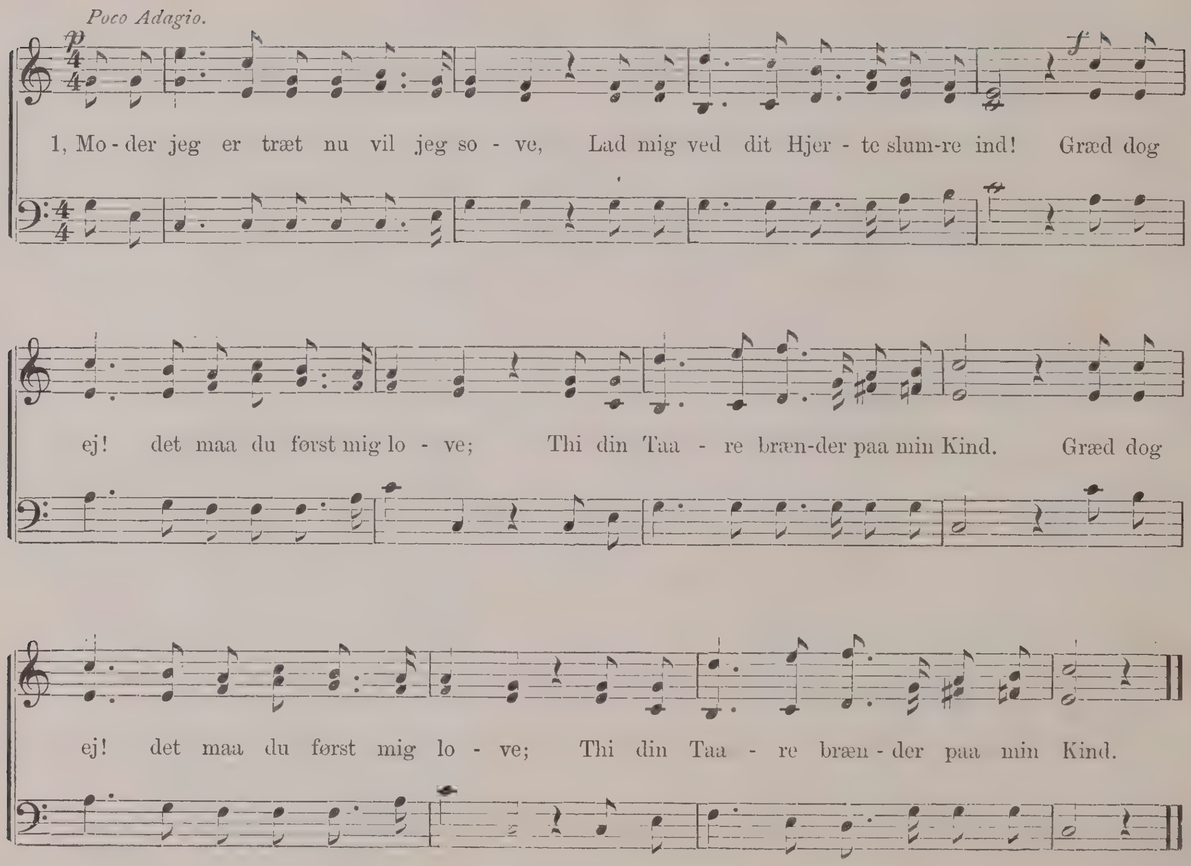

2. Her er koldt, og ude Stormen truer,
Men i Drømme er det Alt saa smukt,
:,: Og de søde Englebørn jeg skuer,
Naar jeg har det trætte Øje lukt. :,:

3. Moder! Ser du Englen ved min Side?
Hører du den dejlige Musik?
:,: Se, han har to Vinger, smukke, hvide,
Dem han sikkert af Vorherre fik. :,:

4. Grønt og Gult og Rødt for Øjet svæver;
Det er Blomster, Engelen udstrør!
:,: Faar jeg ogsaa Vinger mens jeg lever?
Eller, Moder, faar jeg naar jeg dør? :,:

5. Hvorfor trykker saa du mine Hænder?
Hvorfor lægger du din Kind til min?
:,: Den er vaad, og dog som Ild den brænder;
Moder! jeg vil altid være din. :,:

6. Men saa maa du ikke længer sukke;
Græder du, saa græder jeg med dig.
:,: O, jeg er saa træt! — maa Øjet lukke —
Moder — se! nu kysser Englen mig! :,:

H. C. ANDERSEN.

(Samme Melodi som No. 18).

1. Medens al vor Glans fra fordums Dage
Ligger skjult af Sorg og Skam og Nød,
:,: Mens det sidste Haab, vi har tilbage,
Dunkelt dæmrer kun i Nattens Skjød — :,:

2. Tør vi lokke frem i Tider svare
Duften fra vor Ungdoms Rosengaard?
:,: Tør vi synge nu om Øjne klare,
Kvindesmil og Hjertets lyse Vaar? :,:

3. Ja; thi Nordens Kvinde har et Hjerte,
Som kan rumme mer end Leg og Lyst;
:,: Hun kan fatte Fædrelandets Smerte,
Hun kan gyde Mod i Mandens Bryst. :,:

4. Hun har hellig Styrke til at værge
Om den dyre Skat i Nødens Tid;
:,: Thi hun har den Tro, som flytter Bjerge,
Og det Haab, som svigter ingen Tid. :,:

5. Hun vil holde Danmarks Navn i Ære,
Vogte Modersmaalets rene Klang;
:,: Danmarks unge Sønner vil hun lære
Højt at elske gamle Danevang. :,:

6. Haabet, der var slukt, vil hun forynge;
Hun vil gjøre den Forsagte stærk,
:,: Og for Drengens Vugge vil hun synge
Stolte Kvad om Fædres Manddomsværk. :,:

7. Med sin Haan hun ramme vil de Frække,
Som tør deres Moders Navn forsmaa;
:,: Alle gode Kræfter vil hun vække;
Alle Gjæve vil hun kalde paa — :,:

8. Og naar atter Danmarks Stjerne blinker,
Og naar Dansken atter løfter Sværd,
:,: Bliver hun Valkyrien, der vinker,
Danmarks Mænd igjen til Heltefærd. :,:

EDV. LEMBCKE.

No. 19. Bliv i Landet.

Moderato. Norsk Folkemelodi.

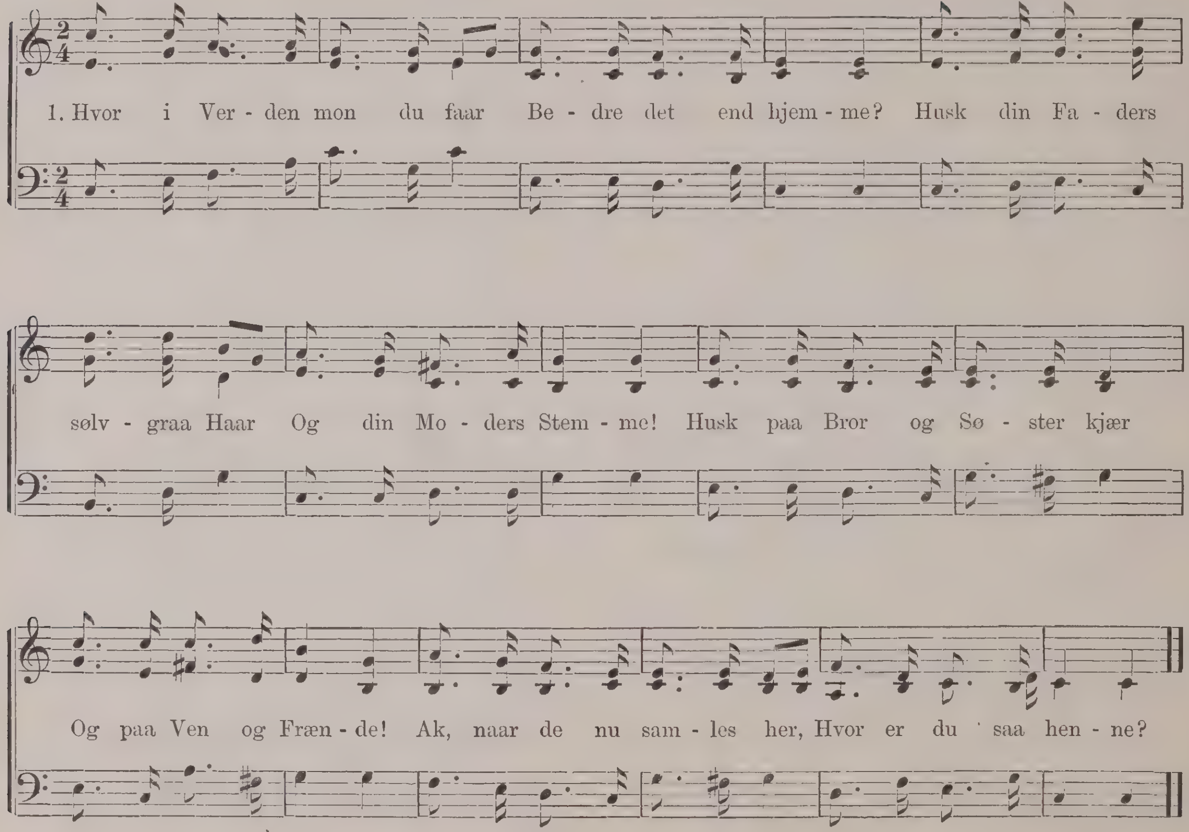

2. Tror du, at du finde vil
Der, hvor du nu kommer,
Samme Klang i Bækkens Spil,
Samme Sol og Sommer?
Tror du, at den Blomst, som stod
Ved din Moders Hytte,
Ogsaa der har fæstet Rod,
Hvor du nu vil flytte?

3. Tænk ej, du vil se det saa
Ude i det Fjerne!
For din Sol vil Skyer staa,
Natmulm for din Stjerne;
Moders Maal og Faders Skik
Vil du hastig glemme
Og, hvor du end stod og gik,
Aldrig blive hjemme.

4. Hvor kan du din Faders Kaar
Saa letsindig vrage?
Eller vil du Grund og Gaard
Med paa Ryggen tage?
Mangled Fliden dagligt Brød?
Ærligheden Ære? —
Men, om Ladhans lider Nød,
Bør det saa ej være?

5. Du vil ud at finde Guld?
Her du finder mere;
Grav det frem af Jordens Muld,
Deraf har du Ære!
Hent det op fra Havets Bund,
Ud fra Fjeldets Kammer,
Hvor, som Ild paa natlig Grund,
Det i Dybet flammer.

6. Her er du som Fuglen fri
Under gode Love;
Tænk om nu det var forbi!
Vil du det vel vove?
Her var dine Fædres Tro
Dig et Skjold og Værge,
Tænk om du i fremmed Bo
Den ej kunde bjerge!

7. Hvor i Verden vil du gaa,
For dig selv at glemme?
Bliv da i din Faders Vraa,
Der, hvor Du har hjemme!
Er din Hytte nok saa lav,
Nok saa arm din Lykke,
Her skal Vennehaand din Grav
Dog med Blomster smykke.

P. A. Jensen.

Dansk Nationalsang.

(Melodi som No. 19).

1. Danevang med grønne Bred,
Ved den blanke Vove!
I dit Skjød er Kjærlighed,
Fred i dine Skove!
Fuglen synger højt i Sky
Over Kjæmpehøje,
Men i Dalen smiler bly
Vaarfiolens Øje.

2. Danevang! din Blomsterarm
Fædrene omslynged;
Kjærligt gløder Sønnens Barm,
Hvor hans Vugge gynged.
I de danske Fædres Spor
Under Egeskygger,
Der, hvor Troskabsfuglen bor,
Enigheden bygger.

3. En er Fader for os her,
Vi har fælles Moder:
Danmark er vor Moder kjær,
Danmarks Søn vor Broder.
Som et Hjerte, Favn i Favn,
Broderfolket flamme!
Juble højt dit Fadernavn,
Gamle Skjoldungstamme!

4. Hil dig, Drot! og hil dig, Land!
Ved den blanke Vove;
Blomsterøer! grønne Strand!
Lyse Bøgeskove!
Her er Troskabsfuglen graa,
Fædres Høje grønne,
Vennen trofast, Himlen blaa —
Slettens Møer skjønne!

5. Her er Sang og Harpeklang,
Her er Fryd og Gammen,
Her vi slumre skal engang
Broderligt tilsammen.
Her vi leve skal og dø,
Som de Fædre gjæve;
Leve Konge, Ven og Mø!
Gamle Danmark leve!

B. S. Ingemann.

No. 20. Storebingen.

Moderato.

L. M. LINDEMAN, arr. af K. H.

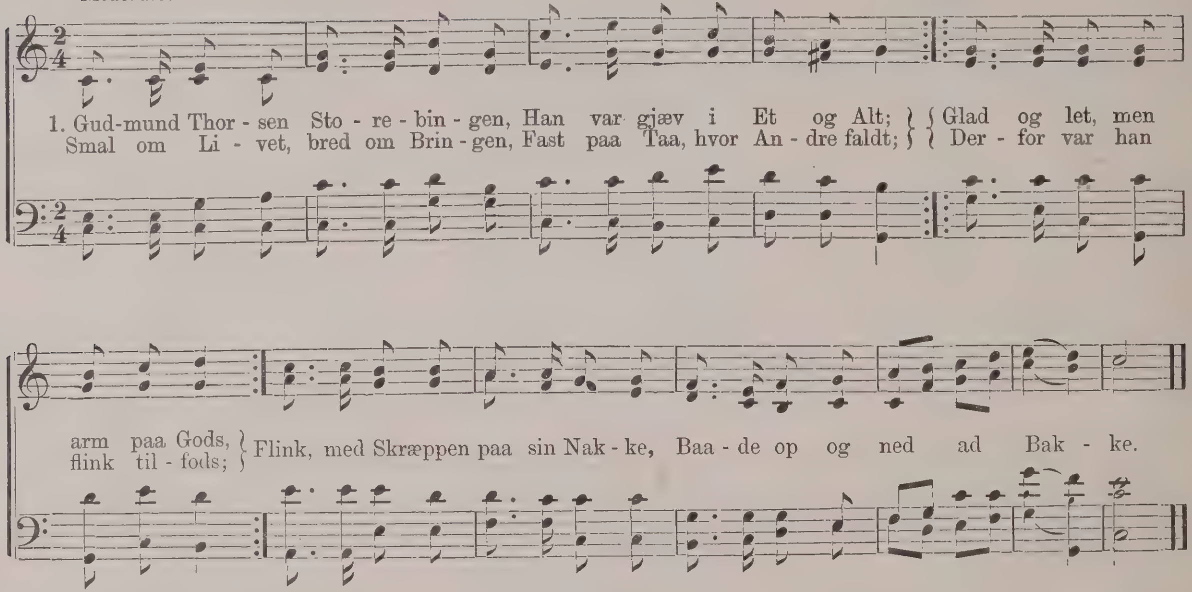

2. Knud Labejt i Viumaasen
   Var en tvær og uglad Mand;
Men han havde Fæ i Baasen,
   Sølv i Skab og fulde Spand.
Knud var baade grim og gram,
Skak i Væxt og hoftelam;
Derfor drog den rige Styggen
Helst i Vej paa Hesteryggen.

3. Ingeborg i Fagerlien,
   Bedre Tærne saa du ej.
Gik hun først paa Sæterstien,
   Blev den snart en Alfarvej.
Bygdens unge Karleflok
Drog til Sæters flittigt nok;
Men hun saa, hun ændsed Ingen
Uden Gudmund Storebingen.

4. Det gik hen til ud paa Høsten,
   Sæterhytten stod forladt;
Da blev Gudmund rejselysten,
   Og saa tog han Skræppen fat.
Mens han drog paa Salg og Kjøb,
Gudmund fra sin Lykke løb;
Knud Labejt, hvis Fart var liden,
Passede desbedre Tiden.

5. Saa kom Gudmund hjem forsilde;
Thi hans Hjertenskjær var Brud,
Tvungen, skjøndt hun bar sig ilde,
Solgt for Sølv til rige Knud.
Gudmund sagde: "stans din Graad,
Vent, der findes vel et Raad,
Raad for Uraad, om ej førend
Du skal ind af Kirkedøren."

6. Det blev Vaar i alle Dale,
Elven steg og Løvet sprang;
Da begyndte Knud at prale
Med den Fest, han fik istand.
Der blev brygget, der blev bagt,
Der var nok af Stas og Pragt;
Vidt omkring drog efter Gjæster
Spillemand og Kjøgemester.

7. Mellem Fagerliens Birke
Og det stride Elvedrag
Red i Brudefærd til Kirke
Knud Labejt paa Pinsedag.
Foran Spillemanden drog,
Saa kom Bruden med sit Tog;
Først bag den der slog paa Tromme
Saa man Knud med Følge komme.

8. Men i Skjul af grønne Grene,
Ved den samme Kirkesti,
Gudmund Thorsen gik alene
Just da Færden kom forbi.
Snildt han passed sine Skridt
Saa han fulgte Brudens Ridt,
Og da var der Intet uden
Krattet mellem ham og Bruden.

9. Saadan gik det frem til Næsset,
Der, hvor Elven bøjed af;
Her stod Flommen over Græsset
Op til Sti og Gjærdestav.
Kirken laa saa nær derved
Over paa den anden Bred;
Men af Bro der var ej andet
End en Stump, som drev i Vandet.

10. "Tør der Nogen vade over?"
Raabte i sin Vaande Knud;
"Den, der prøver det, jeg lover
Viumaasens bedste Stud."
Men de svared ham med Spot:
"Rige Knud, du lover godt —
Vade over, det kan Ingen."
—"Jo jeg kan," sa' Storebingen.

11. Og i Tummelen og Larmen
Frem til Bruden trængte han;
Løfted hende højt paa Armen,
Sprang saa i det stride Vand.
Elven om hans Hofte stod,
Men han stemmed sig imod,
Og man saa ham oprejst skride
Over til den anden Side.

12. Da han stod for Kirkevolden,
Jubled Store der og Smaa.
I hans Arm sad hel og holden
Bruden med sin Krone paa.
Knud Labejt forsøgte ej
Gudmunds nye Kirkevej;
Ingen af hans Bryllupsfæller
Bar ham over Elven heller.

13. Folk paa dette Kirkestævne
Loved, og besvore det,
At hver Mand med al sin Evne
Skulde staa paa Gudmunds Ret;
Præst og Klokker ligedan
Loved ham at holde Stand;
Knud blev snart saa spag til Mode,
At han gav sig med det Gode.

14. Og man har i disse Egne
Fra den Tid et Mundheld havt,
Som i Korthed kan betegne
Gudmund Storebingens Kraft;
Er et Arbejd tungt og slemt,
Har man strax den faste Skjæmt,
Just naar man faar Bugt med Tingen:
"Jo, jeg kan, sa' Storebingen."

J. S. WELHAVEN.

No. 21. Friar-Visa.

Allegretto. Folkemelodi, arr. af K. H.

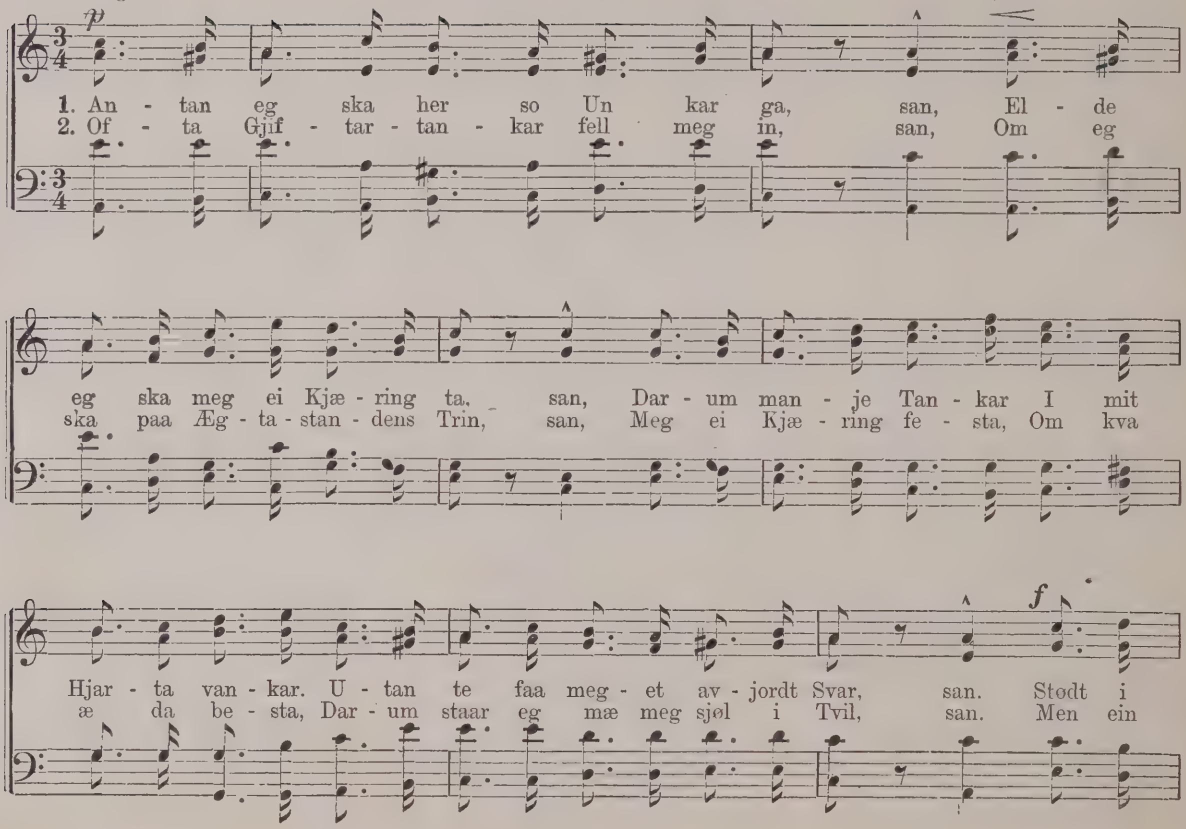

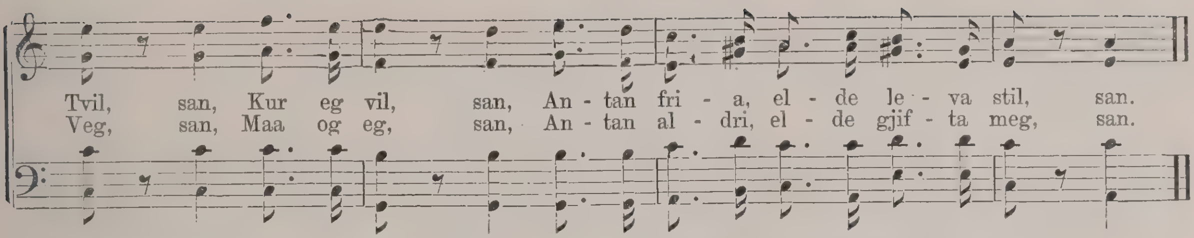

3. Men eg kjem so mangt te tænkja paa, san,
Rette Sorten æ inkje rar aa faa, san,
Ein kan eit Urøkje
Aa eit Dovasløkje,
Lik so snart so flink ei treffa paa, san,
Te aa sjaa, san,
Æ me smaa, san,
Kar da tjenlegaste æ te faa, san,

4. Stundo synest eg so soleklart, san,
Te væ gjifte va baa godt aa rart, san,
Stundo Tankar møte
So æ mindre søte,
Slaa ifraa deg sligt baa vel og snart, san.
Ta i Agt, san
Kva æ sagt, san,
Kjærlæhæita ho hev Bjødnamagt, san.

5. Dar ska ana te en seja kom, san,
Kom aa legg deg Kaana her æ Rum, san
Aa paa Dyna saava,
In i varma Staava,
Sopa Golve pent aa jera pum, san,
Ha Du Bodn, san,
Lite Kodn, san,
Ska dar adna te en halda eit Hodn, san.

6. Difyr veit eg inkje kur eg ve, san,
Tankjen tel ifraa, men Viljen te, san,
Ska eg Viljen lya,
Maa eg inkje drya,
Snart eg tek te gjera Vilkaarskne, san,
Ungdoms Vaar, san,
Snart forgaar, san,
Sjaa no æ dei gamle Per aa Baar, san.

7. Og ein annin Ting eg skoar paa, san,
Eg ser Enkjemennur gamle graa, san,
Ta paa nytt te fria
Aa ve seg invia
I dei Syslur nys dei kom ifraa, san,
Nuku maa, san,
Dar væ daa, san,
So dei Uforsøgte ei forstaa, san.

8. Jedna henda kan eg prøva te, san,
Hvis saa æ at nokun ha meg ve, san,
Men ve ingjen ha meg
Ska dei sleppa ta meg,
Thi eg nøygje aldri nokon te, san.
Ve du ha, san,
Te meg ga, san,
Æ da vel, kvis inkje, lika gla, san.

No. 22. Mindets Bæger.

Norsk Folkemelodi, arr. af K. H.

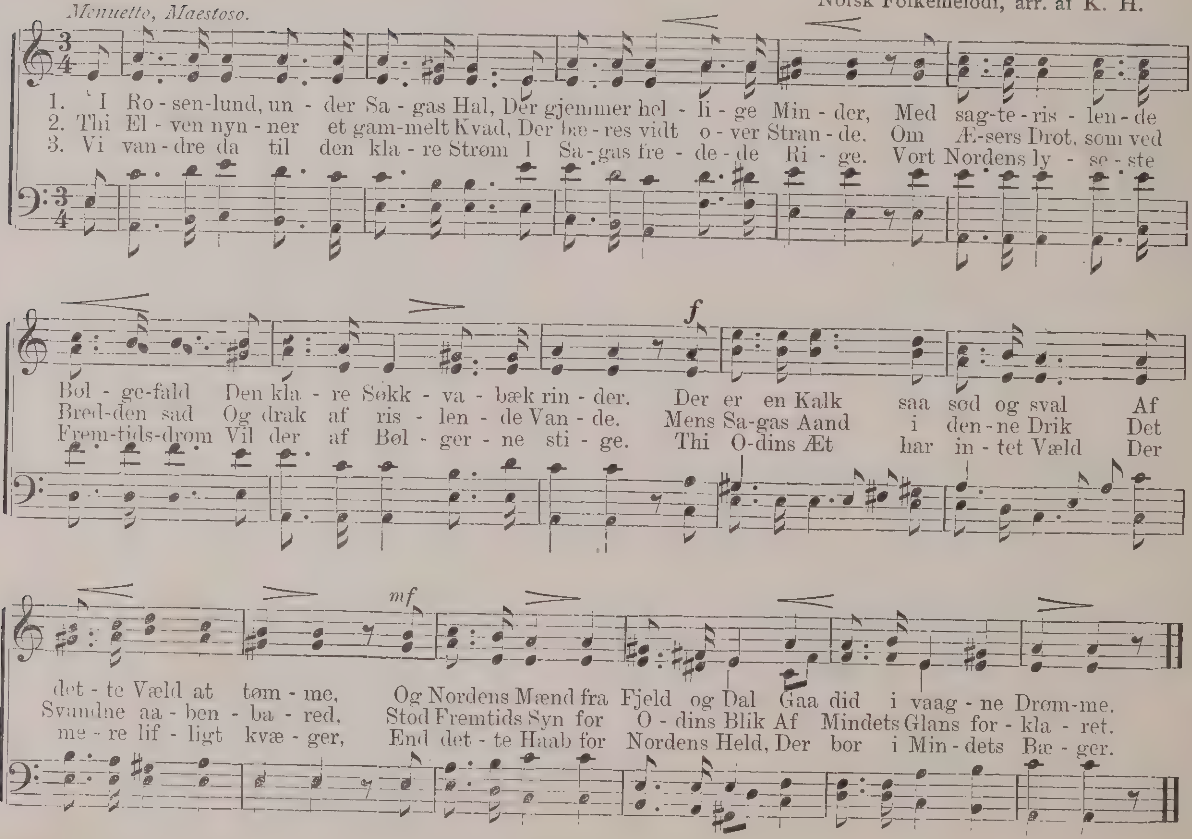

Olaf Tryggveson.

(Samme Melodi som No. 22).

1. Hvor Karmt sig spejler med Sol i Sund,
Med Oldtids herlige Minder,
Der lød en Saga en Aftenstund
Saa sødt, som Søkkvabæk rinder,
Med Tidender fra fjernest Old,
Fra Lande vidt paa Jorden,
Om Kjæmper hauglagt der paa Vold
I Ættens Gry i Norden.

2. Paa Augvaldsnes i den gamle Hal
Kong Olaf Tryggveson dvæled,
Mens Tiden korted den vise Skald
Af Saga-Aanden besjælet;
Saa lifligt Harpens gyldne Stræng
Han slog, som Bølger trille,
Som Alfers Hvisken over Eng
I Kvældens dunkle Stille.

3. Da kom en enøjet Gubbe graa;
Men Lyn hans Øje dog sendte,
Skjøndt Hatten skygged hans Bryn —derpaa
Man Sagagjæsten jo kjendte.
Og af hans Ord man mærke fik,
Han havde Visdom drukket:
Hvad dunkelt stod for Skaldens Blik,
Var for hans Syn oplukket.

4. De gamle Frasagn som halvglemt Drøm
I Oldtids Dunkelhed leged;
Hvad Saga gjemte fra Tidens Strøm
Af Folkets Minde var veget.
Men Sagas Gjæst oprulle lod
De Tider underfulde,
Og Kjæmper, som de gik og stod,
Han maned op af Mulde.

5. Han fulgte jo Stammen op til Nord,
Var med, naar Helte de voge,
Da Ryger rydded i Bukkenfjord,
Da Half og hans Kjæmper sloge,
Den Gang, da Starkad Vikar slog,
I Kampen paa Braavalla,
Da Drotten han paa Valen vog
Og bænked i Valhalla.

6. Saa fagert fra Gjæstens Læber klang
I Hallen hans Visdomstale,
Som Løvets Raslen og Bølgesang,
Naar Duggen falder i Dale.
Og Alt i Hallen lytted tyst,
Thi Gjæstens Ord dem hued;
I Kongens Sjæl en Vemodslyst
I skjønne Drømme lued.

7. Men Kvælden iled med raske Skridt,
Alt Midnatstimen var runden;
Det meldte den fromme Bisp saa blidt
Og varsled om Rædselsstunden.
Han Kongen bad tilsengs at gaa,
Og Gud for Dagen love,
Saa tryg udi hans Haand han maa
For Mørkets Magter sove.

8. Og Kongen lagde sig stille ned,
Inddysset i fagre Drømme;
Fra Gjæsten, som lydløst fulgte med,
Flød Sagas sprudlende Strømme.
Og for hvert Sagn, som Kongen fik,
Han ønsked stedse flere —
Saa den, der nød en Sagadrik,
Vil tørste efter mere.

9. Men Bispen mærked et Gjøglespil
Hel farligt ved Midnatsstunde;
Thi meldte han atter Kongen til,
At det var Tid til at blunde.
Han ønsked denne Snare vel
Fra Kongen bort at vende;
Men Skalden tyktes, at den Kvæld
Tog altfor brat en Ende.

10. Paa Kongen nu Søvnens tunge Sky
Sig sænked som Kvæld i Lunde;
Men Gjæstens Tale var lige ny,
Deraf man jo mærke kunde,
At Sagas Væld er uden Bund,
Og evige dets Strømme;
De rulled ind i Kongens Blund
Og skabte skjønne Drømme.

11. Da Kongen vaagned og saa sig om,
Sad Bispen ene derinde;
Men Gjæsten var væk, hans Plads stod tom,
Og Ingen kunde ham finde.
Da skjønte Kongen, at han var
Af Asa-Odin gjæstet;
Hvad han af Sagas Væld frembar,
I Sangen Skalden fæsted.

Kn. Pedersen.

No. 23. Vårt land.

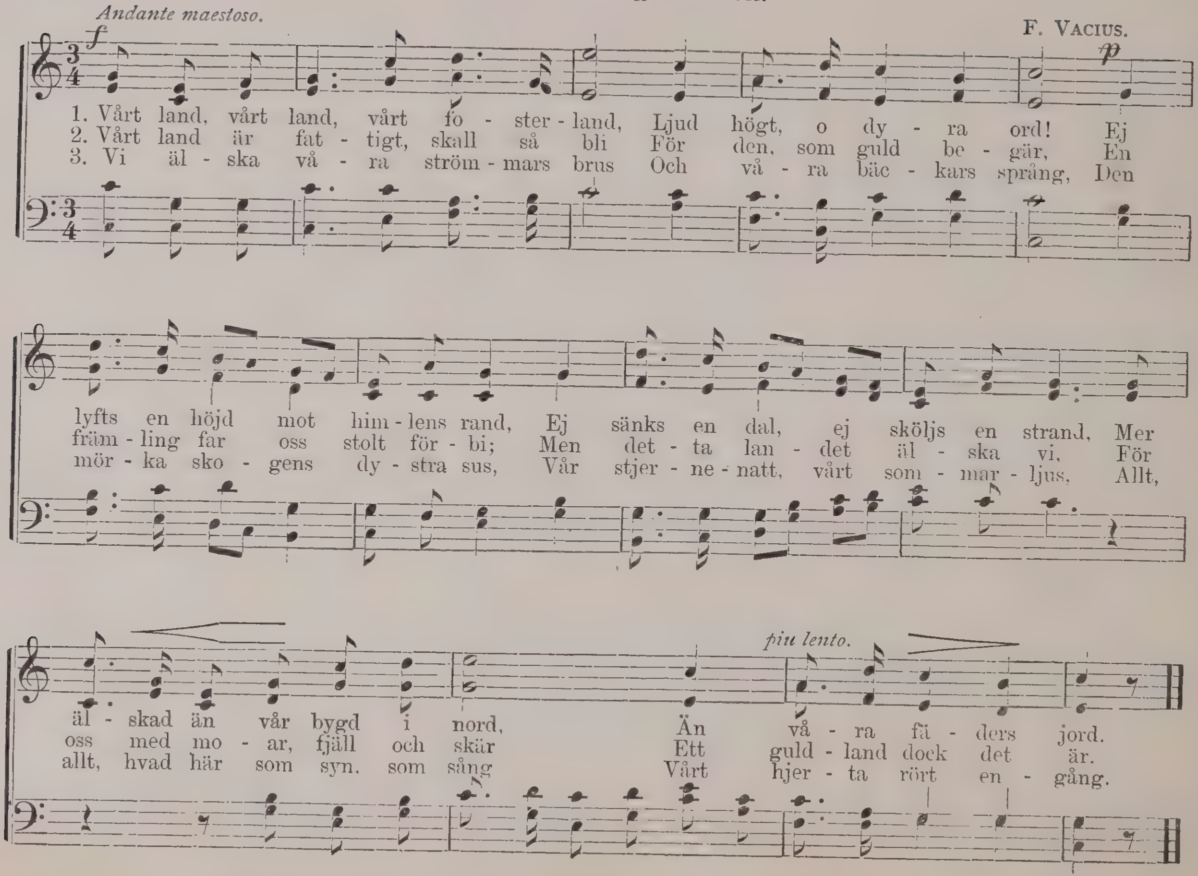

(Samme Melodi som No. 23).

1. Vort Land, vort Land, vort Fædre-
Du Havets yngste Søn, [land,
Som plasker i det blanke Vand,
Og tumler med det hvide Sand,
Og svinger, lys og mild og skjøn,
Hver Vaar din Fane grøn!

2. Du fik ej Sølverbræ til Hat,
Til Skjold ej sorte Skjær;
Men i dit Fløjelsbelte sat
Der er af gyldne Ax en Skat,
Og Silkekappen, som du bær,
Har Brem af Svanefjær.

3. End er af Sind du blød og veg,
Og end af Vilje svag;
Du sysler helst med Skjæmt og Leg
Men blinker ej for Sværdets Eg,
Og gaar saa kaad og kjæk i Slag,
Som andre til et Lag.

4. Og faar du Lov at voxe ud
Ved Friheds sunde Marv,
Du vorder nok en Kjæmpe prud
Og fæster dig en Kongebrud,
Og løfter klog paa eget Tarv
De store Fædres Arv.

C. Ploug.

(Samme Melodi).

1. Vaj højt, vaj stolt og frit, vort Flag,
Med Dugen hvid og rød,
Og vidn, vor Sag er Danmarks Sag;
Vi vil ej savnes paa den Dag,
Da Tærningen om Liv og Død
Skal rulle i dets Skjød!

2. Vift til os kjækt og frejdigt Mod
Og Tro, som vakler ej!
Vift Styrke til vor Arm og Fod
Og Sundhed til vor Hjerterod!
Vink frem Enhver, som følger Dig
Ad Pligtens lige Vej!

3. Og mind os om, at hvor vi gaar
For Folk og Fædreland,
Os mangen kjærlig Tanke naar,
Og mangt et ædelt Hjerte slaar
Af samme Følelse ibrand,
Hos Kvinde som hos Mand!

4. Vaj højt, vort Mærke, fra din Stang,
I Solskin, Regn og Vind!
Flyv lystig gjennem Skov og Vang,
Ombrust af glade Stemmers Klang!
Men væk og Alvor i vort Sind!
Vi' os til Manddom ind!

C. Ploug.

(Samme Melodi).

1. Mit Land, mit Land, mit gamle Nor,
Mit kjære Fædreland!
Hvor Sund om skogkranst Næs sig snor,
Hvor Egen kjækt af Fjeldet gror —
Jeg elsker dig, du gamle Nor,
Mit eget Fædreland!

2. Og dog, hvad har du lidt og stridt,
Hvad har du taalt for Nød!
Af Ørnen blev din Vinge slidt,
Lindormen har i Hæl dig bidt —
Kan Aanden end du drage frit
I al din Sorg og Nød?

3. Mit Land, mit Land, mit Fædreland,
Vær trøst og stol paa Gud!
Din Fiende bygger kun paa Sand
Som hules ud af Bølgens Vand,
Han bygger paa en Afgrunds Rand—
Vær trøst og stol paa Gud!

4. For Sveaborg du faar vel Bod,
For Danevirke med:
Kast from dig ned for Korsets Fod,
Vælg Herren til din Fører god,
Da skal du kjøbe med dit Blod
Paany dit Vængeled!

5. Da maler Frodes Kværn paany
Os røden Guld i Gjævn,
Og da skal atter Dag der gry,
Og Snekken gaar med gjenfødt Ry;
Tre Kroner løfter den mod Sky,
Mens Frihed staar i Stævn.

F. Barfoed.

No. 24. Thyre Danebods Vise.

Maestoso. P. E. Rasmussen.

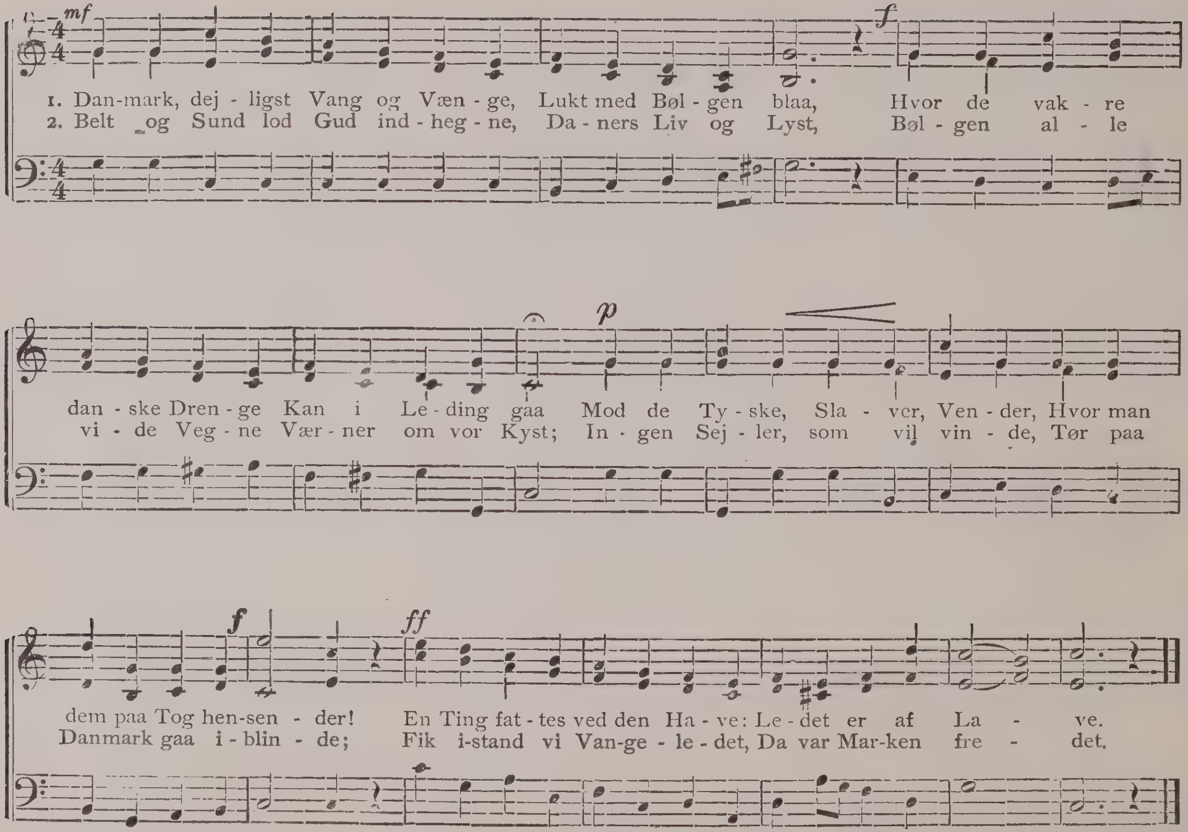

3. Melfarsund os Fyen beskytter,
Tryg staar Møens Klint,
Ind til Gedsør ingen Rytter
Ride skal for svindt;
Guldborgsund for Laaland gjenner,
Øresund er Sjællands Tjener;
Saa har hver sit gode Lukke —
End maa Jylland sukke.

4. Holster, Vagrer, Lyneborger,
Som en farlig Flod,
Gjør os Jylland mange Sorger,
Tørster efter Blod.
Lægges af maa slig Uvane,
Skam det var at lade rane
Fra vor Mark den mindste Tue —
Pil vi har og Bue.

5. Det var Ord af Dronning Thyre,
Ret kaldt Danebod,
Kvinden, som ved Danmarks Styre
Sad med Mandemod:
"Kom, lad Gabet os tillukke,
Saa vi ej os lader pukke!
Rose skal da af sit Bytte
Ingen Løbeskytte.

6. Fra Moradset vest ved Strande
Til Møsund ved Sli
Skal en mægtig Vold opstande,
Som gjør snever Sti;
Med Forlov! skal Tysken sige,
Vil han ind i Danmarks Rige;
Ingen skal igjennem fare
Der med stjaalne Vare."

7. At desbedre drives kunde
Værket med Besked,
Dronningen fra grønne Lunde
Satte der sig ned.
Borg og Bur hun lod sig bygge
Klogelig i Voldens Skygge;
Rart sig noget ret vil føje
Under fremmed Øje.

8. Efter Ønske voxte Volden,
Danevirke kaldt,
Som har mangen Tørning holden,
Før den slet forfaldt;
"Ledet," sagde Dronning Thyre,
"Hængt vi har — Gud Vangen hyre,
Saa dem selv det maa fortryde,
Som vil Freden bryde!"

9. Danemark vi nu kan ligne
Ved en hegnet Vang,
Rigelig den Gud velsigne
I al Nød og Trang!
Gid som Korn opvoxe Knægte,
Der vil frisk for Marken fægte,
Føre Danebod paa Tale,
Naar hun er i Dvale!

L. O. Kock.

(Samme Melodi).

1. Danmark! dine Kjæmpegrave
Er en kostbar Skat,
Bedst af Alt, hvad i din Have
Gud har gavmild sat;
Havde Du ej gyldne Agre,
Grønne Skoge, Møer fagre,
Løfted dog din Søn sit Øje
Stolt fra Bautahøje.

2. Thi de Sværde er ej rustne,
Som har Kjæmper fulgt,
Og de Skjolde er ej brustne,
Som i Muld blev dulgt.
Bryder Fiendehaand dit Gjærde,
Bærer Jorden blanke Sværde,
Klinge Skjoldene og vække
Dine Sønners Række.

3. Blodet, som din Bund har drukket,
Randt ej uden Frugt,
Og det Liv er ej udslukket,
Som til Daad blev brugt;
Af hver Helt, i Kampen faldet,
Hundred ny til Liv blev kaldet;
Frem en mangedobbelt Styrke
Gaar af Gravens Mørke.

4. Hver en Daad paa Sagas Tavle
Staar i Lueskrift:
Der den lever for at avle
Atter ny Bedrift.
Sommersolens Glans ej maaler
Sig med Mindets stærke Straaler,
Hvor de tændes, hvor de gløde,
Haabet staar i Grøde.

5. Danmark! dine Kjæmpegrave
Skal du vogte tro!
Trives skal om dem din Have,
Og din Lykke gro!
Naar paa dem du tager vare,
Møde kan du trygt hver Fare;
Thi en Magt i dem du ejer,
Som forjætter Sejer!

C. Ploug.

No. 25. Ud over de høje Fjelde.

Un poco sostenuto.

HALFDAN KJERULF.

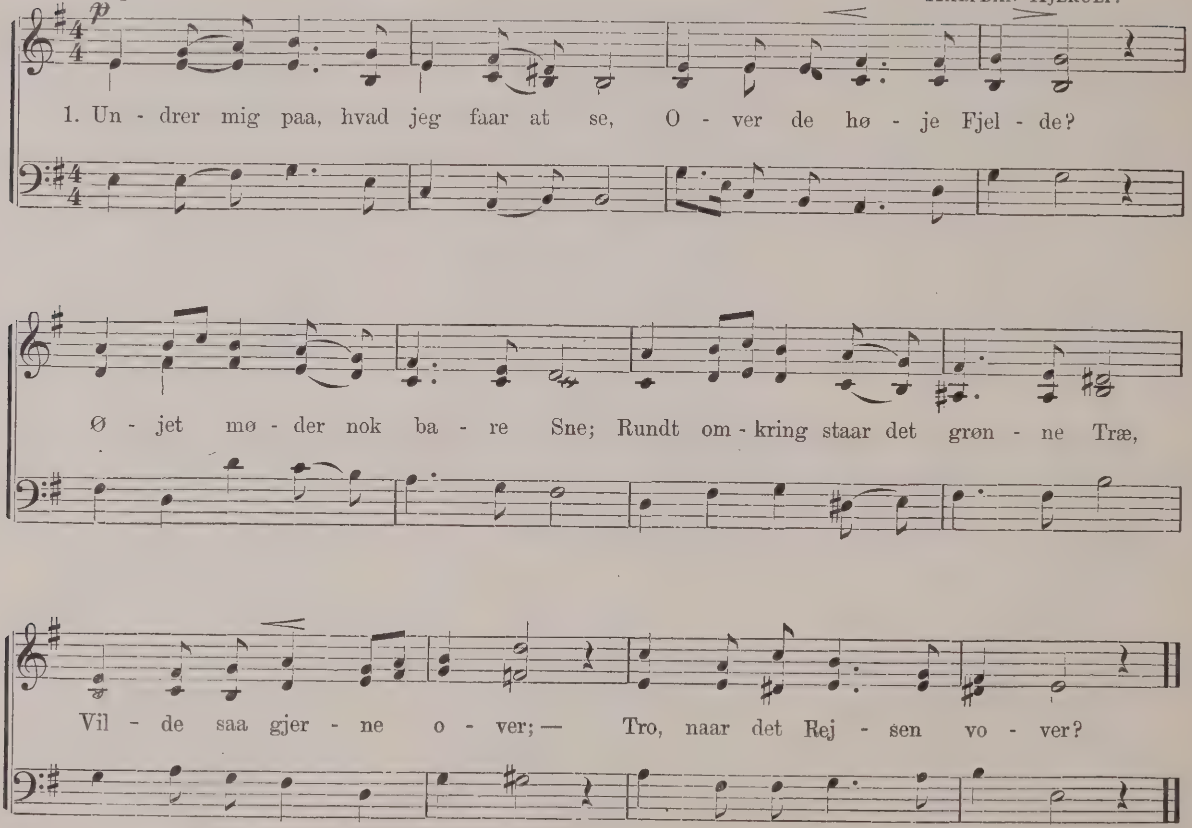

1. Undrer mig paa, hvad jeg faar at se
   Over de høje Fjelde?
Øjet møder nok bare Sne,
Rundt omkring staar det grønne Træ,
   Vilde saa gjerne over; —
   Tro, naar det Rejsen vover?

2. Ørnen løfter med stærke Slag
   Over de høje Fjelde, —
Ror i den unge, kraftfulde Dag;
Mætter sit Mod i det vilde Jag,
   Sænker sig, hvor den lyster, —
   Ser mod de fremmede Kyster.

3. Løvtunge Abild, som intet vil
   Over de høje Fjelde,
Sprætter, naar Somren stunder til,
Venter, til næste Gang den vil,
   Alle dens Fugle gynger,
   Ved ikke, hvad de synger; —

4. Den, som har længtet i tyve Aar
   Over de høje Fjelde, —
Den, som ved, at han aldrig naar,
Kjender sig mindre Aar for Aar. —
   Hører, hvad Fuglen synger,
   Som du saa trøstigt gynger.

5. Sladrende Fugl, hvad vilde du her
   Over de høje Fjelde?
Rede fandt du vist bedre der,
Videre Syn og højere Træ'r, —
   Vilde du bare bringe
   Længsel, men ingen Vinge?

6. Skal jeg da aldrig, aldrig naa
   Over de høje Fjelde?
Skal denne Mur mine Tanker slaa,
Saadan med Sne-Is og Rædsel staa,
   Stængende der til det sidste, —
   Blive min Dødningekiste?

7. Ud vil jeg! Ud! — o langt, o saa langt
   Over de høje Fjelde!
Her er saa knugende, tærende trangt,
Og mit Mod er saa ungt og rankt, —
   Lad det faa Stigningen friste,
   — Ikke mod Murkanten briste!

8. Engang, jeg ved, vil det række frem
   Over de høje Fjelde,
Kanske du alt har din Dør paa Klem? —
Herre min Gud! Godt er dit Hjem, —
   Lad det dog endnu stænges,
   Og jeg faa Lov at længes! —

Bj. Björnson.

No. 26. Norges Vaar.

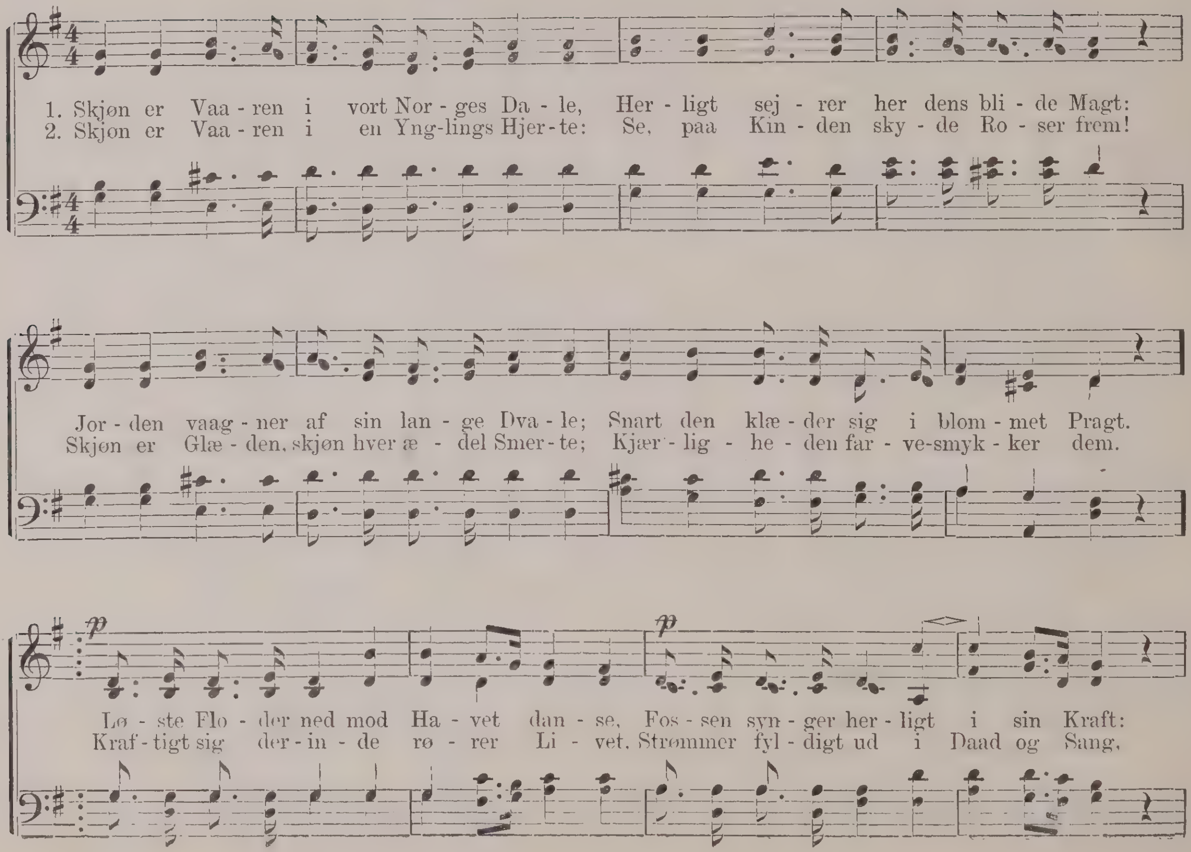

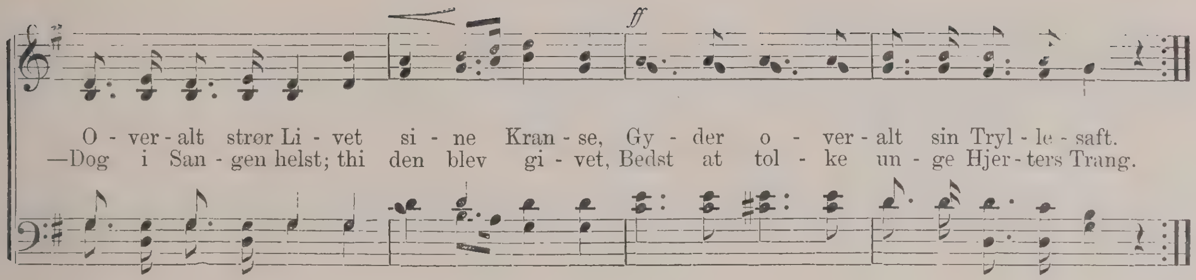

3. Skjønnest dog af Alt er Aandevaaren,
   Friheds Frembrud hos et ædelt Folk.
I dens Glans se Nor, af Gud udkaaren
   Til at vorde store Tankers Tolk!
Frihedssolen løste Vintrens Lænker,
   Signed hver en Vraa med Liv og Lyst;
Himlen overalt sin Fylde sænker,
   Og af Daadkraft svulmer hvert et Bryst.

4. O, saa vil vi os ved Vaaren fryde,
   Som saa signende for os frembrød!
Lad os ret som Ynglinger den nyde,
   — Men som Mænd og vide, hvad vi nød!
Alvor mer og mer ind paa os trænger;
   Hvad nu spirer, modnes skal engang.
Snart er Norge ingen Yngling længer,
   Vaaren var i Norden aldrig lang!

M. J. Monrad.

(Samme Melodi).

1. Vaarens Luftning Plantelivet vækker,
   Og forsamler Skovens Fuglekor;
Ak, men bort med den vor Skare trækker,
   Og vort Samliv taber nu sin Flor!
Lagets Jubel vor fidele Kjæde
   Flokker sidste Gang bag Cellens Mur,
Snart opsøger ensomt Hver sin Glæde
   I den stille, drømmende Natur.

2. Brat vil dele sig vor fælles Bane,
   Og uventet lyder Livets Kald;
Nu ivaar kan Ingen af os ane,
   Om til Høst vi atter samles skal.
Ak, for mangen trofast Ven man redte
   Alt den sidste Seng i Jordens Skjød;
Mens saa mange, rundt i Landet spredte,
   Døde ordinær Filisterdød.

3. Men, er Venskabspagten, vi har knyttet,
   Mer end Dunster af et Glædeslag,
Af vort Hjertes dybe Trang beskyttet,
   Bygt paa samme Aandens Ridderslag,
Da — hvor vidt vi end i Verden spredes,
   Fælles Hjem vi har i et Gebet,
Og om vi af spredte Stjerner ledes,
   Dog vort sidste Maal forbliver et.

Poul Rytter.

No. 27. Norges Herlighed.

Svensk Melodi.

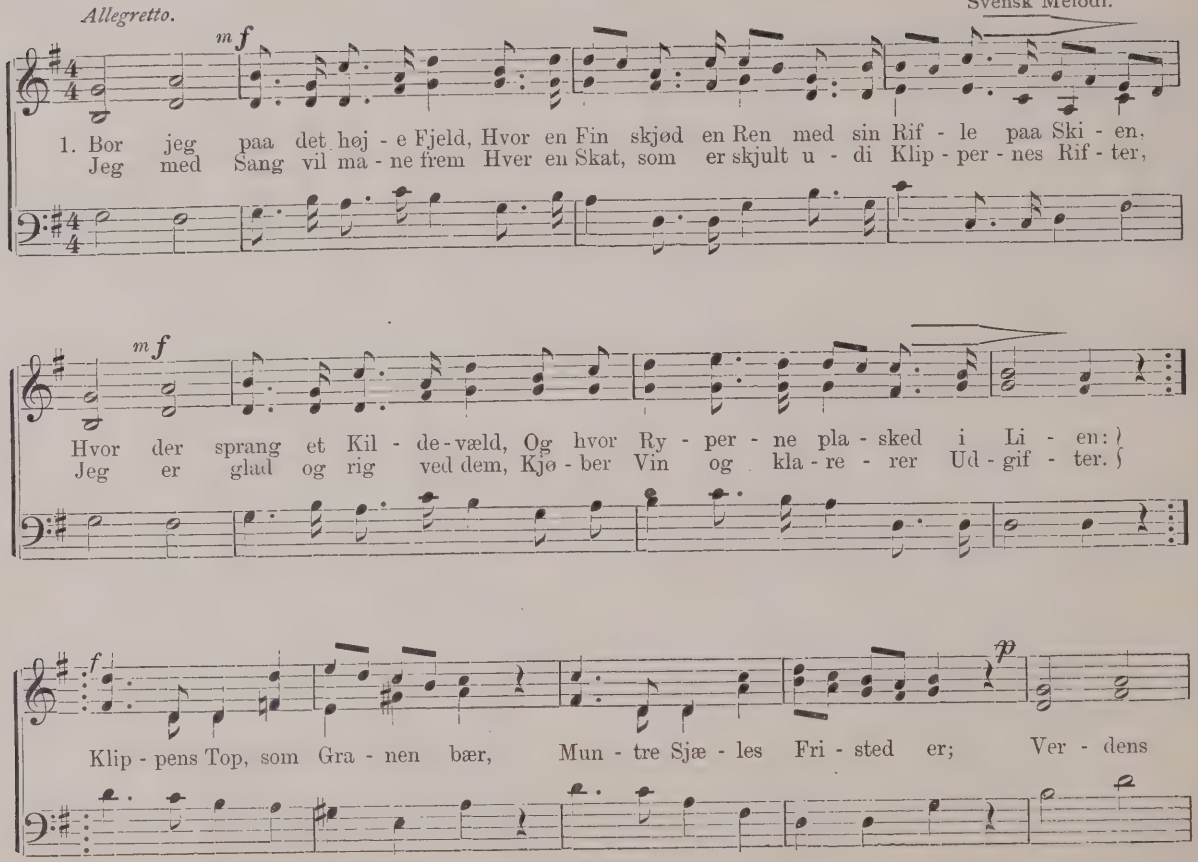

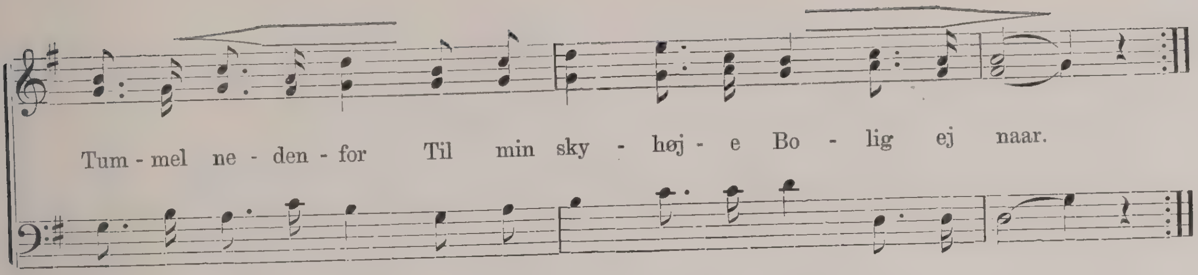

2. Bor jeg i den lave Dal,
Hvor en Elv løber let gjennem skogrige Sletter,
Hvor Løvhytten er min Sal,
Hvor den voxende Grøde mig mætter,
Hvor de muntre Faar og Lam
Tripper om, nipper Løv, og hvor Øxnene bøge,
Ler jeg højt ad Modens Kram
Og ad Renter, som Rigdom forøge.
Fra min lave, rolige Dal
Ser jeg mange Mægtiges Fald,
Sidder paa min Tue tryg
Og udtømmer en Glædskabs Pokal.

3. Bor jeg paa den nøgne Strand,
Paa en Holm fuld af Æg, mellem rullende Bølger,
Hvor en Fuglehær paa Vand
Sild og Brisling og Morten forfølger, —
Trak jeg mig en Fiskedræt,
Fuld af Rogn, saa min Baad var paa Vej til at synke;
Naar jeg da er glad og mæt,
Lad den Gjerrige længe nok klynke;
En Ret nok paa Nøjsomheds Bord —
Fisken svømme! — det var et Ord!
Derpaa drak jeg mig et Glas,
Sang og drak Fiskeriernes Flor.

4. Sjunger Bjerg og Dal og Strand,
Guld af Bjerg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden;
Lad saa Tossen drikke Vand,
Skjænker Vin udi Glasset til Randen!
Norges Land er ingen Ørk;
Glæden fødes og det udaf selve Naturen!
Være hvo som vil en Tyrk,
Sidde tørstig og vranten og sturen!
Vi drak Norges Hæder og Held,
Sang om Dal, om Strand og om Fjeld,
Alting blomstre for Enhver,
Som vort Land og vort Selskab har kjær!

J. N. Brun.

(Samme Melodi som No. 27).

1. Hvorfor styrer du din Gang
Fra din Fædrenebygd mod de fremmede Kyster?
Er det Vinlands gyldne Vang,
Som dit Øje saa sælsomt forlyster?
Er din Barndomsegn ej smuk?
Om dens Fred er du sat til at vaage og værne;
Ak, hvor mangt et Længselssuk
Vil du sende her hjem fra det Fjerne.—
Norge er saa kjærlig en Mor,
Hende vil vi prise i Kor!
Hende elsker du, min Bror,
Meget mer end du aner og tror.

2. Svulmer ikke stolt din Barm,
Gjør ej Fædrenes Daad dig begejstret i Aanden?
Føler du dig ikke varm,
Naar du trykker en Landsmand i Haanden?
Har du aldrig kjendt den Trøst
Og den Kraft, som er lagt i de hjemlige Toner?
Kan du glemme deres Røst,
Om du drog til de fjerneste Zoner? —
Rejs mod Nord, mod Syd og Vest,
Kort og stakket varer din Fest:
Ude er du kun en Gjæst;
Bliv her hjemme, her har du det bedst.

3. Norge, elskte Fædreland!
Med de stolte og herlige Fortidens Minder,
Med den vilde Klippestrand,
Med de høje og svulmende Tinder,
Med de klare Kildevæld,
Med de trange og dybe og yndige Dale, —
For din Hæder og dit Held
Skal vi kjæmpe med Daad og med Tale!
Trodse Trængsel og Savn og Nød!
Bryde glad vort nøisomme Brød!
I dit moderlige Skjød
Skal vi slumre saa sødt i vor Død!

C. P. Riis.

Mandskor. **No. 28.** Kjølstad-Visen. Arr. af K. H.

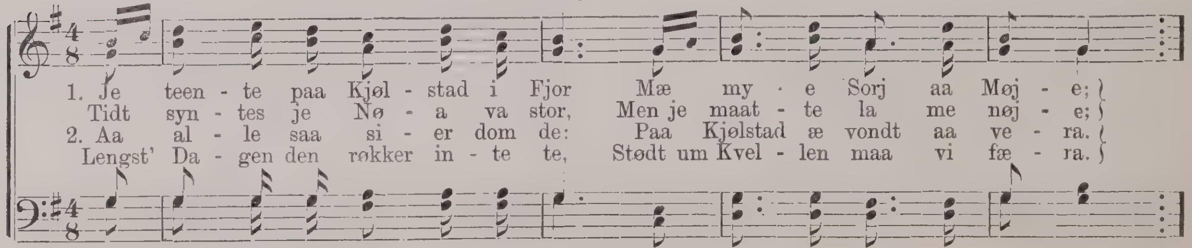

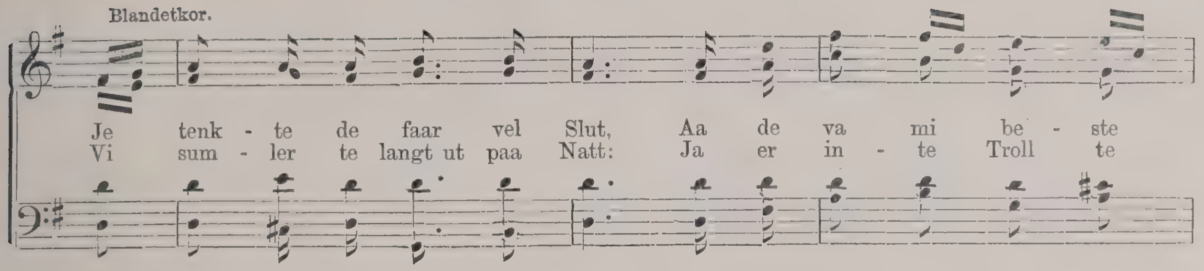

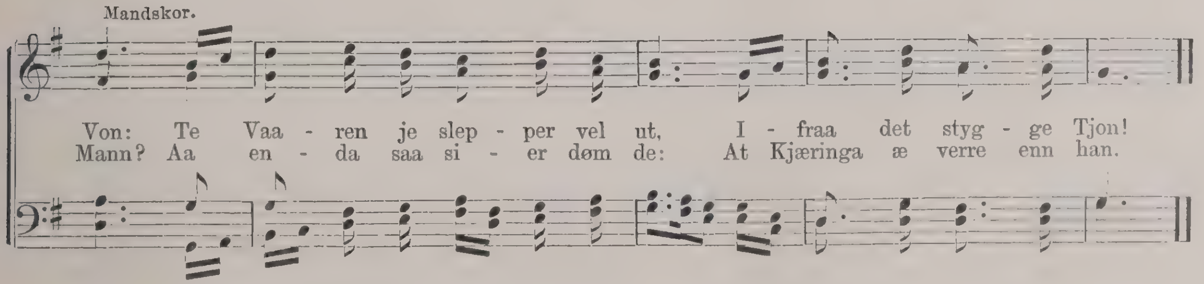

3. Om Maarran saa flyer'en upp,
   Aa river paa se Broka,
   Deretter saa tar'en en Sup
   Aa glejner bort paa Klokka:
   "Kjære Gutar, staa naa upp!
   Naa æ Klokka mote tre.
   Stell naa alle Gampa ihop,
   Aa sia saa høgger di Ve."

4. Dæmæ ryker Kjæringa upp
   Aa kastar paa sej Stakken,
   Deretter saa tar a en Rokk
   Aa sleng se neer paa Krakken;
   "Kjære Gjenter staa naa upp!
   Naa har Klokka sligji tre,
   Kok fyst Villinga, aus a saa upp;
   Aa sia saa steller di Fe!"

5. Aa naa æ je saa indeli gla,
   Naa har je teent ut Aare,
   Mange Tak ska naa Kjølstaen ha,
   For'n dro me saa flitti i Haare;
   Je Bejna ret ofte tok fatt,
   Nær som Nøa blej me for stor.
   Aller kommer je te Kjølstaen att:
   Naa vil je bli him' hos a Mor!

No. 29. Aa Kjøre Vatn.

Moderato. Norsk Folkemelodi.

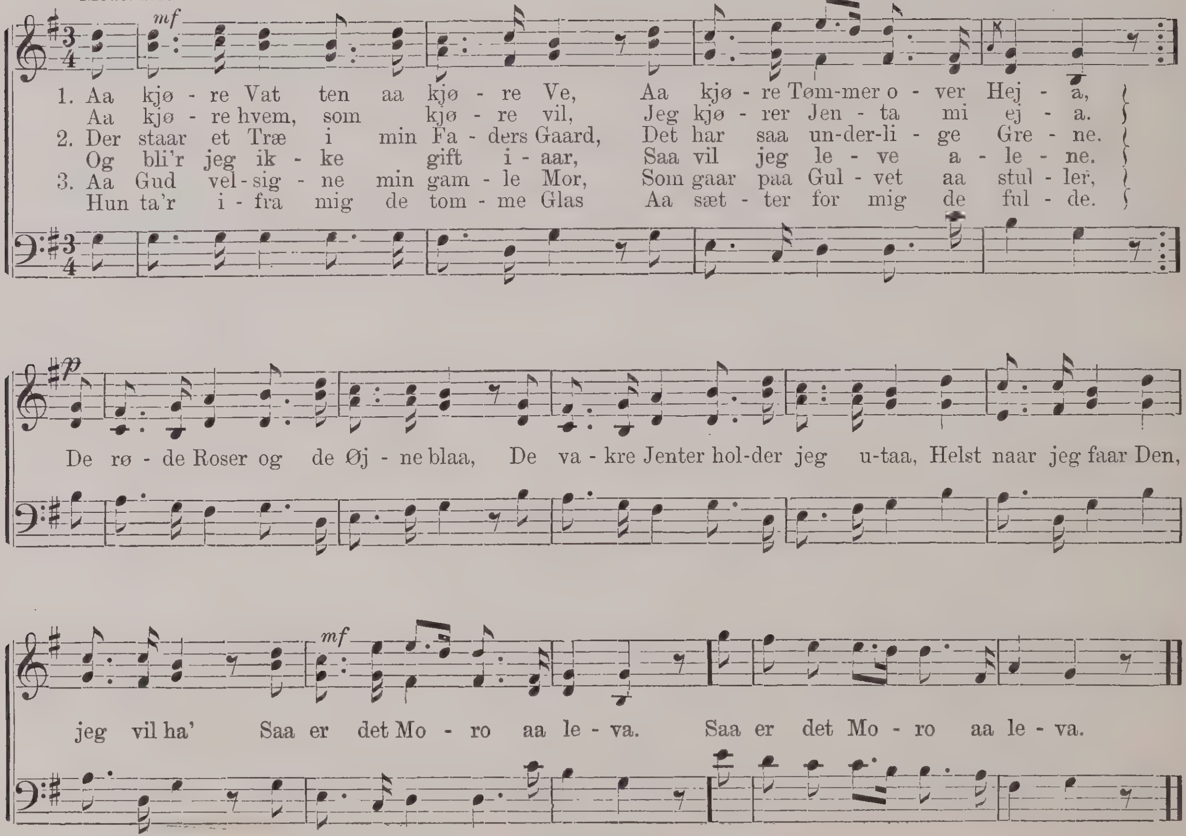

Nordens Kvinder.

(Samme Melodi som No. 29).

1. Naar Vaaren aander paa Li og Fjeld
   Og vækker Urterne af Dvalen,
Da dufte frem fra hvert Bakkeheld
   Vel tusind Blomster gjennem Dalen.
Men af dem alle er dog fagrest en.
Den glinser skjær foruden Plet og Men,
Og aander ud Et Sommerbud:
   Konvallen, Blommernes Blomme.

2. Den spirer helst paa et enligt Sted,
   Hvor Bakken luner for Vinde;
Men Duften lokker dog hen dit Fjed,
   Hvor du dens Klynge kan finde.
Der staar den, skjult bag det brede Blad,
Og bøjer bly mod Jord sin Klokkerad —
O, se dens Kind, Hvor lys og lind:
   Ja, den er Blommernes Blomme.

3. Konvallen ligner dit Hjertes Brud,
   Den blonde nordiske Pige:
Den liljerene, den skjære Hud
   Kan Sindets Renhed dig sige.
O, denne milde, klare Skjønheds Magt
Hver nordisk Ungersvend i Baand har lagt.
Den dufter bly I Læ og Ly —
   Den selv er Blommernes Blomme.

4. Saa tænk paa hende. du i Klyngen tog,
   Og lad for hende Hjertet banke —
I al din Foraarsrigdom har du dog
   Ej nogen fagrere Tanke!
Den bringer dig det første, glade Bud,
At Aandens Sommerblomst vil springe ud,
I Lysets Bad. Med dejligt Blad,
   Til Krans for Blommernes Blomme!

Jörgen Moe.

For Norden.

(Samme Melodi).

1. Vi sidde her i saa godt et Lag.
   Og vil befordre Nordens Enhed,
Men et kan skade vor gode Sag:
   Det er Befordringens Senhed.
Thi skal vor Tanke gaa med Pakkepost,
Især i denne bitre Nattefrost:
Hu, hvor det gik! Sent vi da fik
   Et helt og holdende Norden.

2. Maaske med Damp da? — Ja, Damp var god
   Til Tog paa Bølgerne salte!
Saa tidt en Ungdom i Stavnen stod,
   Hvis Sværd var Sproget, de talte;
Men Tanken selv var mere snel end Damp,
Den fløj foran os i den stolte Kamp;
Den førte an Mand imod Mand,
   Saa vi faldt Fienden i Favnen,

3. Men Telegrafen? Ja, den kan nemt
   Gaa under Øresunds Vover!
Ja Telegrafen! Men det er slemt,
   At den kan ogsaa gaa over!
Og Nordens Enhed er en Tanketraad,
Som baade holde vil i Raad og Daad;
Den har og havt Altid en Kraft
   Til just elektrisk at virke.

4. Nej, den Befordring, vi trænge til,
   Er hverken Damp eller Heste:
Et Sind, som kan, hvad det ærligt vil,
   Og som kun vil Nordens Bedste!
Og lad os saa være enig om,
Hvor mange Veje der end gaa til Rom,
Vi kan kun naa, Hvad vi attraa,
   Naar Vejen gaar over Kalmar.

No. 30. Paal paa Haugen.

Allegretto e leggiero. **Mandskor.** Norsk Folkemelodi, arr. af K. H.

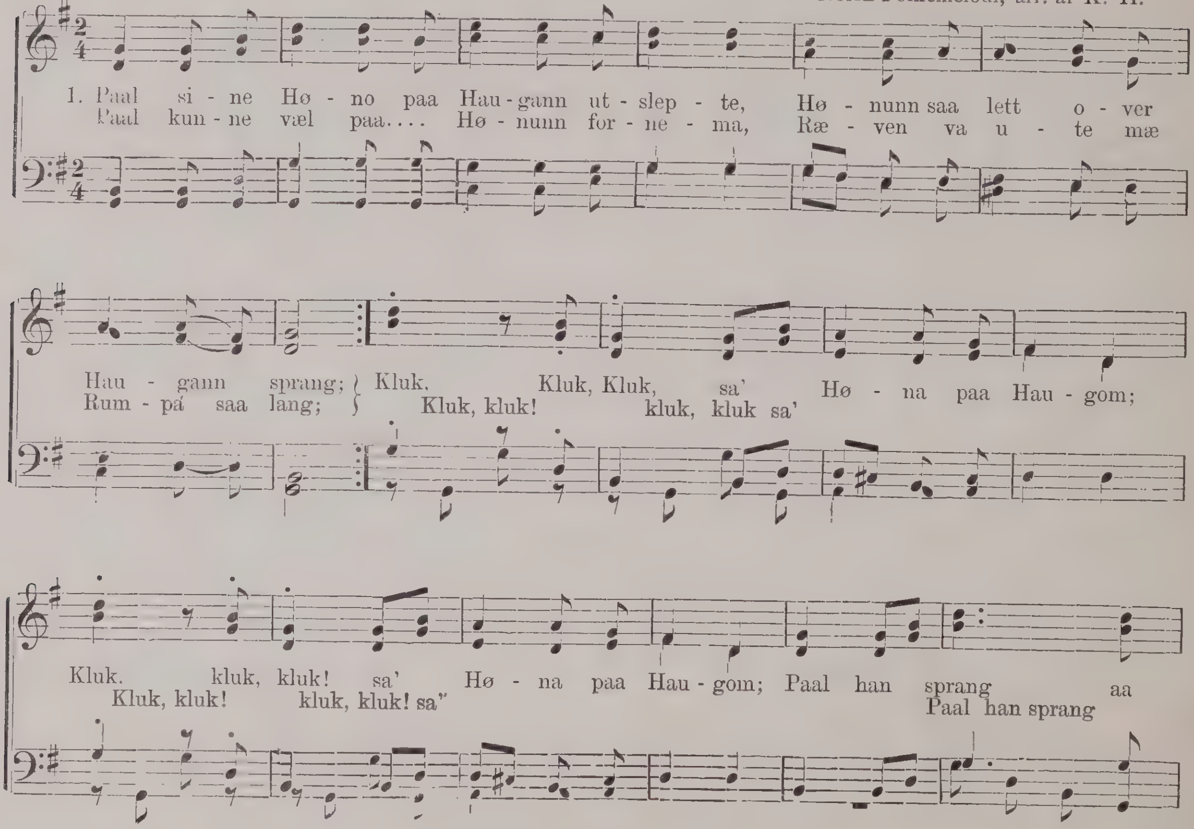

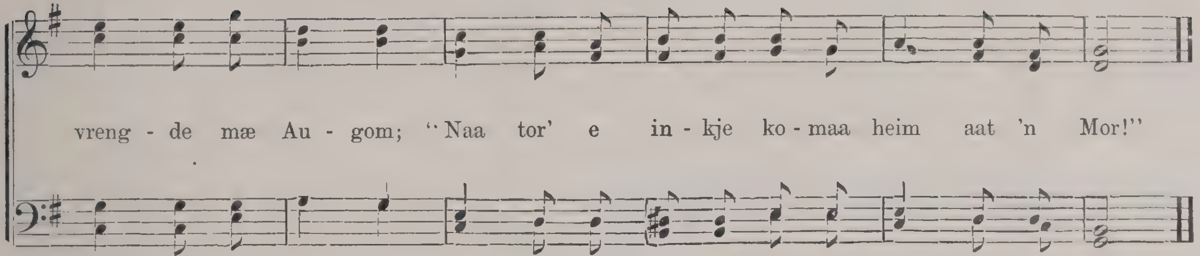

2. Paal han gjekk se lit' lenger paa Haugen,
   Fekk han sjaa Reven laag paa Høna aa gnog;
Paal han tok se ein Stein uti Neven,
   Dugele han da te Reven slog;
:,: Reven flaug, saa Rumpa hass riste; :,:
Paal han gret for Høna, han miste;
   "Naa tor' e inkje koma heim aat'n Mor!'

3. Hadd' e naa Nebb aa hadd' e naa Kløer
   Visste e bare, kor Revann' laag,
Skuld' e døm rett baade rispe aa klore
   Framman fraa Nakken aa att over Laar.
      :,: "Skam faa alle Revanne raue! :,:
Gu' gje at døm alle va daue!
   Saa skuld' e trygt koma heim aat'n Mor!"

4. Inkje kann ho verpe aa inkje kan ho gala,
   Inkje kan ho krupe aa inkje kann ho gaa!
E fæ gaa me bort aat Kvenne aa mala
   Aa faa att Mjøle, e miste igaar!
:,: "Pyt!" sa'n Paal, "e æ inkje bangen; :,:
Kjeften aa Mote ha hjulpet saa Mangen,
   E tore vel koma heim aat'n Mor!"

5. Konne han Paal paa Kvenne mon sleppe,
   Saa at dæ ljoma i kor ein Vegg,
Saa at taa Agnann' tok te aa fljuge,
   Aa dei vart lange som Gjeiteragg;
:,: Paal han gav se te læ aa te kneggje: :,:
"Naa fekk e like for Høna aa for Egge,
   Naa tor' e trygt komaa heim aat'n Mor!"

No. 31. Farvel!

Moderato. Arr. af K. H.

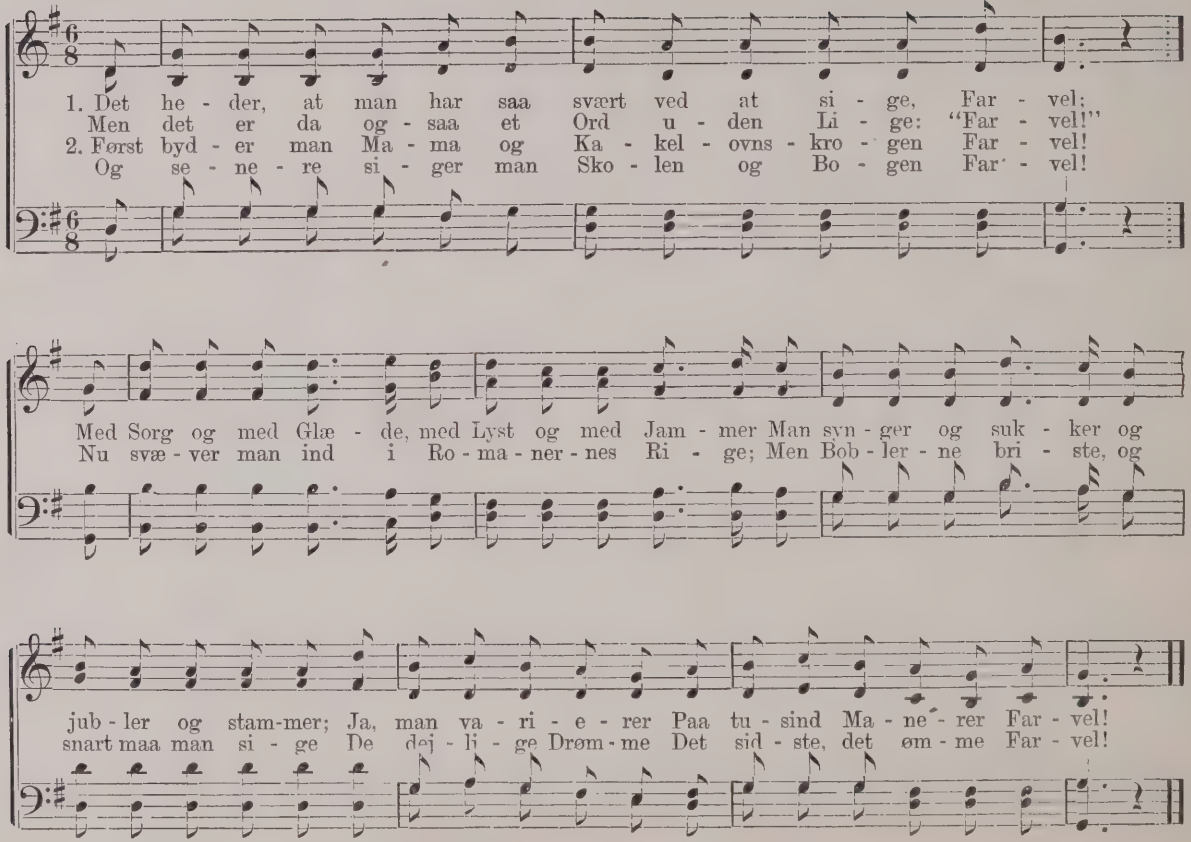

3. Man modnes og siger al Ungdom-
Farvel! [mens Daarskab
Man gifter sig: Frihed og Flothed
Farvel! [og Morskab —
Nu lever man godt, bliver fed og
tilsidst er
Man bleven en gammel gemytlig Fi-
Som takker for Færden [lister,
Og siger Alverden
Farvel.

4. Men hvad er dog dette? — Tys, hvi-
Farvel? [sked man ikke
"Farvel!" sige Herrerne, Damerne
"Farvel!" [nikke
Højstærede! jeg vilde netop bebude,
At strax paa Minuten min Vise er ude.
Ærbødigste Tjener!
Jeg — jeg — ja, jeg mener
Farvel! ERIK BÖGH.

(Samme Melodi).

1. Min Søn! vil du vinde Verdens Agt,
Ej buk!
Dig blænde ej Jordens Glands og
Til Buk! [Pragt
Thi hvad du kjøber dig ved at bukke,
Derover siden du tidt maa sukke;
Foragt du heller
Da Bagateller
End Buk!

2. Naar Stormand møder dig paa din
Ej buk! [Vej,
Kjøb ligesaalidt hans Ja som Nej
Ved Buk!
Om han foragter din Ringheds Kaabe
Til selv at gjøre det—vær ikke Taabe!
Mød du hans Harme
Med ædel Varme!
Ej buk!

3. Naar Vismands Prædiken er forslidt,
Ej buk!
Tænk ikke paa at blive ham kvit
Ved Buk! [Vægten,
Ej Manden det er, der gi'r Ordet
Er Sandhed saaret, ih, saa forfægt'en,
Sig, hvad du mener!
Kun slet den tjener
Dit Buk!

4. Om dig en Tysker tilbedste har
Ej buk!
Et Smil du ofre slig opblæst Nar —
Ej Buk!
Staa ham her Tingene altfor slemme,
Saa bed du ham smukt om at blive
Lad ham kun mærke [hjemme!
Vi er ej stærke
I Buk!

5. Naar du ser Fruen ved Roret staa,
Ej buk!
Fordi hendes Naade har Buxerne paa
Ej buk!
Og mærker du, det der stikker Konen,
Er Tanken om Dameemancipationen
Det maa du høre
Dig mindst skal røre
Til Buk!

6. Og ser du Daarlighed fjern og nær
Ej buk!
Men sig kun rentud som Tingen er,
Ej buk!
Man længe nok har bukket og tiet,
Man sig derved fra Trældom har friet,
Hvor spændt man lytter!
Tro ej det nytter
Med Buk!

7. Og spottes haanligt med Skrift og
Ej buk! [Gud,
Og skjælder Nogen din Konge ud,
Ej buk!
Fordi du Verden vil Sandhed lære,
Derfor kan du godt din Konge ære,
Dog kan du bedre
Med Daad ham hædre
End Buk.

8. End slæbte miskjendt du dig ihjel,
Ej buk!
De Store bele dog alligevel
Dit Buk. [sen
Du Taffel og Kjældere samt Mætres-
Smukt overlade kun til Noblessen,
Maa skjøndt i Skyggen
Ej krumme Ryggen
Til Buk.

9. Sidst naar du stander ved Gravens
Saa buk! [Dyb,
Erkjend, at du er et usselt Kryb,
Og buk!
Men ej, saalænge du her skal vandre,
Du glemme, at du er saa god som de
Hæv stolt dine Blikke! [Andre!
Tal Sandhed, dog ikke
Med Buk!

10. Min Søn! om du vil i Verden frem,
Saa buk!
Og lign ej i trodsig Løben frem
En Buk!
Men vær dog ikke en ussel Kryber,
Der let for Gunst og for Gave lyver!
Vær snild og forsigtig!
Dog ærlig, oprigtig —
Og buk!

No. 32. Normandssang.

Allegretto.

B. M. Hansen.

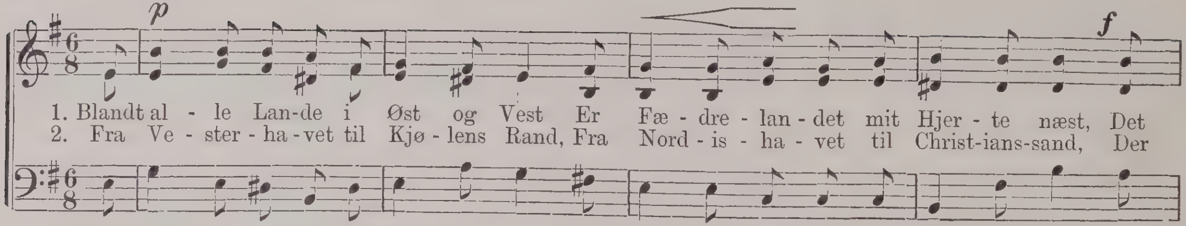

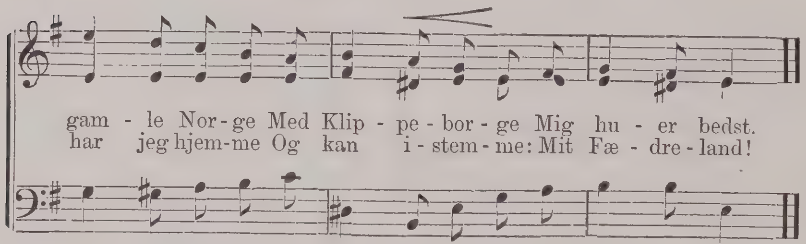

3. Jeg elsker Eder, I gamle Fjeld
Med høje Tinder og dybe Væld,
Med Skog om Barmen
Og Jern i Armen
Til Tidens Kvæld!

4. Jeg elsker Eder, I Bække smaa,
I stolte Fosse, I Fjorde blaa,
I Sjøer blanke,
Hvis stille Tanke
Kan Stjerner naa!

5. Jeg elsker Furu- og Bjerkelund
Med Toneklangen fra Fuglemund;
Og meget aner
De dunkle Graner
I Vaarens Stund.

6. Jeg elsker Bølgen, hvor Frihed gror,
De dybe Dale, hvor Freden bor,
De Lier fagre,
Og gyldne Agre
Paa Odelsjord.

7. Kuns højt i Norden, trods Mørkets Baand,
Kan Sommerlyset faa Overhaand,
Saa Aftengløden
Og Morgenrøden
Gaa Haand i Haand.

8. Selv Norges Vinter med Sne og Is
Har Flammefarver, som vinde Pris,
Den Nordlysvrimmel
Paa højen Himmel
Er fuldt Bevis.

9. I Berg og Kiste vi mangle Guld,
Men Forsynshaanden er stedse fuld.
Arbejder, beder!
— Den Brød bereder
Af Sten og Muld.

10. Ej Alt, hvad glimrer, er stort og godt;
Det var tidt bedre, som syntes smaat.
Jeg vil ej bytte
Min norske Hytte
Med fremmed Slot.

11. Jeg elsker Alt, som er ægte Norsk,
Fra Folkelivet til Sild og Torsk, —
Som fremad skrider,
Omend det glider
En Smule dorsk.

12. Jeg elsker højlig mit Modersmaal,
Det klinger kraftigt som hærdet
Fra Hjertets Grunde, [Staal
I Folkemunde
Hos Per og Paal.

13. Dog mest jeg elsker det Folkefærd,
Som har sit Hjem mellem Fjeld og
Hvor Unge hædre [Skjær,
De gamle Fædre,
Som bygde der.

14. Jeg elsker Bonden i Kufte graa,
Og Fattigmanden, hvis Seng erStraa,
Og alle Magter,
Som ej foragter
De simple Smaa.

15. Vi alle udsprang af fælles Rod,
Til fælles Lykke, med fælles Blod!
Og fælles Minder
Som Bølger rinder
I Tidens Flod.

16. Her finder Aanden en Hjertegrund
Med aabent Øre og villig Mund.
De lyse Nætter
Os snart forjætter
En fager Stund.

17. Ja, Folkehaabet er ankerfast,
Saa her i Norden det aldrig brast.
Lad Skyer true,
Vi vil ej grue
For Bølgekast.

18. Nu klarer Livet sig Dag for Dag,
Thi Sandhed vinder et Hovedslag.
Thi Ordets Værge
Mod Trold og Dværge
Er Aandens Sag.

19. Er Hjernen endnu tildels for spansk
Og Tankegangen for tysk og fransk,
Mens Folk i Sale
Som Bøger tale
Formeget dansk, —

20. Lad Nordenvinden gaa Landet om
Og blæse heden det falske Skum,
Som gamle Noder
Og nye Moder
Har givet Rum!

21. Da vaagner Folket en Morgenstund
Med Liv i Hjerte og Lys i Mund,
Og sødt det sjunger
Med løste Tunger
Om Livets Grund.

22. Da samles ogsaa den Trillinggren,
Som var — trods Bølge og Mærke-
Og alskens Trætte [sten
Paa Fjeld og Slette —
I Aanden en.

23. PaaAandens Himmel med Bue blaa
Skal Nordens Stjerne som Vaarsol
Og skabe Sommer [gaa
Med Sang og Blommer,
Mens Hjerter slaa.

Ole Vig.

(Samme Melodi).

1. Vor Skole er os saa kjært et Sted,
Hvor vi saa gjerne vil være med
At læse, synge
I Venneklynge,
I Barnlighed.

2. I Skolen lære vi læse rent, —
At tælle, regne og skrive pent,
Og meget mere:
Med gamle Fædre
Vi og blir kjendt.

3. I Skolen læres om Land og Strand,
Om Jorden, Havet, om Luft og Vand,
Om Berg og Floder,
Om Himlens Kloder,
Om By og Land.

4. I Skolen staa vi saa lunt i Rad
Og synge Salmer og lette Kvad,
Til Fryd og Gammen
For Allesammen,
Vi er saa glad.

5. Ja, i vor Skole det herligt er,
Og alle ville vi være der:
Lydige, stille,
Og flinke, snille,
Enhver især.

Kristoffer Hagene.

No. 33*a*. Rejsesang.

Vivace. *mf*

Tysk Folkemelodi, arr. af K. H.

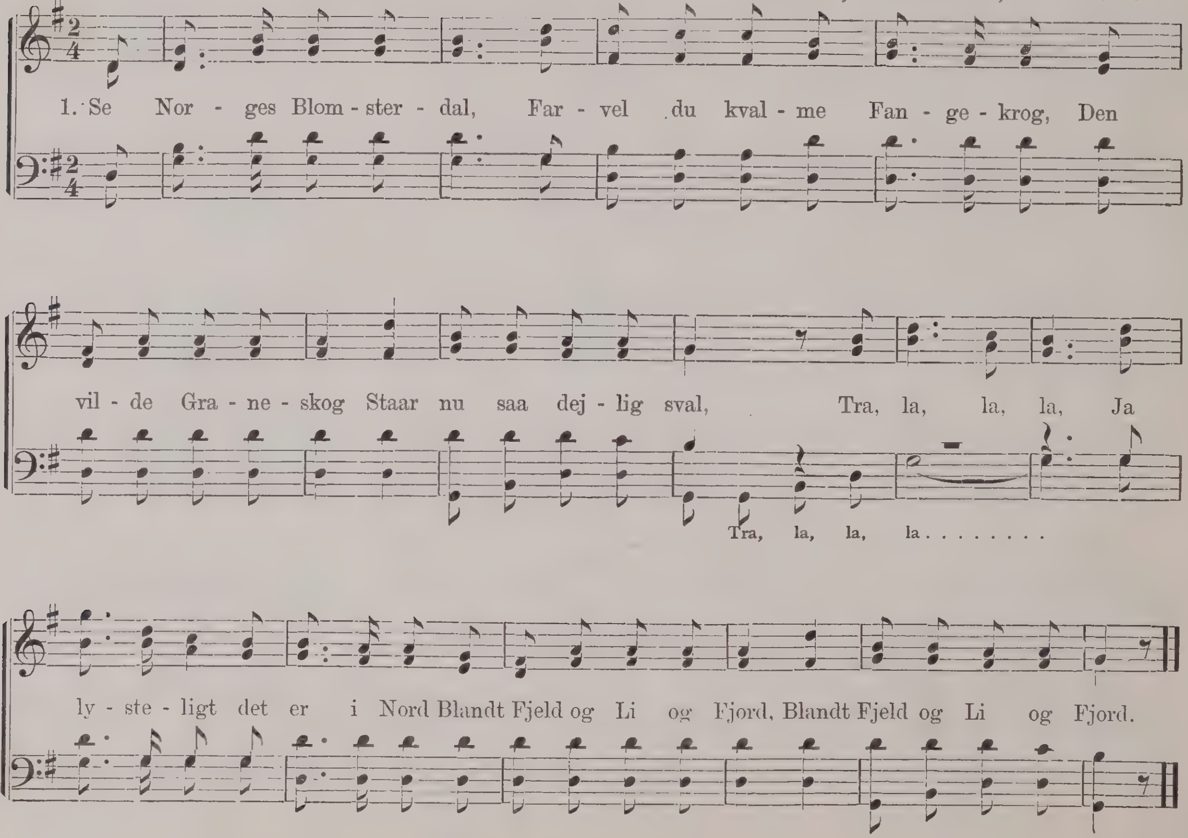

No. 33 *b.* Rejsesang.

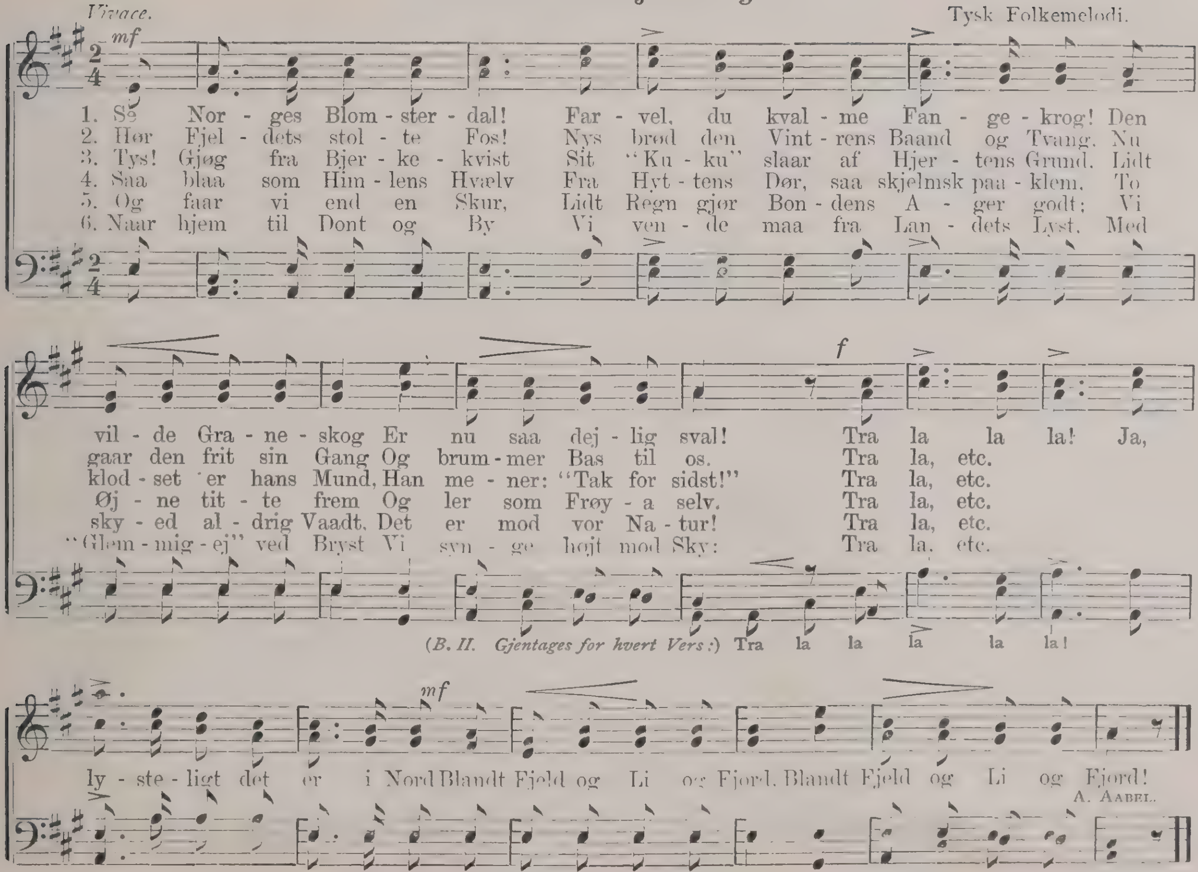

No. 34. Nordens Kirke.

Andantino.

Svensk Folkemelodi, arr. af K. H.

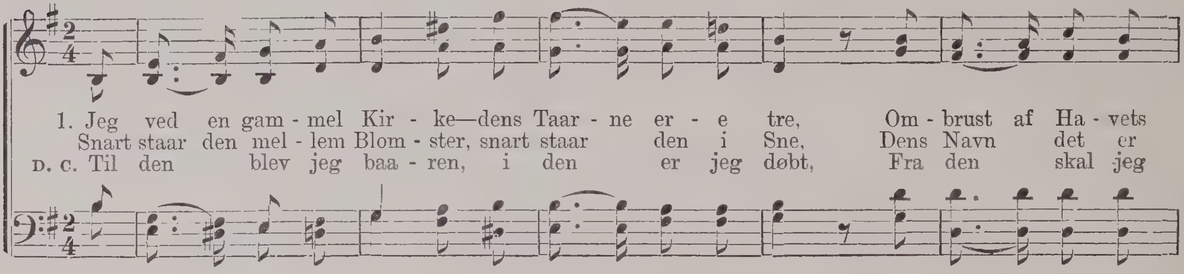

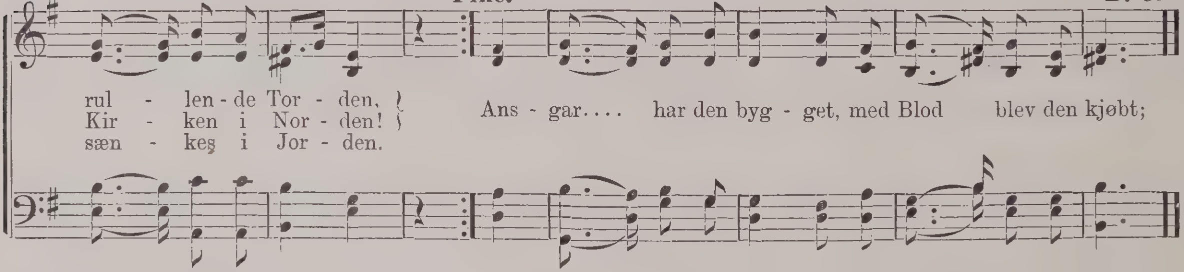

2. Det Taarn imod Syd staar i Bøgenes Ly,
Og Kingo gav Sangværket Tone,
Og Taarnet mod Vester har Guldspir i Sky,
Det smeded Sanct Olaf af sin Krone;
Men Taarnet i Øst stander Broderen nær,
Der hænger Gustav Adofs korsdannede Sværd,
Som splintred den romerske Throne

3. Og vel er Kirkens Væg baade gammel og svag,
Og haver saa mangen en Fure,
Men han, som er Herre over Tordenens Brag,
Han lader og Lynet fra dens Mure;
Han rejser sine Taarne med Klokker i Sky,
Han aabner sine Haller for den Trætte til Ly.
Han er selv sin Kirkes gode Kure!

C. Richardt.

(Samme Melodi som No. 34).

1. De sige, at mit Sprog er en ussel Tiggerkvind,
Som maa sin Skam med laante Pjalter dække;
Hun har dog Ild i Øjet og Roser paa sin Kind,
Og frels og rig er hendes Fædres Række;
Og naar hun bort vil kaste med Haan hver fremmed Klud,
Og bære kun sin Stammes hjemmevævede Skrud,
Forvist hun nyde skal en Dronnings Hæder.

2. De sige, at mit Sprog er en brystsyg gammel Mand,
Hvis trætte Hoved sig mod Graven sænker;
I tusind Aar har han dog mod Overmagt holdt Stand
Og brudt paalistet Trældoms rustne Lænker.
De Kræfter han forliste, den Tid han døsed hen,
Dem skal han tifold fange af Friheden igjen;
Sin anden Ungdom har han end tilbage.

3. De sige, at mit Sprog er en Spurv i Tranedans,
En Ugle mellem Sydens Nattergale;
Men ingen anden Tone dog fængsle kan min Sans,
Og ingen kan som det til Hjertet tale;
Og ingen andre Lyd har en saadan himmelsk Klang,
Som dem, min Moders Stemme alt ved min Vugge sang,
Som dem, min Elskte hvisker i mit Øre.

4. Men lad vort Sprog kun være for Andre hvad det vil,
Vi fik ej bedre Skat end det at gjemme;
Det er vor Tankes Vinge, vort Hjertes Strængespil,
Og Sjælens Spejl og Følelsernes Stemme;
Kun det vor Sorg kan rumme, kun det kan bringe Trøst,
Kun det vor Drøm kan male og juble ud vor Lyst,
Kun det kan vort og Folkets Liv forplante.

Carl Ploug.

(Samme Melodi).

1. Du Norig, du mi Moder, kor du er mig kjær,
Hjaa deg eg stødt vil byggja og kvila,
Mi Vogga ho stod fredlyst din Aare so nær,
Du lærte meg at garta og smila;
Du lærte meg at elska min Far og mi Mor,
Du lærte meg at elska mi Syster og min Bror,
Du Norig mi eige dyre Moder!

2. Og strør du inkje Gull ut paa Vegjer og Stig
For Gutarne dine til Gamen,
So Blomen du daa fredar paa Mark og i Lid
Til Hugnad fyr os allesamen.
Du lærer os at lokka utor Stein og utor Muld
Vaart Braud fulltop so godt som det kaupast kan for Gull,
Du Norig mi eige dyre Moder!

3. Ja um du enn er fattig, so elska me daa lel
Den Himmel, som yver deg seg kvælver,
Me elskar dine Sjøar og me elskar dine Fjell,
Og alle dine sylvklaare Elver;
Me elska dine Furuskogar og di staute Gran
Og Havet det kaldsvarte, som fyssar um di Strand,
Du Norig mi eige dyre Moder!

4. Men meire enn me elska denne djuptenkte Gut,
Denne spræke med staalsette Armen,
Og denne friske Rose uppaa harde sterke Nut,
Med Blygsla og Sanning i Barmen,
Og kjem det nokon Fare, daa stend eg og gjev Agt
Med Byrsa uppaa Oksli mot Fienden paa Vakt
For Norig mi eige dyre Moder!

S. Blekastad.

No. 35. Her er det Land.

Norsk Folkemelodi.

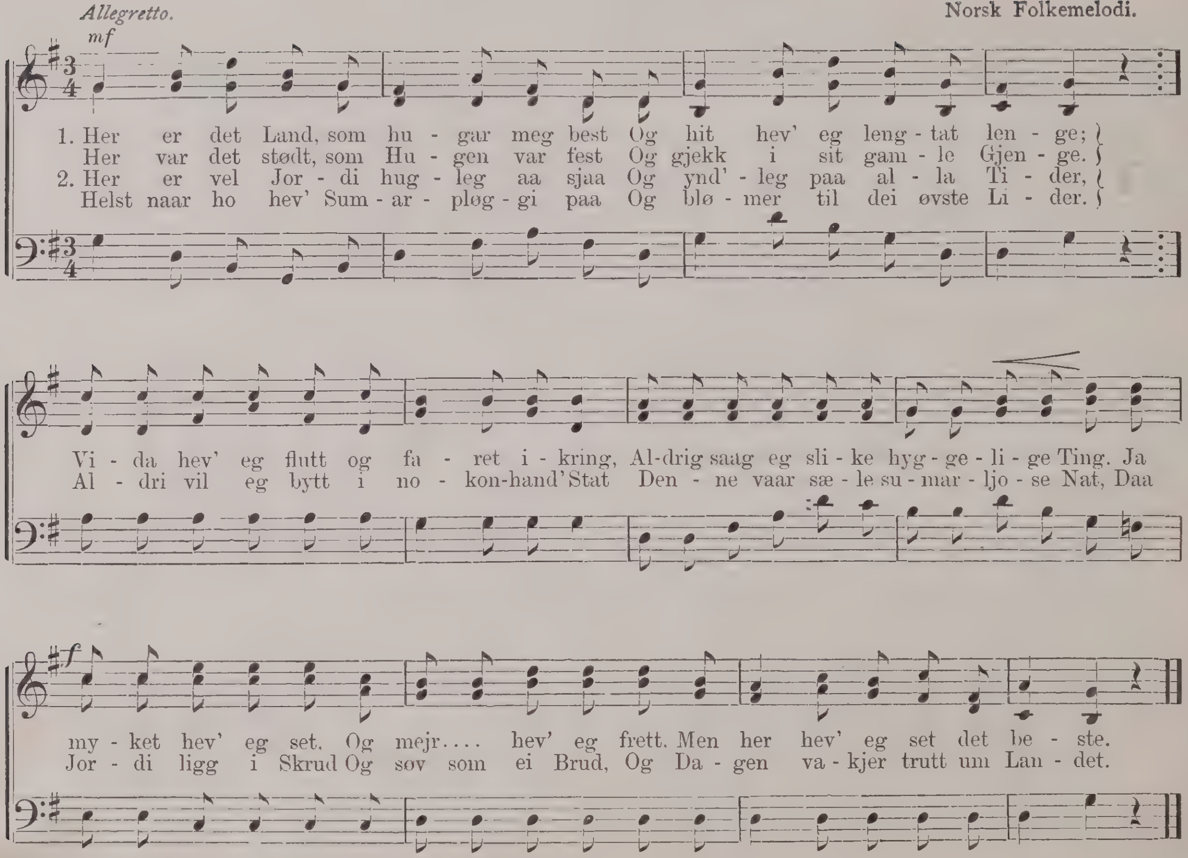

3. Her heve alt ein vænare Let,
Han gjerer meg so godt i Hjarta;
Her er det rett, som alt hadde Vet
Og kunde baade læ' og garta.
Folket og eg er likasom eit,
Alt, kvat dei segja, skynar eg saa greidt,
Og aldri er der Ord
Paa al den vide Jord,
Som ganga meg so til Hjarta.

4. Her kan eg kjenna Bygder og Bol
Og Berg i so ymse Rader!
Fjøra og Fjell og Himmel og Sol
Er kjendar' enn andre Stader.
Saart hev eg saknadt Heimen ei Tid,
Difyr er han no so kjær og so blid.
Lat koma kvat som kan:
Eg møter som ein Mann,
Og aldrig fer eg ut or Landet!

Ivar Aasen.

Andante con moto.

No. 36. Liden Ekorn.

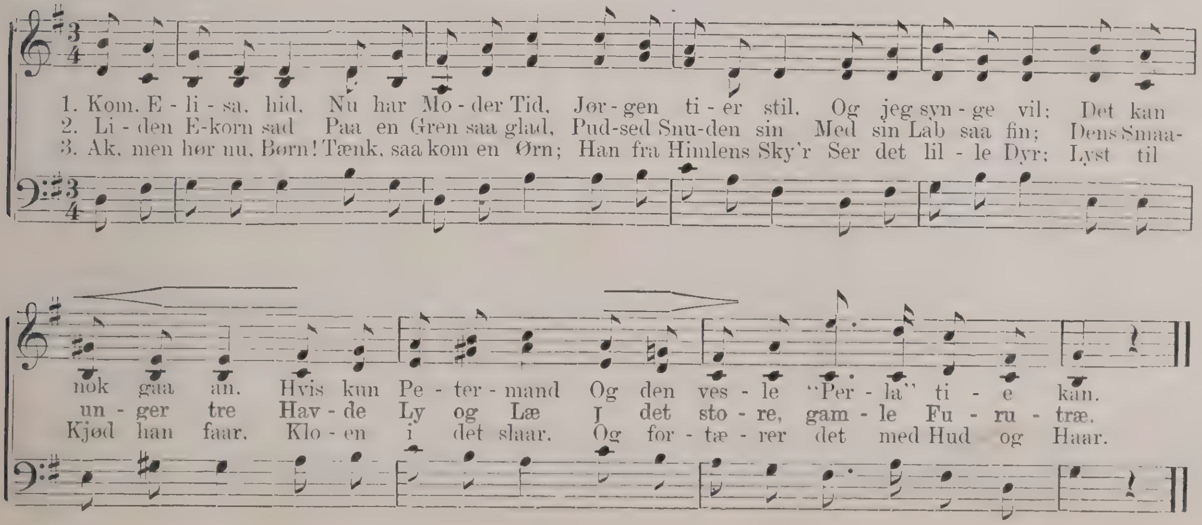

No. 37. Studentersang.

SCHULTZ., arr. af K. H.

Allegretto.

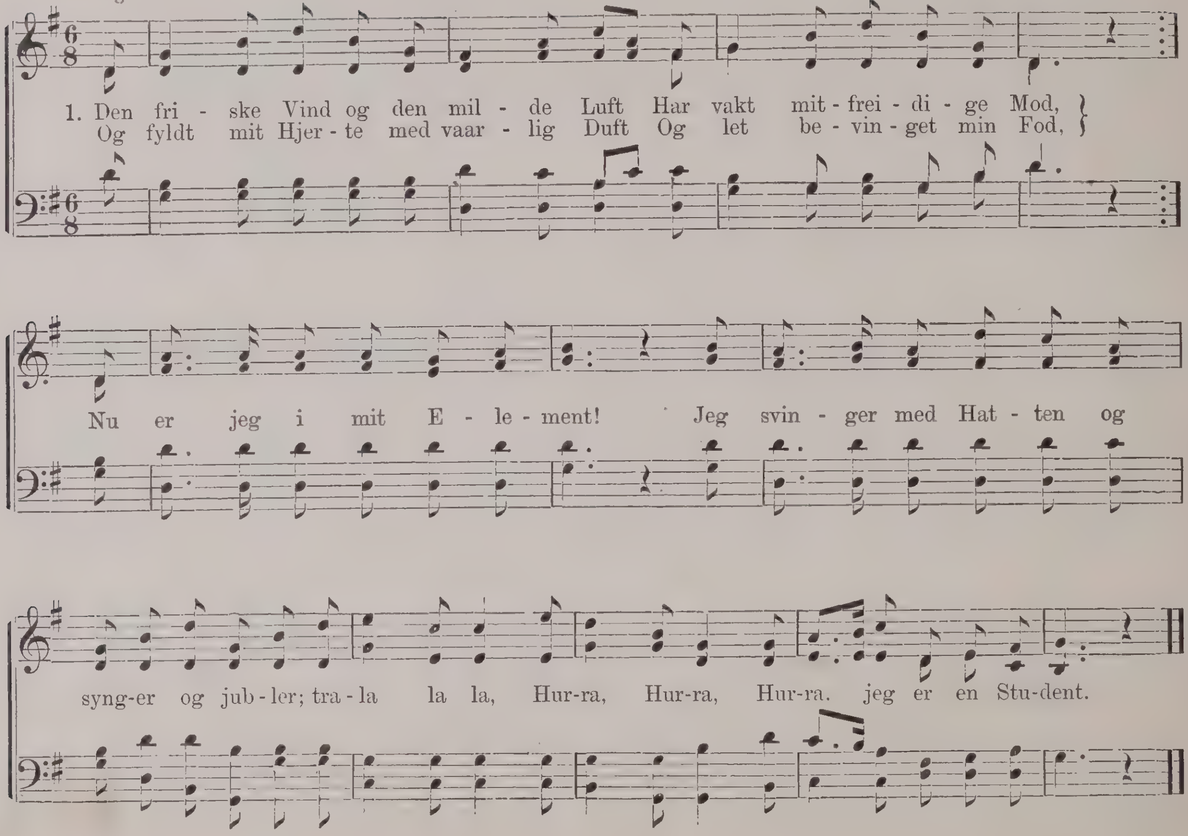

No. 38. Mine Længsler.

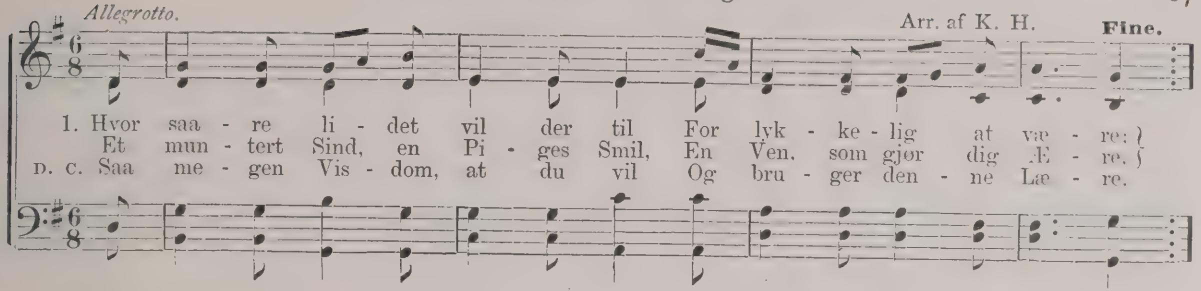

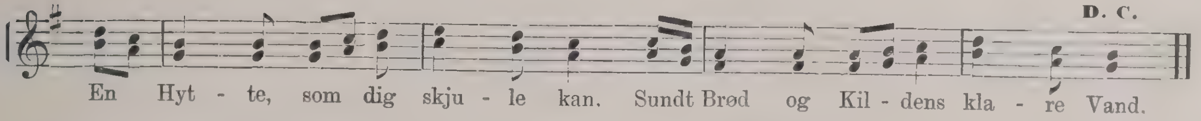

2. Guld har sin Glans, og Magt sit Værd,
Og Rang vanærer Ingen;
Det er ret smukt at være lærd,
Men det er ikke Tingen.
Nej, skjælve ej for Daarens Dom,
Og tage Dagen som den kom,
Er mer end Guld og Ære værd,
Og det dig røver Ingen.

3. Til enlig Dal jeg søgte hen,
Min Haand en Hytte bygged,
Som mig, min Pige og min Ven
Indslutted og betrygged.
Til Frugtbarhed jeg Jorden tvang,
Og ved min Sved Hans Godhed sang,
Som throner højt i Himmelen,
Men mig min Kreds betrygged.

4. Jeg Fader blev; de kjære Smaa
Paa ømme Knæ jeg satte;
Paa dem med samme Øjne saa,
Som Gjerrige paa Skatte:
Jeg ledte efter Moders Træk,
Og kyssed barnlig Taare væk;
Jeg Jorden skjøn, Gud god jeg saa,
Som mig paa Jorden satte.

5. Jeg sagde til den kjælne Tøs:
Dyd er den største Ynde;
Og til den raske, vævre Knøs:
Den største Skam at synde;
Jeg sagde til dem begge To:
Blandt Livets Torne Roser gro,
Af Dydens Kilde Glæden øs,
Og Gud skal Eder ynde.

J. Zetlitz.

No. 39. Kjærringa mæ Staven.

Moderato.

Børnesang, arr. af K. H.

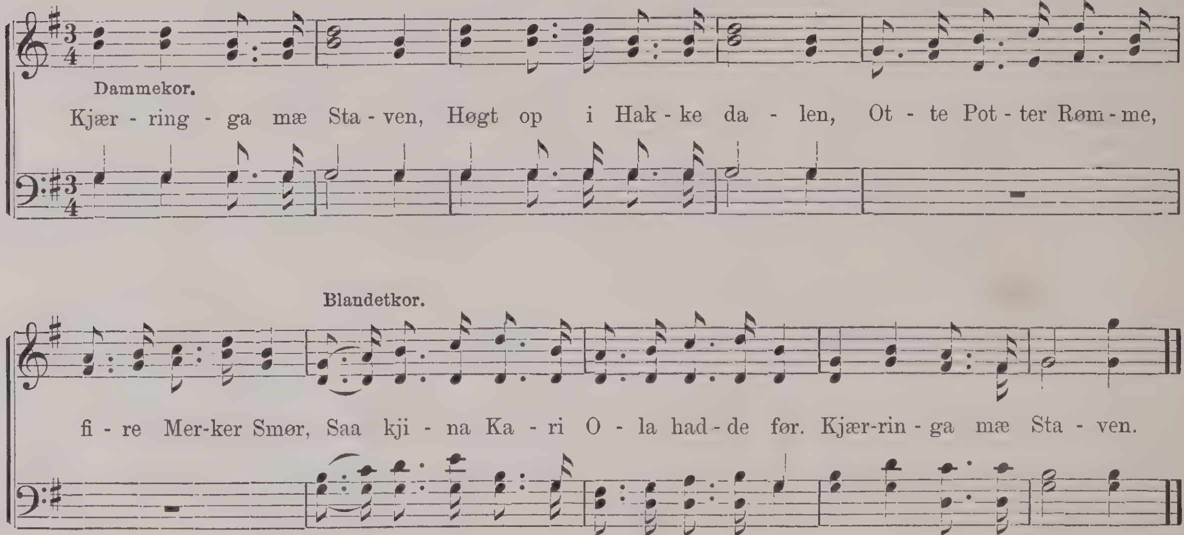

Møykjeringi.

(I Siljords-Dialekt, af I. T.)

Samme Melodi som No. 39.

1. Snart æ eg sex aa tjuge,
   Aari dei saa drjuge;
Inkje tenkte eg den Tid daa eg va ung,
Gutelykke sille blive meg saa tung,
   Belar eg venta mange.

2. Aari dei æ saa lange,
   Møykering maa eg gange;
Inkje kan eg skyna, hoss dæ heve seg,
Att dei Guttann inkje bela vi te meg;
   Hu meg, hoss æ dæ laga?

3. Fire fem Tjug eg heve
   Ringar og Sylgjur gjæve,
Klæ'e hev' eg utav Silke aa Ull,
Kista mi den æ no smekkende full,
   Skinfellar hev' eg mange.

4. Kyr hev' eg ou paa Baasen
   Uppe hjaa Halvor Aasen.
Souir hev' eg ou paa Sta'enne ni,
Sumesta ein aa sumesta tri,
   Endaa kom han, den Daasen.

5. Fær eg saa ingjen a'en,
   Lyt eg væl tola Ska'en;
Saa skaa eg drikke Kaffi dessmeir,
Snuse aa røykj' i Pipur af Leir:
   Saa skaa eg Ti'i drive.

No. 40. Hell dig, du höga Nord.

Andante.

B. Crusell.

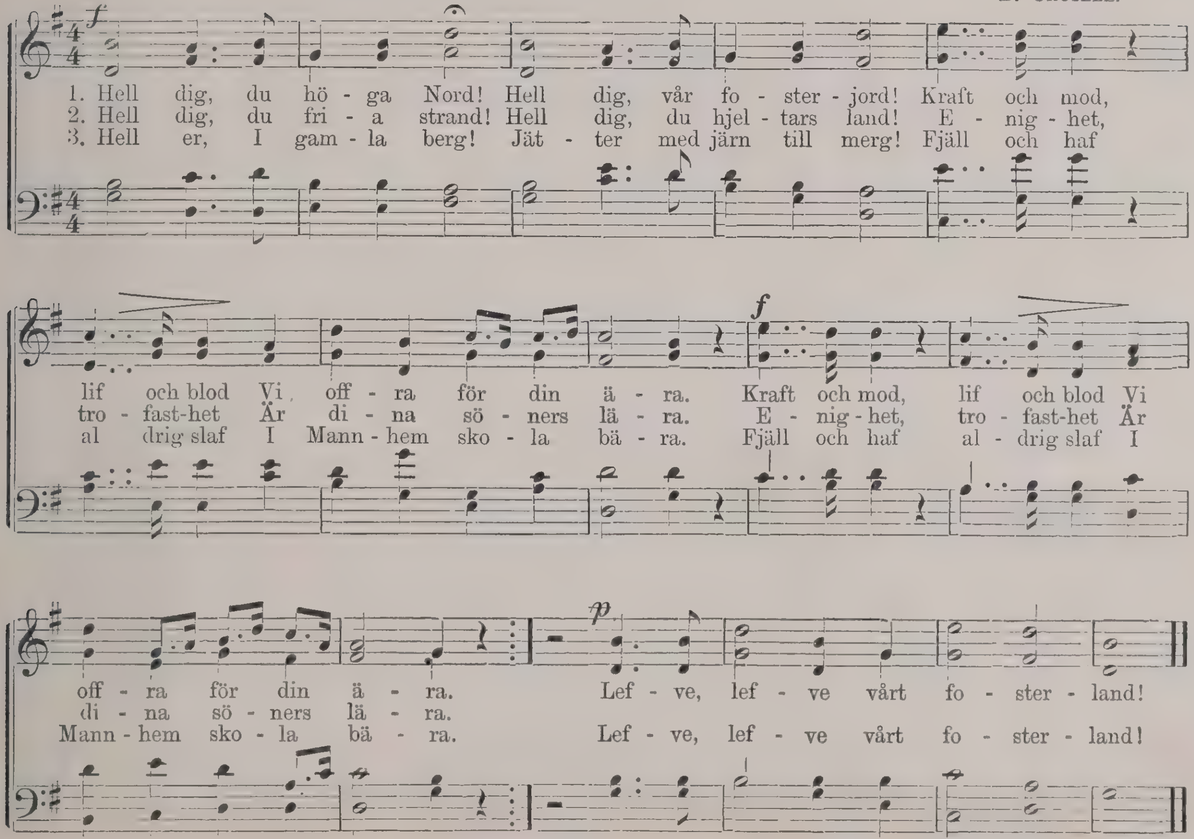

No. 41. Sangen.

Andatino.

F. SILCHER.

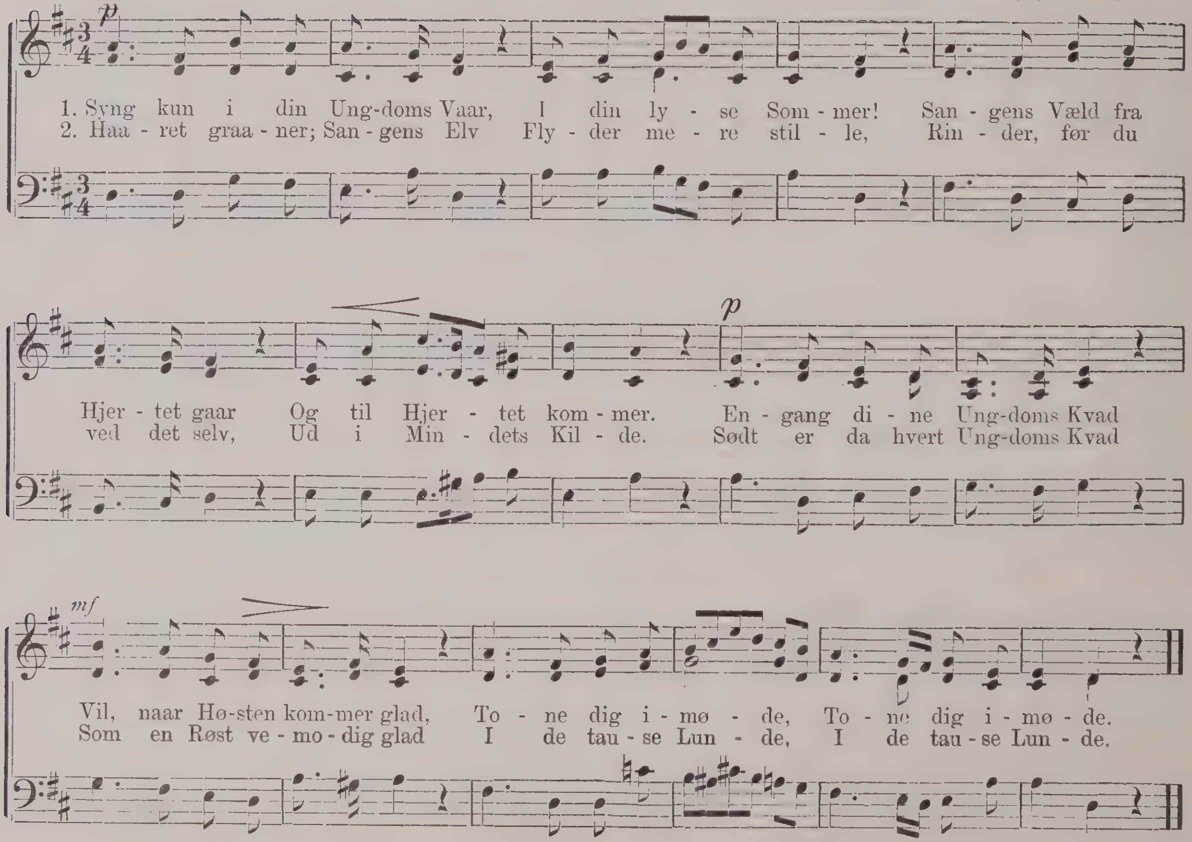

(Samme Melodi som No. 41).

1. Frihed er det bedste Ord,
Som paa Jorden findes,
Ej i Syd og ej i Nord
Bedre Navn vi mindes;
Det er Klang fra Paradis,
Gik fra Mund til Mund med Pris
:,: Hos al Jordens Ædle. :,:

2. Han, som kom med Guddomsnavn
Ned til Jordens Dale,
Kom med Frihed i sin Favn
Fra de lyse Sale,
Ej han kom med Plageri,
Men fra Plage os at fri,
:,: Og fra Aandstyranner. :,:

3. Folkeaander trindt paa Jord,
Som vil Herrens ligne,
Hvad af Sandhed i Jer bor,
Det vil Gud velsigne,
Naar for Hjerte, Ord og Aand
Frit I løser alle Baand,
:,: Som er gjort med Hænder. :,:

4. Frit at tænke, tale, tro,
Synge hvad I skue,
Frit at lade Livet gro
Under Himlens Bue, —
Det er Eders bedste Sans,
Og den ligner ganske hans,
:,: Som er Menighedens. :,:

5. Frit at prise al vor Æt,
Alle gjæve Fædre,
Tale Fædrelandets Ret,
Folkets Dyder hædre,
Slaa af Mark hver Udaadsmand,
Som tør krænke Fædres Land,
:,: Skjænde vore Minder — :,:

6. Det er Folkeaandens Drift,
Hvor den kom tillive,
Det i Tale, Daad og Skrift
Skal dens Storværk blive;
Alt hvad Ædelt Gud os gav
Skal opstaa af Hjertets Grav
:,: Nu i Nytaarstiden! :,:

C. A. Arvesen.

(Samme Melodi).

1. Ordet var fra Arildstid,
Var og er og bliver,
Hvad vor Sjæl gjør vred og blid,
Knuser og opliver;
Ordet som et Tordenslag,
Ordet som et Favnetag,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

2. Tungen ligger Hjertet nær,
Talen i dets Tone,
Det er Aandens Liv og Sværd,
Det er Støvets Krone,
Ordet som et Harpeslag,
Ordet som et Vaabenbrag,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

3. Talens Strøm er Livets Flod,
Som den her kan rinde,
Rislebæk ved Blomsterfod,
Fos fra Klippetinde,
Ordet som en Bølgegang,
Ordet som en Havfrusang,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

4. Ord ej blot fra Mund til Mund
Gaa til Verdens Ende,
Farer og i allen Stund
Mellem Verdner tvende,
Ordet som et Herrebud,
Ordet som en Bøn til Gud,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

5. Livets Brød i allen Stund,
Ogsaa midt i Ørken,
Det er Ordet af Guds Mund,
Det gjør Sjælestyrken,
Ordet som et Æreskud,
Ordet som et Englebud,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

6. Af Guds Ord blev Jorden grøn,
Af det Bølger blaane,
Af Guds Ord blev Himlen skjøn,
Skinner Sol og Maane,
Ordet, som er Lys og Liv,
Ordet som et Guddomsliv,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

7. Af Guds Ord en Efterklang
Alle Fugle sjunge,
Af det lagdes Ord og Sang
Paa vor bløde Tunge:
Ordet som en Bølgegang,
Ordet som en Havfrusang,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

8. Om sig selv Oplysning skjøn
Har Guds Ord os givet:
Det er Guds enbaarne Søn,
Sandheden og Livet:
Ordet som Guds Ja med Liv,
Ordet som et Almagtsbliv,
:,: Ordet, som det lyder. :,:

9. Aandens Røst kun raader Gud,
Hjertets, halvt vor egen,
Lyder med i Julebud,
Ligner Strængelegen,
Svarer som en Efterklang
Til Guds Engles Julesang,
:,: Alt som Ordet lyder. :,:

N. F. S Grundtvig.

No. 42. Paa Forpost.

C. MORTENSEN, arr. af K. H.

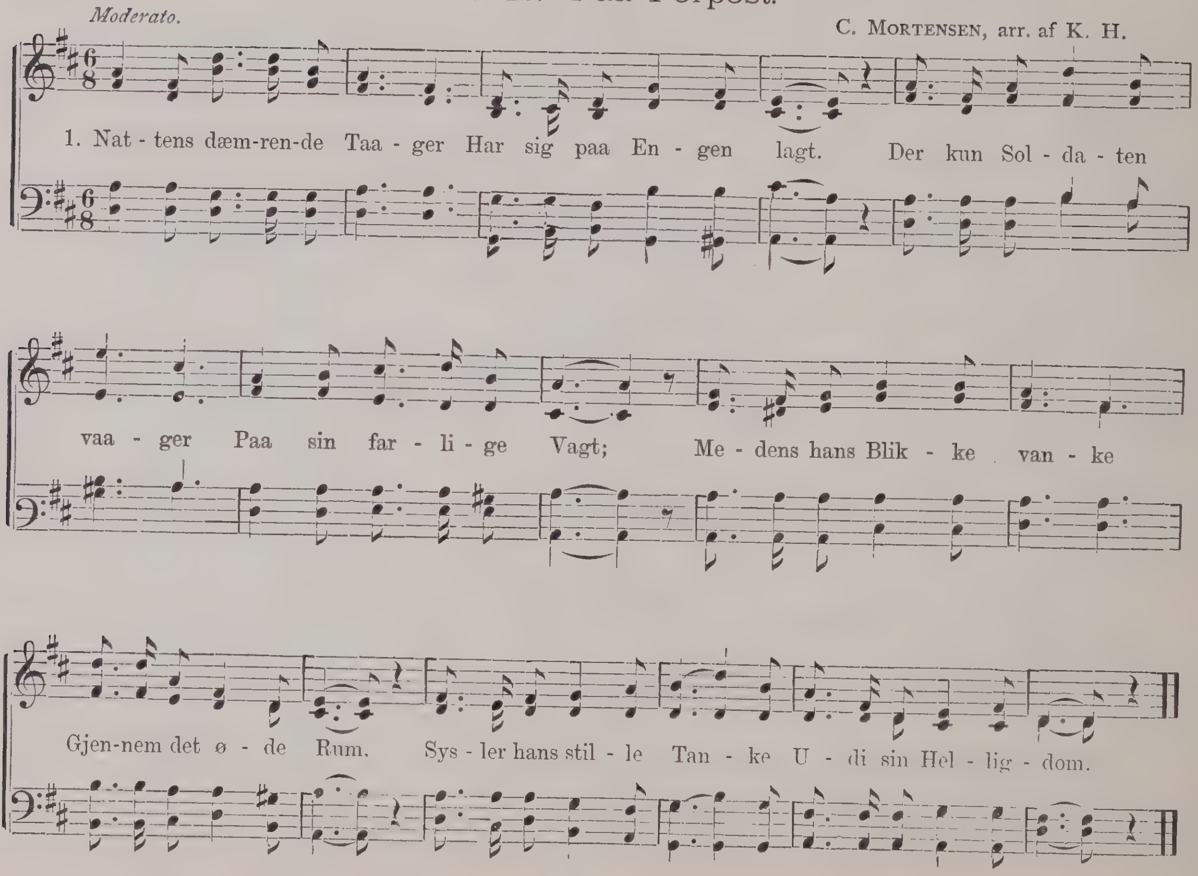

2. Thi han bærer derinde,
Gjemt i en trofast Sjæl,
Billedet af en Kvinde,
Dejlig som Frøya selv;
Og naar han dristig træder
Valpladsens Dødningdans,
Billedet sig iklæder
Valkyriens høje Glands.

3. Kjøle Luftning fra Sjøen,
Bringer du med et Bud?
Mødte du hist paa Øen
Nylig min unge Brud?
Svaled du Kindens Rødme,
Løste du Lokkens Fald,
Nipped du Læbens Sødme?
O, del da med mig halv!

4. Løste hun af sit Fængsel
— Mens du i Løvet skjalv —
Hjertets bævende Længsel,
Sukkets vingede Alf?
Hvisked hun: "Jeg vil græde,
Kommer igjen ej han?"
O, da gaar jeg med Glæde
I Døden for mit Land!

CARL PLOUG.

No. 43. Renlighed.

Andante. *mf* Norsk Folkemelodi.

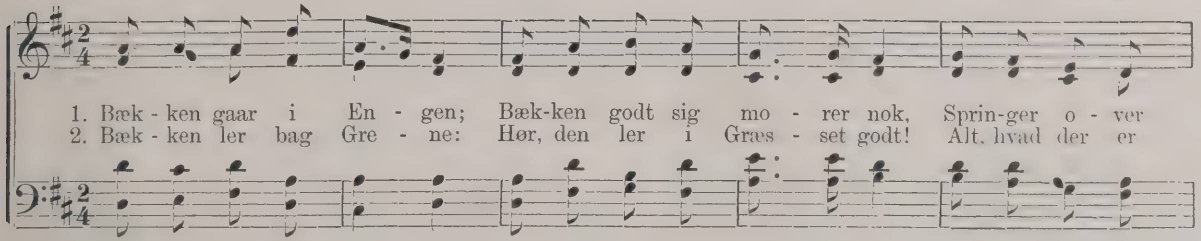

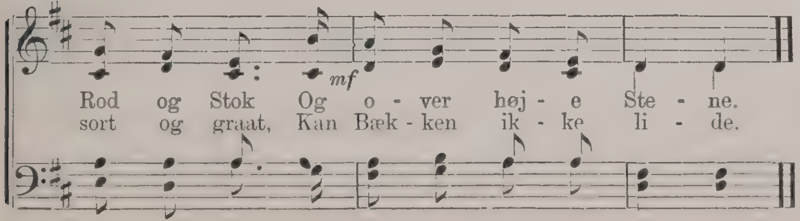

3. Liden Bæk vil gnide
Stenens stygge Ansigt hvidt,
Vasker den saa jevnt og tidt
Med Voverne, som glide.

4. Ren den bli'r med Tide,
Om den ikke bliver hvid.
Dengang Stenen trilled did,
Da var den sort og muldet.

HENR. WERGELAND.

No. 44. Til Nordens Kvinde.

Tempo di marcia.

F. P. HILLEBRANDT, arr. af K. H.

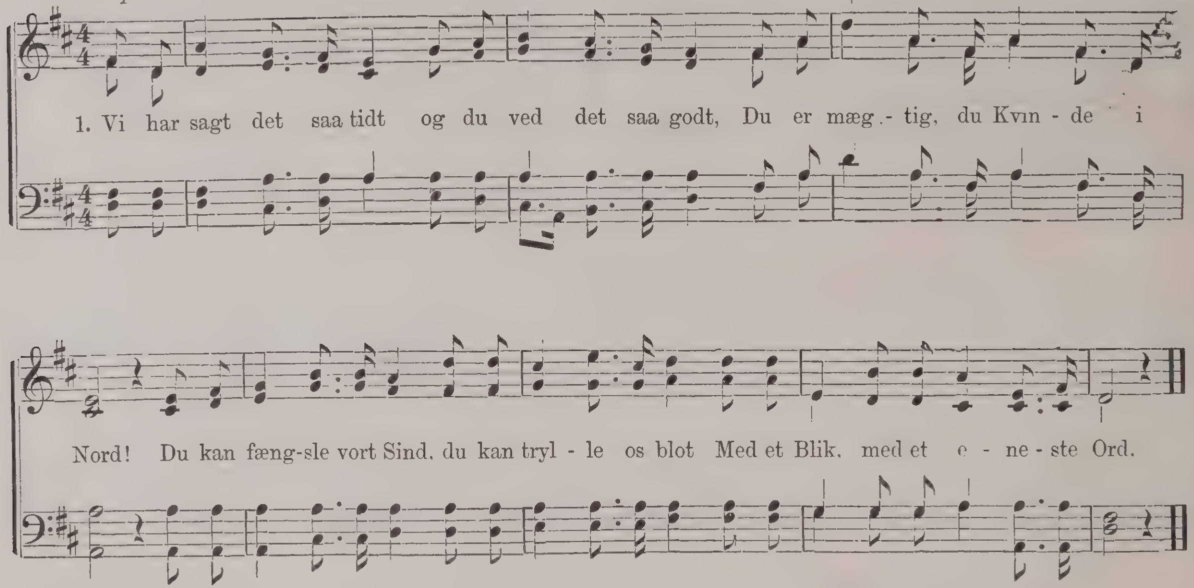

2. Du har Alt, hvad der drager os efter dig hen
— Det er næsten for ofte dig sagt; —
Maa jeg sige dig, hvad du skal give igjen,
Og hvortil du skal bruge din Magt?

3. Du skal give din Broder, din Bejler, din Ven,
Du skal give din Brudgom, din Mand,
Du skal give det Bedste, det Kjæreste hen,
For at frelse dit Fædreneland.

4. Du skal opfostre Drenge med Sener i Arm,
Der for Danmark vil kjæmpe og dø;
Du skal lægge den Sæd i Smaapigernes Barm,
Der skal bære det ædleste Frø.

5. Du skal værne om Sproget i Børnenes Mund,
Det er Moderens Maal, det er dit,
Som Guldharpernes Klang, som de Fugle i Lund,
Skal det svinge sig mægtigt og frit.

6. Du skal vogte de Sagn og den dejlige Sang,
Vi i Arv efter Fædrene fik;
Du skal lukke dit Hjerte for Trældom og Tvang,
Og din Dør for de Fremmedes Skik.

7. Ja jeg ser paa dit Blik, hvad saa ofte jeg saa,
Hvad din Gjerning forlængst mig har sagt:
Du vil styrke vor Aand og vor Haand, naar vi staa
For vort Land og vor Fane paa Vagt!

Mads Hansen.

Vikingebalken.

(Samme Melodi).

1. Nu han svævede kring paa det vildene Hav,
Han for vide som jagende Falk.
Men for Kjæmper ombord skrev han Love og Ret;
Vil du høre hans Vikingebalk?

2. "Ej maa teltes ombord, ej maa soves i Hus;
Inden Salsdør blot Fiender staa.
Viking sover paa Skjold og med Sværdet i Haand,
Og til Telt har han Himlen den blaa.

3. Kort er Hammerens Skaft hos den sejrende Thor,
Blot en Alen langt Sværdet hos Frøy.
Har du Mod, har du nok — gaa din Fiende nær,
Og for kort er din Klinge da ej.

4. Naar det stormer med Magt, hejs da Sejlet i Top,
Det er lystigt paa stormende Hav.
Lad det gaa, lad det gaa! Den som stryger er fejg;
Før du stryger, gaa heller i Grav.

5. Mø er fredlyst paa Land, maa ej komme ombord.
Var det Frøya, hun sveg dig dog nok;
Thi den Grube paa Kind er den falskeste Grav,
Og et Net er den flyvende Lok.

6. Sejler Kræmmeren frem, du beskytte hans Skib;
Men den Svage ej nægte dig Told.
Du er Konge paa Sjø, han er Træl af Gevinst,
Og saa godt som hans Guld er dit Staal.

7. Gods maa skiftes paa Dæk gjennem Tærningekast,
Hvor den falder, beklage ej dig!
Men Sjøkonningen selv kaster Tærningen ej,
Han beholder blot Æren for sig.

8. Kommer Vikingeskib, bliver Entring og Strid,
Det gaar hedt under Skjoldene til.
Om du viger et Skridt, har du Afsked fra os;
Det er Loven — gjør nu som du vil!

9. Vær med Sejer tilfreds; den, som beder om Fred,
Har ej Sværd, er din Fiende ej.
Bøn er Valhallas Barn, hør den Blegnedes Røst;
Den er Niding, som giver den Nej.

10. Saar er Vikings Gevinst og det pryder en Mand,
Naar paa Bryst eller Pande det staar.
Lad det bløde; forbind det, naar Døgnet er endt —
Men ej før, vil du hilses for vor."

11. Saa han ristede Lov, og hans Navn med hver Dag
Voxte vide paa fremmede Kyst,
Og sin Lige han fandt ej paa blaanende Sjø,
Og hans Kjæmper de strede med Lyst.

Esaias Tegner.

No. 45. Verdens Gang.

Con moto.

Arr. af K. H.

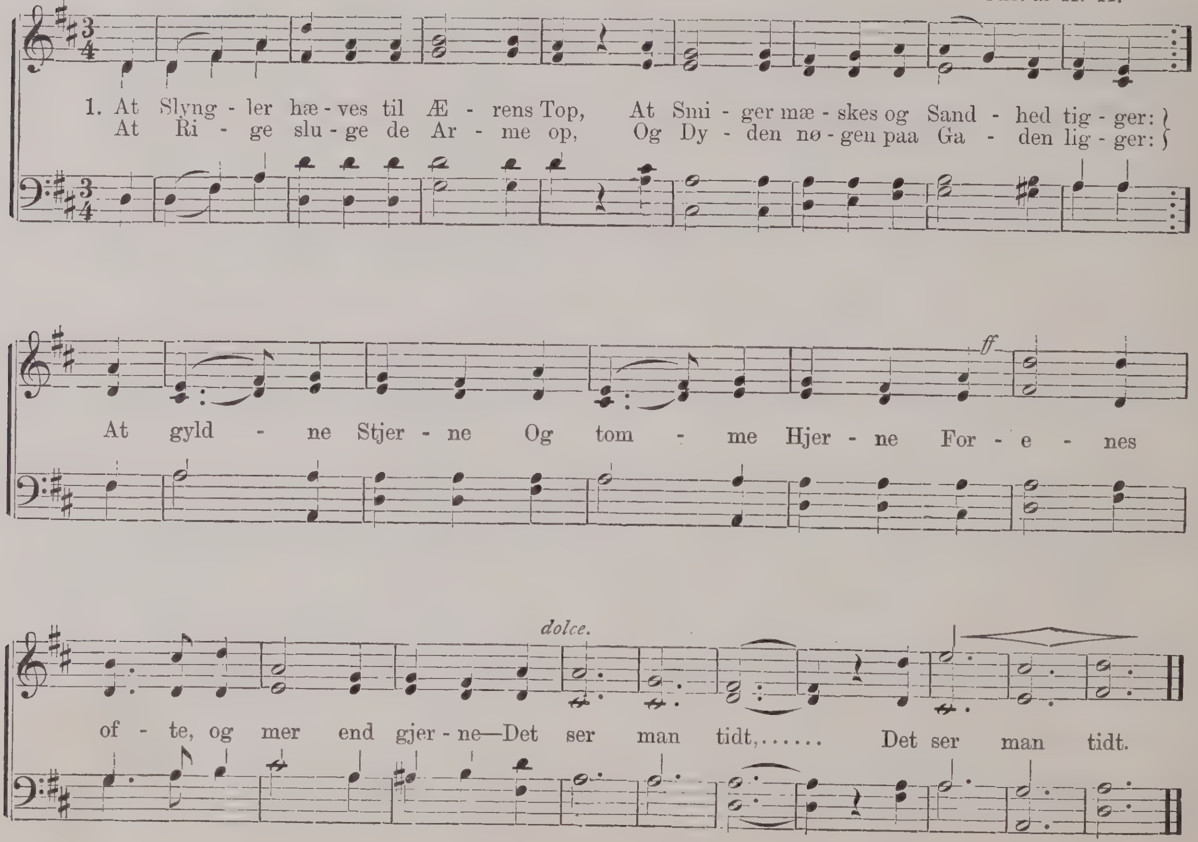

(Samme Melodi som No. 45 og 91).

1. Det er saa herligt en Sommerdag.
Naar Solen stiger med Glans paa Himlen,
At vandre under det klare Tag,
Hvor Duften stiger af Blomstervrimlen,
Og Bjerkeheldet
:,: Indunder Fjeldet :,:
Omkranser Vældet
:,: I Skyggen sval. :,:

2. Det er saa herligt, naar Lurens Klang
Og Bjeldekluk over Stien skrider,
Mens Stuten løfter sin Røst paa Vang,
Saa højt det ljomer ved Fjeldets Sider,
Og alle Tunger
:,: I Løvet sjunger, :,:
Saa højt det runger
:,: I Jubelkor. :,:

3. Det er saa yndigt ved Bækkens Bred
At sidde lunt mellem grønne Grene
Og skue Bølgerne trille ned,
Som Perleflor over glatte Stene,
— At se dem smile,
:,: Men uden Hvile :,:
Igjen at ile
:,: Og drage bort. :,:

4. Ja, det er herligt; thi overalt
Ved Fjeldets Top og ved Dalens Kilde,
Der er et levende Billed malt
Med Tanker dybe og Toner milde;
Paa Himlens Bue
:,: Saa klar en Lue :,:
Er mildt til Skue
:,: Fra Lysets Hjem. :,:

A. Reitan.

(Samme Melodi).

1. Det er saa yndigt at følges ad
For dem, som gjerne vil sammen være;
Da er med Glæden man dobbelt glad,
Og halvt om Sorgen saa tung at bære.
Ja, det er Gammen
:,: At rejse sammen :,:
Naar Fjederhammen
:,: Er Kjærlighed! :,:

2. Det er saa hyggeligt allesteds,
Hvor Smaa og Store har Et i Sinde,
Og det, som drager de store Læs,
I Hjertekamret er inderst inde;
Ja, det er Gammen
:,: At holde sammen :,:
Naar Ja og Amen
:,: Er Hjertets Sprog. :,:

3. Det er saa herligt at stole paa,
Vi har en Herre, som Alting mægter,
Han os ej glemmer, naar vi er graa,
Hans Naade rækker til tusind Slægter.
Ja, det er Gammen
:,: At allesammen :,:
Er Ja og Amen
:,: Guds Naades Ord. :,:

4. Det er vemodigt at skilles ad
For dem, som gjerne vil sammen være;
Men Gud ske Lov! i vor Herres Stad
For evigt samles de Hjertenskjære.
Ja, det er Gammen
:,: At leve sammen :,:
Hvor Ja og Amen
:,: Er Kjærlighed! :,:

N. F. S. Grundtvig.

No. 46. En stakkels Gut.

Dolente.

Mel. optegnet efter Hukommelsen og arr. af K. H.

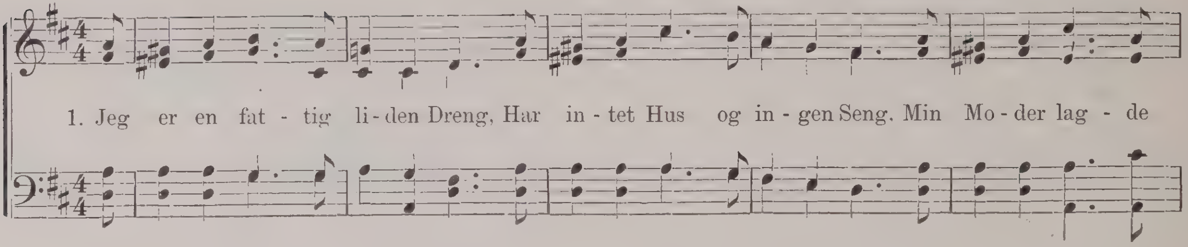

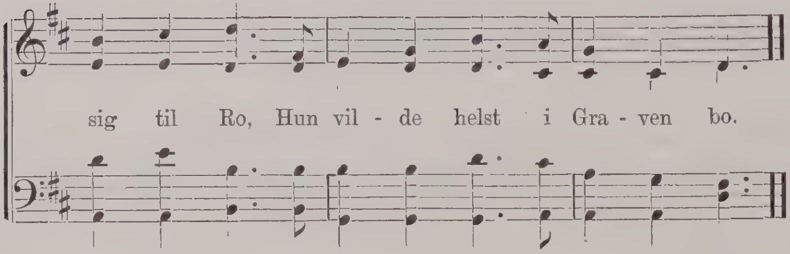

2. Min Fader har jeg aldrig kjendt;
Min Moders Hjerte har han brændt.
Hun græd saa tungt og stirred ud,
Og blegned bort, og bad til Gud.

3. Her gaar jeg nu for hver Mands Dør,
Gud ved, at jeg det nødig gjør.
Jeg seer saa mange glade Smaa;
De gi'r mig Mad og la'r mig gaa.

4. Paa denne brede Landevej
Den rige Herre møder jeg;
Han kjører stolt og glad i Trav
Og kan ej høre Smaadrengs Krav.

5. Naar Kusken ser mig slaar han paa,
Hans Frue vil mit Syn undgaa.
En Skilling stundom for min Pjalt,
Og: "stakkels Gut!" se, det er Alt;

6. En venlig Pige tidt jeg saa,
Hvem Kjærlighed i Øjet laa;
Men nær hos stod en Kavaler
— Hun kunde ikke ændse fler.

7. Her gaar jeg nu i Mulm og Nat,
Af alle Mennesker forladt;
Her gaar jeg hungrig, kold og vaad,
Og Ingen ser min stille Graad.

8. O Læser, hvis du Medynk har
Med ham, der saa elendig var,
Saa hør, hvad han har sagt mig om
Guds Forsyns Hjælp i Fattigdom.

9. En stille Sommeraftenstund
Jeg kom forbi en vakker Lund;
Der stod et Hus saa pent og net,
Og jeg var hungrig, tørst og træt.

10. Da hørte jeg saa sød en Klang,
I Skolehus smaa Børn de sang;
Jeg siger det for vist og sandt,
Mit Hjerte slog, min Taare randt.

11. Jeg listed mig med bange Trin
I Barnehelligdommen ind,
Og satte mig paa Bænk ved Dør;
Jeg hørte aldrig saadant før.

12. De sang om Gud i Himmerig,
Og takked ham saa hjertelig;
De bad for Alle fjern og nær,
Og mest for den, som fattig er.

13. Saa bad de ogsaa jo for mig,
Gud inderlig velsigne dig,
Du Børneflok, som for mig bad,
Og gjorde mig i Sjælen glad!

14. Da Aftensalmen nu var endt,
Blev Alles Øjne paa mig vendt;
Guds Øje saa vist ogsaa ned
Til fattig Dreng i Kjærlighed.

15. Jeg hulked højt og bad de Smaa,
At jeg iblandt dem maatte gaa,
Og høre om den gode Gud,
Og lære hans de milde Bud.

16. Da tog mig Læreren i Haand,
Og trøsted mig med kjærlig Aand;
Saa kom en liden Pige frem
Og bad mig følge med sig hjem.

17. "Jeg Fader bede skal for dig,
Han tager dig vist ind til sig;"
Hun klapped mig og lagde til:
"Græd ikke mer, saa er du snil!"

18. Det skede til min Lykke, at
Gud havde sendt en Drøm den Nat;
Mig Manden tog med Godhed an;
Fuldtakke ham jeg aldrig kan.

19. Gud se da naadig til de Smaa,
Som faderløs i Verden gaa;
Tvivl ikke paa, han kommer vist,
Og hjælper Alle dog tilsidst.

20. Er du uskyldig, from og god,
Saa vær, mit Barn, ved trøstigt Mod.
Skal du endda gaa Trængsels Vej,
Tænk altid: Gud mig glemmer ej.

M. B. Landstad.

(Samme Melodi).

1. Kom, Godtfolk, hid og hør min Sang
Skjøndt I den hørte mangengang,
Saa kom dog hid og lytter til,
En dejlig En jeg synge vil.

2. Jeg fattig er, det ved De vist,
Men glad og fri som Fugl paa Kvist;
Gud lagde Stemmen i mit Bryst,
Thi synger jeg med Fuglens Lyst!

3. Kun simpel, uden Triller er,
Den Sang, som Eder bydes her.
Jeg følger kun Naturens Bud,
Ej Kunst har Stemmen dannet ud.

4. Lidt falsk det derfor blive maa,
Men Herregud! hvad?—aa, lad gaa!
Min Hu er ren, min Vandel from,
Men Lommen, hu! hvor den er tom!

5. De Rige de har Penge nok,
De spiser Steg og drikker Grog;
Med Lugten jeg smukt nøjes maa,
Og stundom knapt kan Brødet faa.

6. Ja, var jeg født som Grevebarn,
Jeg tror, jeg være vil et Skarn,
Om jeg da havde staaet her
Og skraalt mig hæs — o nej, jeg be'r!

7. Jeg havde været højt paa Straa,
Jeg havde fine Klæder paa!
Da var jeg stolt, den Ting er klar —
Gud ved, om jeg da lyk'lig var!

8. Maaske jeg da var syg og mat
Og maatte sige smukt Godnat,
Midt i min Ungdoms bedste Lyst,
Forlade Livets, Haabets Kyst.

9. Nej, nej, jeg takke vil min Gud,
At jeg ved hans Almagtens Bud
Blev til en Stodder, fattig Rad,
Jeg er saa sund, saa stærk og glad.

10. Forresten er jeg, som De ser,
En Mand med Arme, Ben—De ler—
Skjøndt Penge daglig er mit Savn,
Jeg har et godt, et ærligt Navn.

11. Og dette Navn det er en Skat,
Som — prøv ad, kan De faa det fat?
Jeg trolig det bevare vil,
Indtil mit Øje lukkes til.

12. Nu tror jeg nok, De kjender mig,
At jeg er mig og mig er jeg;
Jeg har med korte, simple Ord
Dem vist, hvad i mit Hjerte bor.

13. Min Hue vil jeg sætte her,
Den er Kasserer, som De ser. — —
O, tak! — tak! tusind Tak! Farvel!
Gud glæde alle Godes Sjæl ! ! !

No. 47. En lillebitte Mand.

Moderato.

Arr. af K. H.

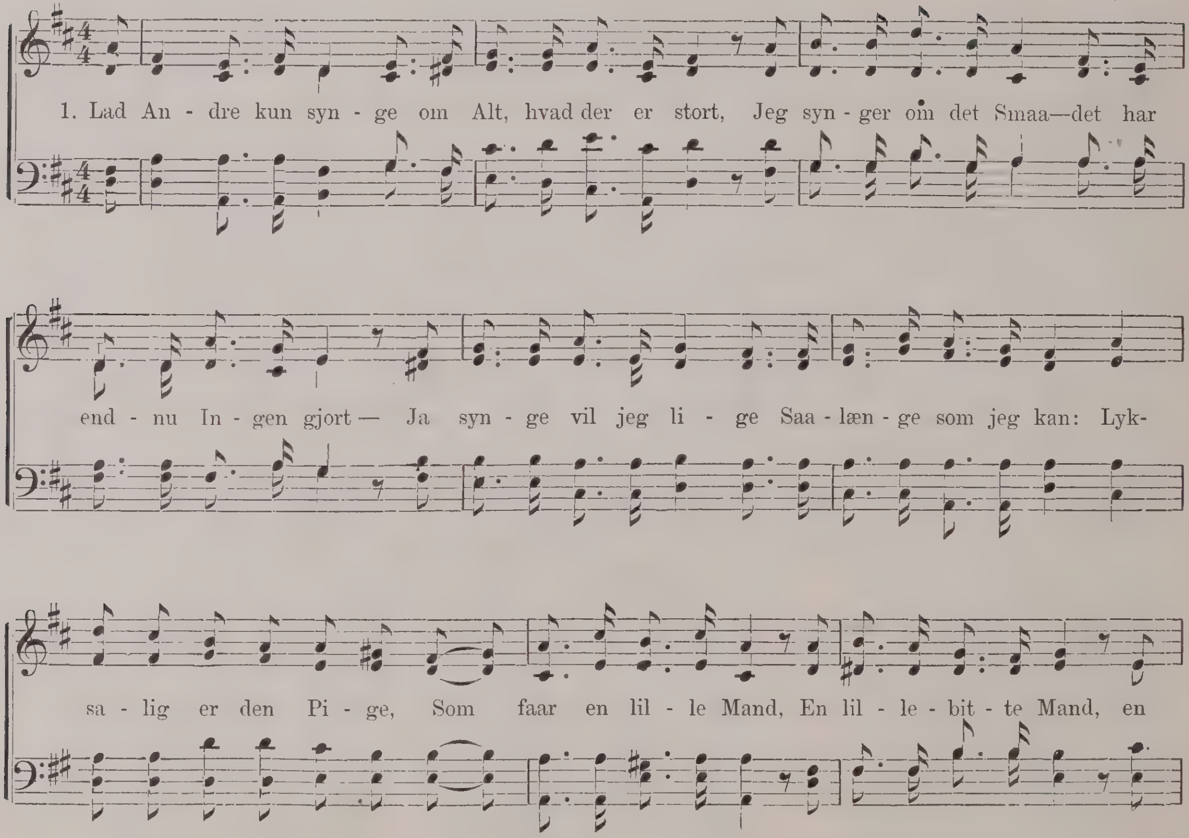

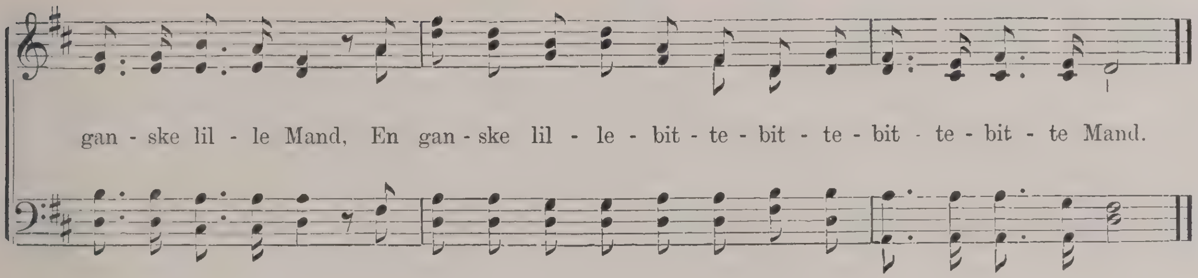

2. Fra Verden blev skabt og til Verden skal forgaa
Var alle Bengler store og alle Engle smaa,
Og op i Himmerige
De Smaa kun komme kan;
Se derfor til, min Pige,
At faa en lille Mand.
En littebitte Mand, en ganske lille Mand,
En ganske lillebittebittebittebitte Mand.

3. I Krigen den Store til Garden bliver sendt,
Den Lille bliver hjemme ved Konens Regiment.
Ham kalder ingen Krige
Bort fra sin Ægtestand;
Nej, klogest gjør den Pige,
Der ta'r en lille Mand.
En lillebitte Mand, en ganske lille Mand,
En ganske lillebittebittebittebitte Mand.

4. At kysse de Store kan man jo neppe naa,
Og hvergang der skal kysses paa Tæerne at staa,
Det er just ej saa lige,
Nej, tro mig, om I kan —
Fornuftig er den Pige,
Der ta'r en lille Mand,
En lillebitte Mand, en ganske lille Mand,
En ganske lillebittebittebittebitte Mand.

5. Hvor dejligt at kjæle for slig en lille En!
At kalde ham sit "Lam" og sit lille "Hønseben!"
Betænk hvad det vil sige,
Og dersom det gaar an
Saa skynd dig blot, min Pige,
At faa en lille Mand,
En lillebitte Mand, en ganske lille Mand,
En ganske lillebittebittebittebitte Mand!

E. Bögh.

No. 48. Reisi til Sætren.

Norsk Folkemelodi.

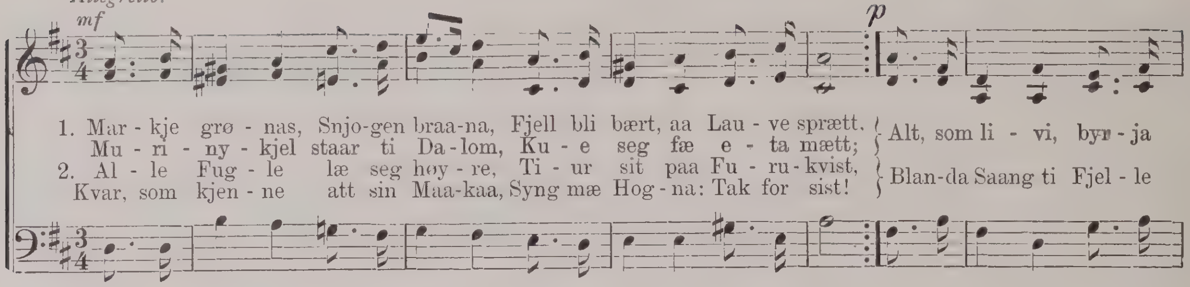

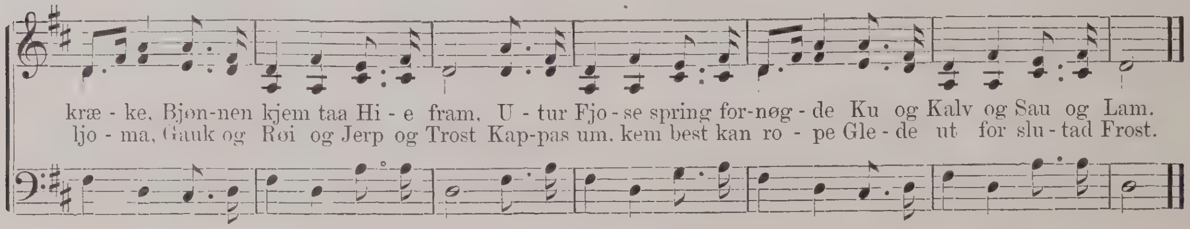

3. Sole skjin paa Aakerreinom, Tælan retnaa borte æ,
Ølen æ ti Være komin, Plog og Horv lyt laagaas te;
Guten væle om Hagfellun, Engje skal og røjas naa,
Dæ betye for Budeja: Bøling skal te Sæters gaa.

4. Kom no Fena, kom me følje, kom Gulddrople, kom Spelin!
Kjyr og Kalve! døkk eg føre vil ti Sæterkvie in;
Utan Fare skal os leva, Busvein hell os fri for Bjønn;
Kva han inkje honom frykte, frykte han Budejas Hønn.

5. Feite Grase skal døkk eta, drikke klaare Kjelda te,
Kvar einDag skal Gjæstbod vera, Mat skal naa aat døkreKne;
Døkk for Vinters Frost og Kalde, Svelt og Hunger Ret skal [faa,
Ingor Hulder bedre Kryttur hell som døkk skal sia haa.

6. Mjølk og Rjume, Smør og Kjuke, Ost og kva som forkunt æ,
Mysu, slikt og annat meire vist os her ovfellun fæ.
Saa skal os i Somaar leva, te's de Snjogen bli for sleim,
Derme vende os aat Bygden, fær me Smør aa Bøling heim.

I. Storm.

(Samme Melodi som No. 48).

1. Norges Højtidsstund er kommen,
Aabnet har sig Thingets Hal.
Højt og lydt i Helligdommen
Røster nu hver Norges Dal.
Agdesid og Thrøndelagen
Sammen nu kan vexle Ord;
Dovre i sin Døl er dragen
Nu til Thinge for sit Nord.

2. Se, der sidder Gudbrandsdalen
I en gammel Gubbe graa!
Naar han rejser sig i Salen
Hører alle Fylker paa.
Blaa som sine egne Fjorde
Sidde de der vesterfra;
Høje Opland ta'r tilorde
Som paa sit Ejdsivia.

3. Der er Hørden og Haalogen;
Dølen taler Landets Ret,
Som den klare Øx i Skogen
Dybt og hjemligt toner det.
Norge hører gamle Stemmer,
Asbjørns Røst fra Medalhus;
Onde Tiders Flugt forglemmer
Dets Erindring i sit Rus.

4. Nidaros og Bjørgvin sidder
Der i gjæve Borgermænd.
I en Dommer og en Ridder
Triner Oslo frem igjen.
O hvad Fryd for dine Taarne,
Akershus, i hviden Sky!
Herredag af Odelsbaarne
Samles atter i dit Ly!

5. Haakons Hal og Olafs Kirke
Rejse ville de af Grus.
Ha, det var Normannavirke;
Var det ikke, Akershus?
Og hvad Fryd for dine Taarne,
Saa du Haakons Tid igjen!
Det beror paa Norges Kaarne;
Tidens Guder er dens Mænd.

HENR. WERGELAND.

(Samme Melodi).

1. Statens Vogn hernede bliver
Paa forskjellig Maade kjørt;
Ofte den, man Pisken giver,
Aldrig har en Tømme ført;
Bidslet han i Munden tvinger,
Farer saa ad Vejen hen,
Knalder, drejer, vender, svinger,
Til han vælter sig og den.

2. Tidt i Mag sig Kusken strækker
Mellem Piger, Vin og Kort,
Medens mangen Axel knækker,
Mangen Luntstik flyver bort.
Rideknægte, fast i Bøjlen,
Med og uden Snorer paa,
Tømme Krybben, stramme Tøjlen,
Indtil Hjulet gaar istaa.

3. Kusken dog af Bukken jages
Stundom af den pinte Flok,
Og til alle Sider drages
Stangen over Sten og Stok;
Blod og Splinter Sporet følger,
Gammel Stas i Løbet gaar,
Til, afskylt i Tidens Bølger,
Bedre formet Vognen staar.

4. Vil formeget denne slingre,
Stænder, Kamre, Parlament
Styre ofte Kuskens Fingre,
Saa der bliver tidsnok vendt.
Hvor de give Raad alene,
Mon man dette følge vil?
Jævne Sporet, rydde Stene,
Kaste gamle Huller til?

5. Mangen Gang der spørges mere,
End man godt kan svare paa;
Derfor det vi lade være,
Og vor Lid til Tiden slaa.
Ønsket har vi Lov at binde
Til vor Sang og til vort Glas:
Gid derude, som herinde,
Staten kjøres maa tilpas!

O. BANG.

No. 49. Norge.

Norsk Folkemelodi.

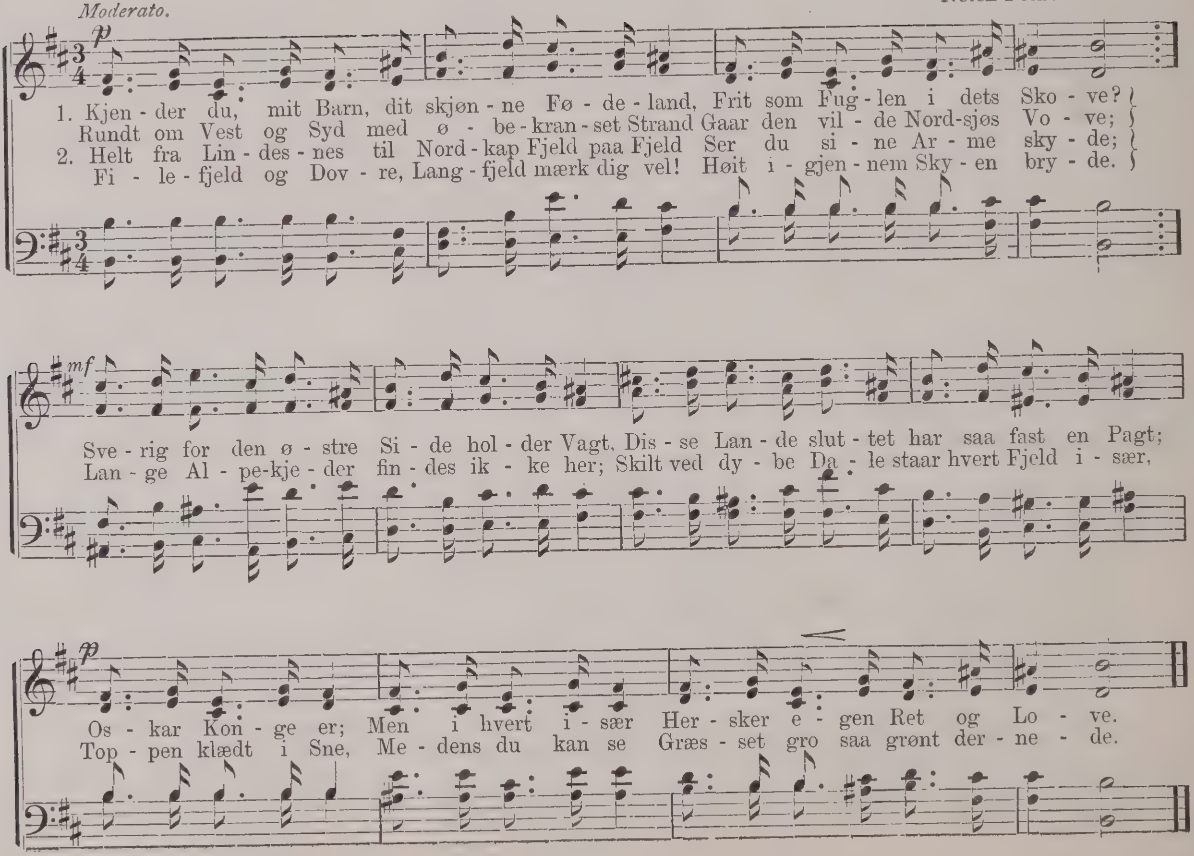

3. Jostedalens Bræ ved Sognefjordens Rand
Trodser Sommersolens Lue,
Mellem Bukken- og Hardanger-Fjord du kan
Folgefondens Jøkler skue, —
Og, forinden vi til Landets Indre gaa,
Vi af Øer nogle huske maa,
Lofoten især; Vestfjord bruser der
Mellem den og Nordlands Strande.

4. Mjøsen er den største Indsjø, Norge har,
Ellers mange ej og store;
Nævne skal jeg dog paa dette Sted et Par:
Øjeren, Rands-, Tyri-Fjorde;
Stens- og Holts-Fjord saa paa Ringerikes Land:
Fæmundsjø og Bygdin med du tage kan;
Selbusjø i Nord Er saa middelsstor;
Disse er det, du bør kjende.

5. Ikke rinde lange, dybe Elvedrag
Sagte gjennem Norges Dale;
Nej! men høje Fosse styrte sig med Brag;
Viden om af dem gaar Tale:
Sarpen, Rjukan, Vøringsfossens dybe Fald,
Stor'- og Lille-Lerfos, Fiskumfossen skal
Nævnes vidt og bredt; Rundt fra Lande spredt
Drage Folk for dem at skue.

6. Kristiania er Norges Hovedstad;
Bergen, Throndhjem saa du mærke,
Og, hvis længer du opmærksom hører ad,
Husk saa Frederikshald, den stærke!
Drøbak, Moss og Fredriksstad ved Glommens Strand,
Drammen, Tønsberg, Laurvik og Kristianssand,
Molde og dernæst Vardø, Hammerfest,
Vardøhus som nordligst Fæstning.

7. Hør nu til og lær, hvad Normand lever af;
Nøje skal jeg det fortælle:
Mange store Skatte Guddommen ham gav,
Skjult i disse øde Fjelde;
Thi ved Kongsberg ligger Sølveraaren stærk
Kobber hente Bergmænd op ved Røros Værk,
Jern og Marmor ren, Bryn'- og Slibesten
Hugges trindt i Norges Fjelde.

8. Torsk og Sej og Sild i Stimer aarlig gaa
Gjennem Vesterhavets Vove,
Og en ofte misbrugt, herlig Skat mon staa
I de østerdalske Skove.
Hver en Vaar, naar Isen tiner op,
Hejse mange hundred Skibe Sejl i Top,
Under Sang og Spil Nedad Syden til
Stævne de med Landets Skatte.

9. Sparsom Kornavl kun i Klippelande er;
Norge kan sig ej brødføde.
Mangt et Strøg og mangen frodig Dal dog bær
Rigeligt af Markens Grøde:
Hedemarken, Ringerike, Hadeland,
Thoten, Jæderen og Listers flade Land.
Dertil Guledal, Throndhjems Overhald
Fyldte Lader oftest eje.

10. Hver en Vaar, naar grøn er Birketræets Top,
Og i Lien Bække suse,
Driver Bonden alt sit Kvæg til Fjeldet op,
Til de lune Sæterhuse;
Her er aldrig Skur og aldrig Høets Slaat;
Men paa disse Bejter trives Græsset godt,
Og i sene Høst Kalder Lurens Røst
Atter Buskapen til Dalen.

11. Langt deroppe mellem Nordlands øde Skjær,
Hvor den lange Nat sig spreder,
Samles der en Mængde Dun og Fjær
Af den tamme Sjøfugls Reder;
Her er ogsaa Renens egentlige Hjem.
Finnens, Lappens største Rigdom er i dem;
Somren her er kort, Vintren lang og sort,
Stærke Nordlys Dagen klare.

SIEWERS.

No. 50. Vinteren.

K. Henderson.

Allegretto.

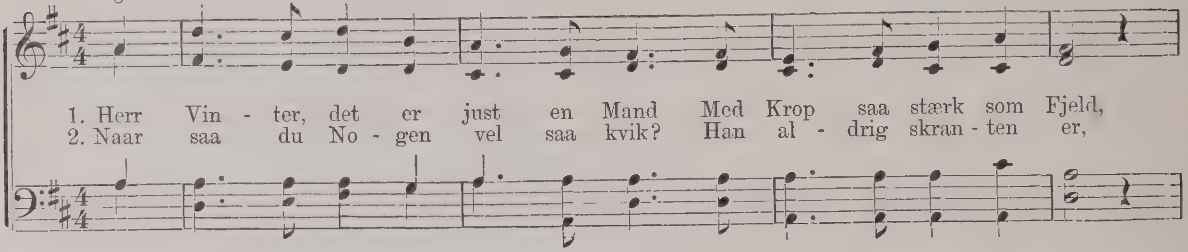

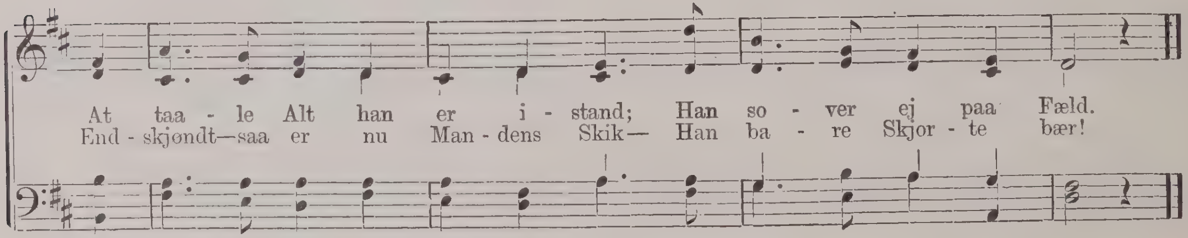

3. Den trækker han i Kulden paa,
Og varmer den ej først.
Af Tandeværk han aldrig laa,
Og ej i Febertørst,

4. Paa Blomster og paa Fugles Sang
Forstaar han sig helt smaat;
Han hader Punsch og Bægerklang,
Og drikker Vandet raat.

5. Naar Ulven tuder højt i Sky,
Naar man gjør Ovnen hed,
Og Far og Mor bag Ovnen ty,
Og klage sig for Ved; —

6. Og naar han hører Isens Brag
Paa Dam og Elv og Sjø:
Se, deri finder han Behag,
Og vil af Latter dø.

7. Hans Isslot ligger trygt i Ro
Paa Ishavs golde Strand.
Dog har han og et Sommerbo
I skjønne Schweitzerland.

8. Hvert Aar han farer Jorden om
Med Mine barsk og bøs,
Og hvor han end med Følge kom,
Man saa paa ham og — frøs.

M. Claudius.

Morgensang.

(Samme Melodi som No. 50).

1. I Østen stiger Solen op;
Den spreder Guld paa Sky,
Gaar over Hav og Bjergetop,
Gaar over Land og By.

2. Den kommer fra den fagre Kyst,
Hvor Paradiset laa;
Den bringer Lys og Liv og Lyst
Til Store og til Smaa.

3. Den hilser os endnu saa smukt
Fra Edens Morgenrød,
Hvor Træet stod med evig Frugt,
Hvor Livets Væld udflød.

4. Den hilser os fra Lysets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Østens Vise fandt.

5. Og alle Stjerner neje sig,
Hvor Østens Sol gaar frem;
Den synes dem hin Stjerne lig,
Der stod ved Bethlehem.

6. Du Soles Sol fra Bethlehem,
Hav Tak og Lov og Pris
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradis!

B. S. Ingemann.

Aftensang.

(Samme Melodi).

1. Fred hviler over Land og By,
Ej Verden larmer mer,
Fro smiler Maanen til sin Sky,
Til Stjerne Stjerne ser.

2. Og Sjøen blank og rolig staar,
Med Himlen i sin Favn;
Paa Dammen fjerne Vogter gaar
Og lover Herrens Navn.

3. Det er saa stille og saa tyst
I Himmel og paa Jord;
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der bor!

4. Slut Fred, o Hjerte, med hver Sjæl
Som her dig ej forstaar!
Se over By og Dal i Kvæld
Nu Fredens Engel gaar.

5. Som du han er en Fremmed her,
Til Himlen staar hans Hu;
Dog i det stille Stjerneskjær
Han dvæler her som du.

6. O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaar vor Gang,
Adskilles end vort Spor.

B. S. Ingemann.

Veslegut.

(Samme Melodi).

1. D'er fælt saa vondt, ja hutetu,
At væra liten Gut.
Men snart eg verdt so stor som du
Og slær meg vaksen ut.

2. Han Veslegut er Visegut,
Og ingen vil'n tru.
Det er ei Naud og Syndesut
At væra liten, du.

3. Dei Store koma vidt og langt,
Og kan det bedste faa,
Men d'er saa turt og tungt og trangt
For stakkars alle smaa.

4. Eg veit det eingong lagar seg,
Paa svarte Jord det gror.
Her er eit Ord, som lovar meg,
At eg skal verda stor.

5. Som Istap veks den Store ned
Og gjeng som hovudstup.
Men Veslegut som friske Tre
Gror lenger up og up.

6. Naar store Stauten ropar ut:
"No er eg kommen hit,"
Daa svarar kvast han Veslegut:
"Eg snart kjem etter dit."

A. O. Vinje.

No. 51. Efter Examen.

FR. SILCHER.

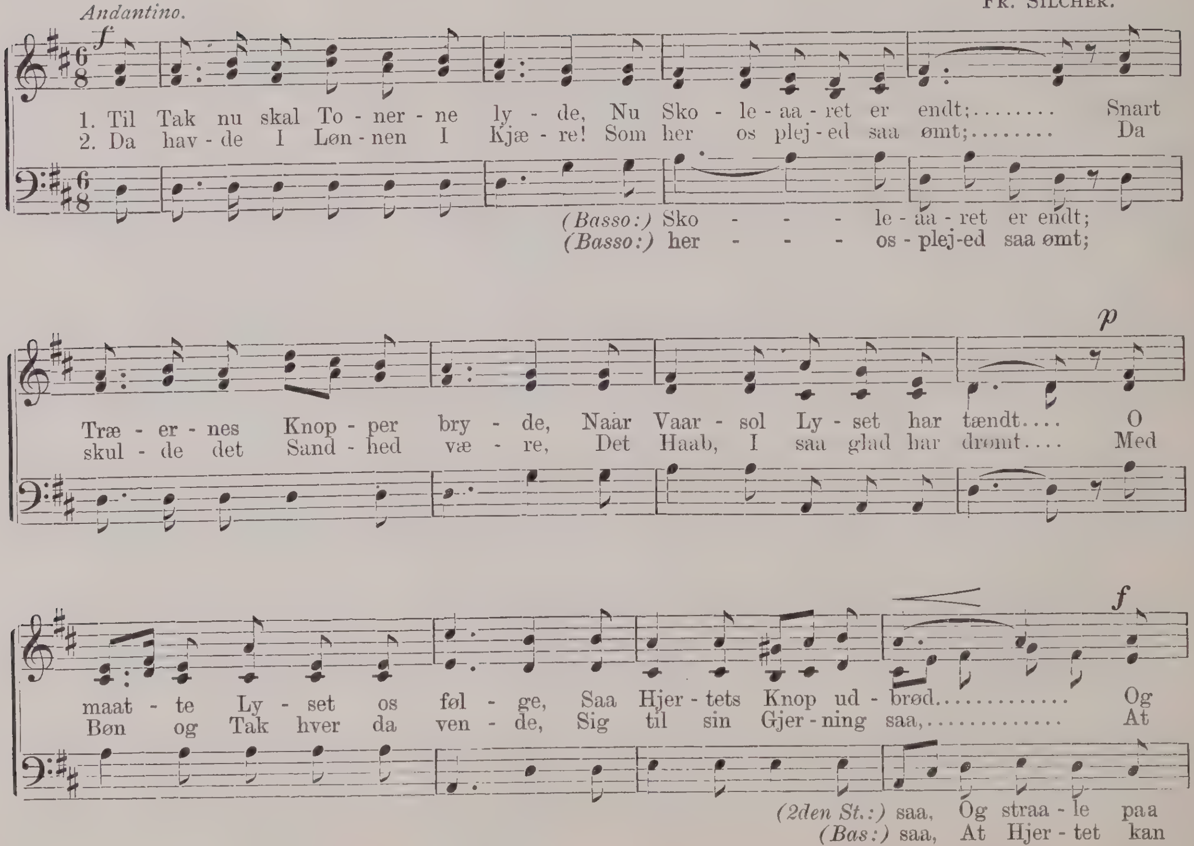

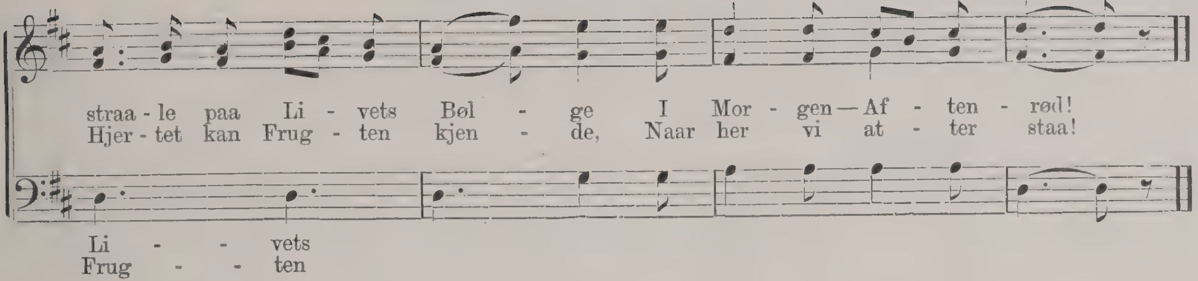

No. 52. Holder du af mig.

R. NORDRAAK, arr. af K. H.

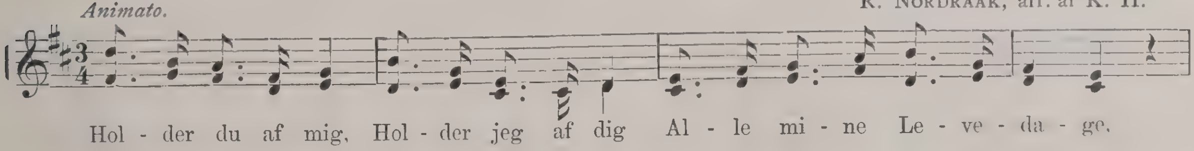

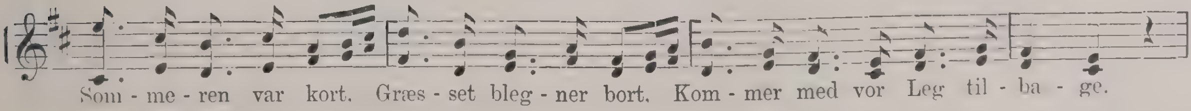

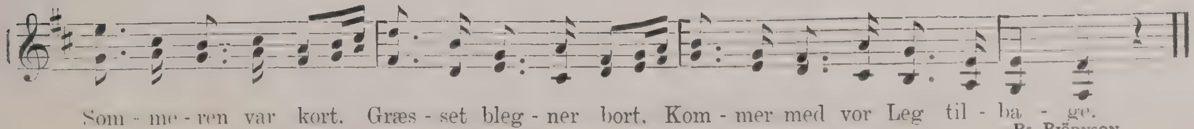

BJ. BJÖRNSON.

No. 53. Modersmaalet.

C. E. F. WEYSE.

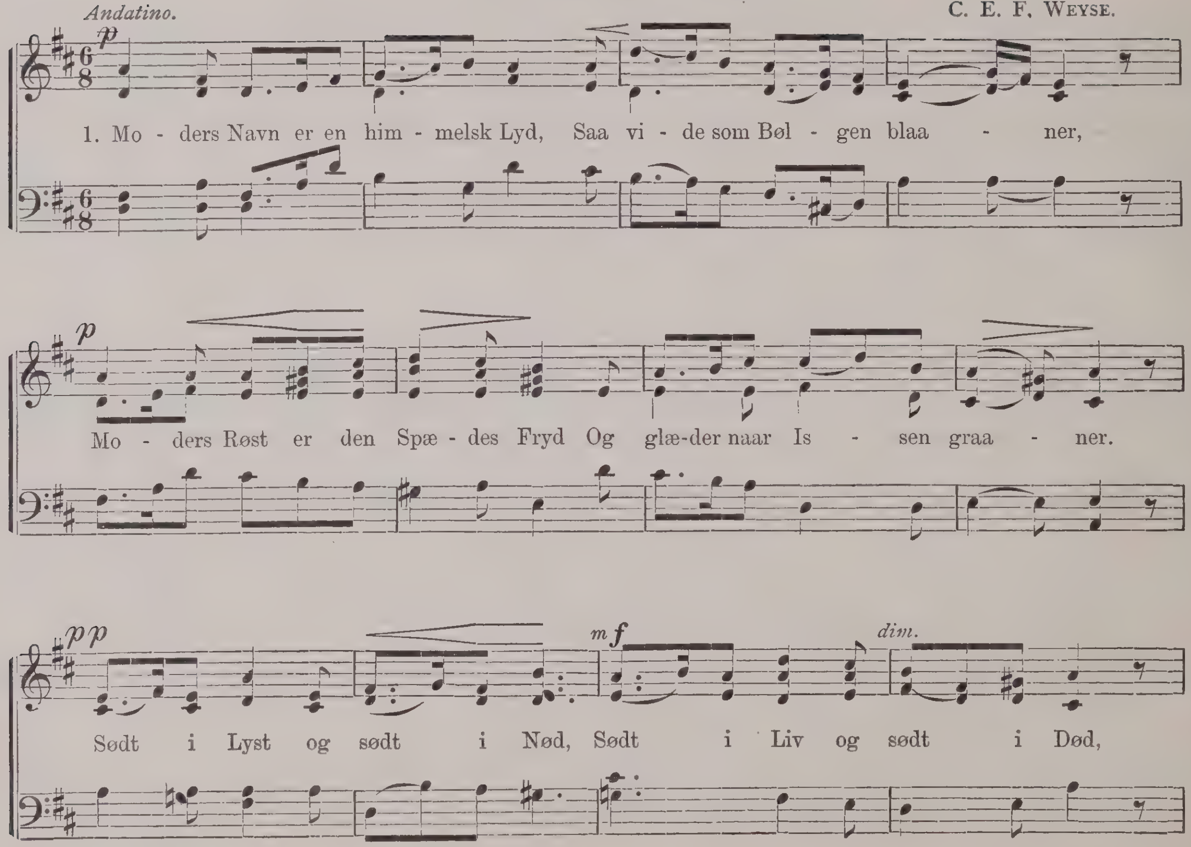

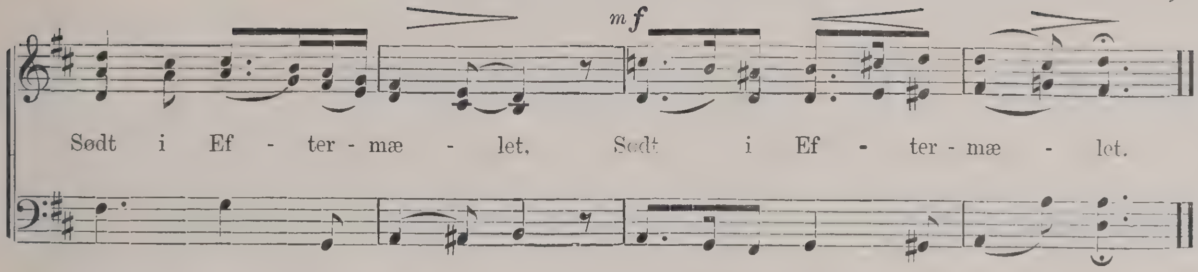

2. Moders Sprog er den Vuggesang,
   Der huer os bedst af alle;
   Modersmaal har en himmelsk Klang,
   Naar Børnene "Moder" lalle.
   Sødt i Lyst osv.

3. Modersmaal er de Fagres Sprog,
   Os trylle i Ungdomstide;
   Modersmaal er de Kjæres og,
   Vi favne som Duer hvide.
   Sødt i Lyst osv.

4. Modersmaal var de Kongers Sprog,
   Vi mindes med Fryd og hædre;
   Modersmaal var de Kjæmpers og
   Vi kalde med Stolthed Fædre.
   Sødt i Lyst osv.

5. Modersmaal er det Kraftens Ord,
   Som lever i Folkemunde;
   Som det elskes i Syd og Nord,
   Saa sjunges det sødt i Lunde.
   Sødt i Lyst osv.

6. Modersmaal er det Rosenbaand,
   Som Store og Smaa omslynger;
   I det lever kun Fædres Aand,
   Og deri kun Hjertet gynger.
   Sødt i Lyst osv.

7. Modersmaal er vort Hjertesprog,
   Kun løs er al fremmed Tale;
   Det alene i Mund og Bog
   Kan vække et Folk af Dvale.
   Sødt i Lyst osv,

8. Modersmaalet ved Øresund,
   Og trindt i de grønne Lunde,
   Dejlig klinger i allen Stund,
   Men dejligst i Pigemunde.

   Sødt i Lyst og sødt i Nød,
   Sødt i Liv og sødt i Død,
   Sødt i Eftermælet!

N. F. S. Grundtvig.

No. 54. Bjarkemaal.

Af "Danmarks Melodier."

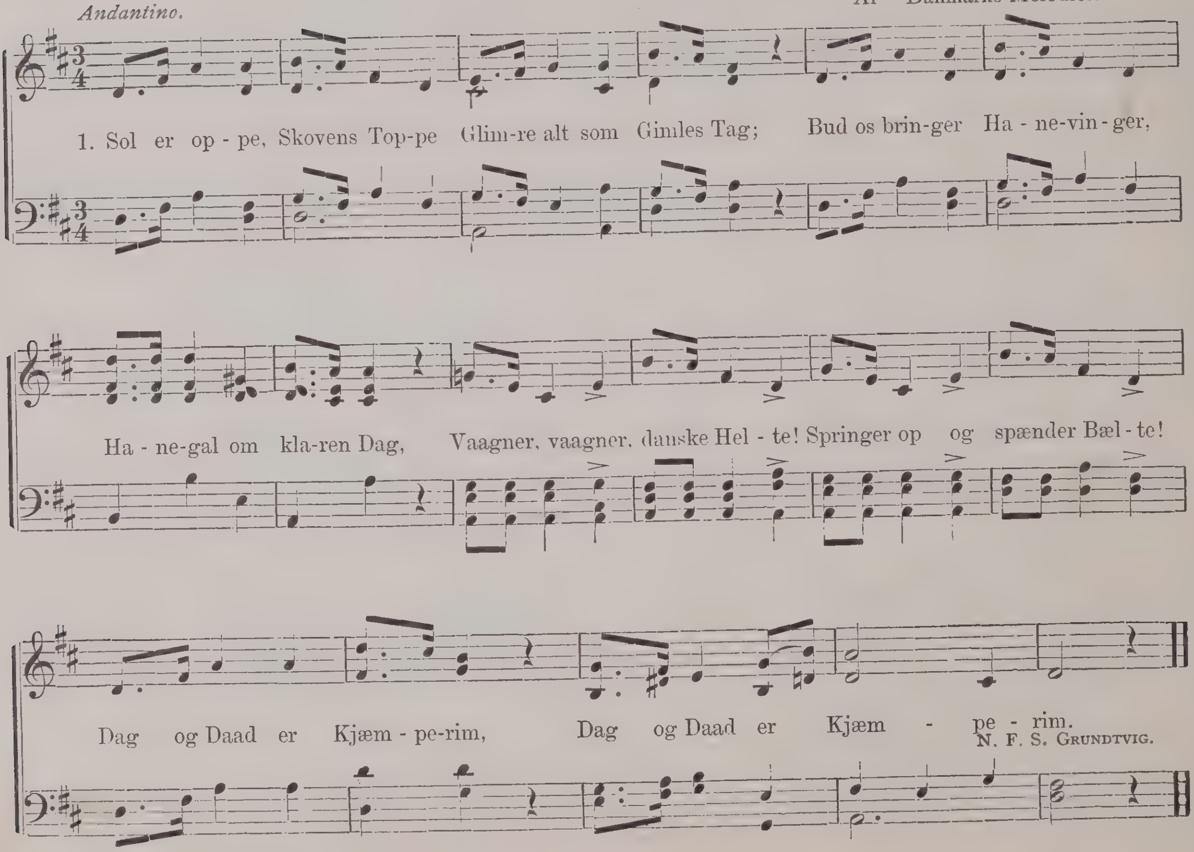

N. F. S. Grundtvig.

No. 55. Jeg ved et Land.

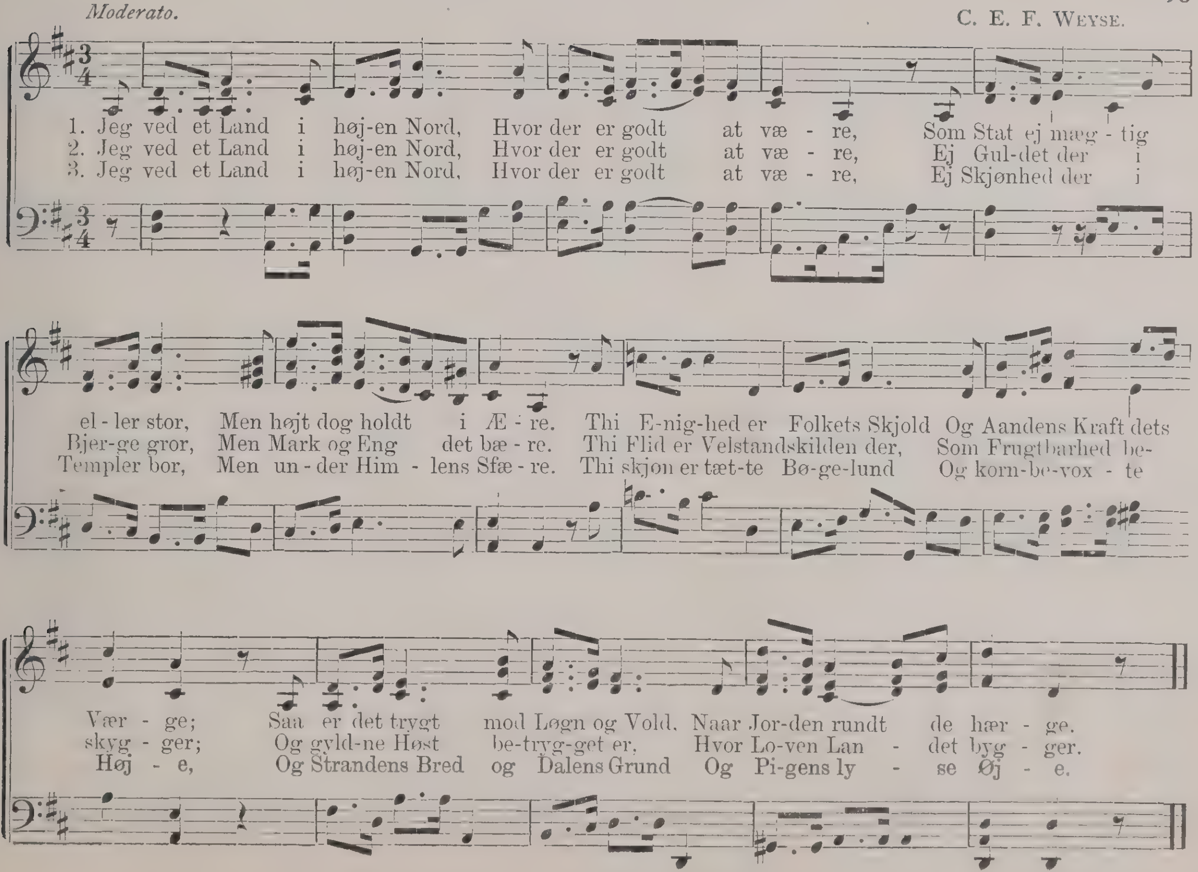

No. 56. Dansk Fædrelandssang.

H. E. Kröyer, arr. af K. H.

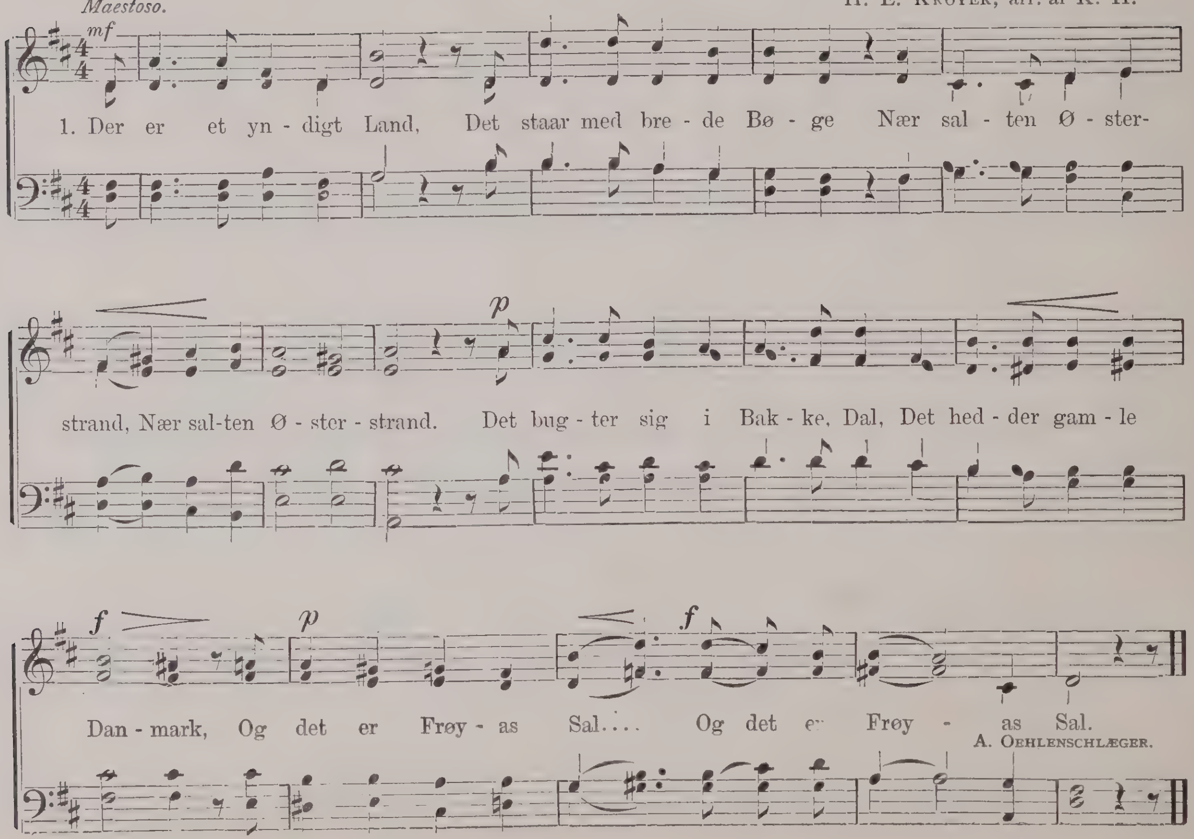

2. Der sad i fordums Tid
De harniskklædte Kjæmper,
:,: Udhvilede fra Strid; :,:
Saa drog de frem til Fienders Men,
Nu hvile deres Bene
:,: Bag Højens Bautasten. :,:

3. Det Land endnu er skjønt;
Thi blaa sig Sjøen belter,
:,: Og Løvet staar saa grønt; :,:
Og ædle Kvinder, skjønne Mø'r
Og Mænd og raske Svende
:,: Bebo de danske Ø'r. :,:

4. Vort Sprog er stærkt og blødt,
Vor Tro er ren og lutret,
:,: Og Modet er ej dødt; :,:
Og hver en Dansk er lige fri,
Hver lyder tro sin Konge,
:,: Men Trældom er forbi. :,:

5. Et venligt Syd i Nord
Er, grønne Danarige,
:,: Din axbeklædte Jord. :,:
Og Snekken gaar sin stolte Vej,
Hvor Plog og Kjølen furer.
:,: Der svigter Haabet ej. :,:

6. Vort Danebrog er smukt.
Det vifter henad Havet
:,: Med Flagets røde Bugt. :,:
Og stedse bar sin Farve hvid
Dit hellige Kors i Blodet,
:,: O Danebrog, i Strid. :,:

7. Karsk er den Danskes Aand.
Den hader fordums Lænker.
:,: Og Sværmeriets Baand. :,:
For Venskab aaben, kold for Spot
Slaar ærlig Jydes Hjerte
:,: For Pige, Land og Drot. :,:

8. Jeg bytter Danmark ej
For Ruslands Vinterørkner,
:,: For Sydens Blomstermaj. :,:
Ej Pest og Slanger kjende vi,
Ej Vesterlandets Tungsind,
:,: Ej Østens Raseri. :,:

9. Vor Tid ej staar i Dunst,
Den hævet har sin Stemme
:,: For Videnskab og Kunst. :,:
Ej Brages og ej Mimers Raab
Har vakt i lige Strækning
:,: Et bedre Fremtidshaab. :,:

10. Ej stor vor Fødestavn,
Dog hæver sig blandt Stæder
:,: Dit stolte Kjøbenhavn. :,:
Til bedre By ej Havet kom,
Ja ingen Flod i Dalen
:,: Fra Throndhjem og til Rom. :,:

11. Med hellig Varetægt
Bevare du, Alfader!
:,: Vor gamle Kongeslægt. :,:
Kong Fredrik ligner Fredegod:
Hvor er vel bedre Fyrste,
:,: Af bedre Helteblod? :,:

12. Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Daneborger,
:,: Som virker, hvad han kan. :,:
Vort gamle Danmark skal bestaa,
Saalænge Bøgen spejler
:,: Sin Top i Bølgen blaa. :,:

A. OEHLENSCHLÆGER.

(Samme Melodi).

1. I hver en Ynglings Bryst
Der bor en dristig Tanke
:,: Om ædel Ridderlyst. :,:
"At kjæmpe for sin Dames Gunst"—
Højt maa hans Hjerte banke
:,: Ved denne gamle Kunst. :,:

2. Men svunden er den Tid.
Da Spil af brudte Lanser
:,: Vandt Skjønheds Smil i Strid. :,:
Det milde Blik fra Kamp bortser:
Den fine Haand bekranser
:,: Ej blodig Pande mer. :,:

3. Til Eder bringe vi
Da kun en Dyst af Toner,
:,: En Leg af Melodi. :,:
Af Sommeraftnens Æolsklang
Igjennem Lindekroner; —
:,: Af frejdig Ungdomssang. :,:

4. O, kunde den en Gang
Naa ind i Eders Drømme
:,: Med Lyd af Minnesang! :,:
Da bytte vi mod Kampens Lyst
Ej denne Aftens ømme
:,: Og lette Sangerdyst. :,:

A. MUNCH.

No. 57. Norges Fjelde.

(For Mandskor.)

H. KJERULF.

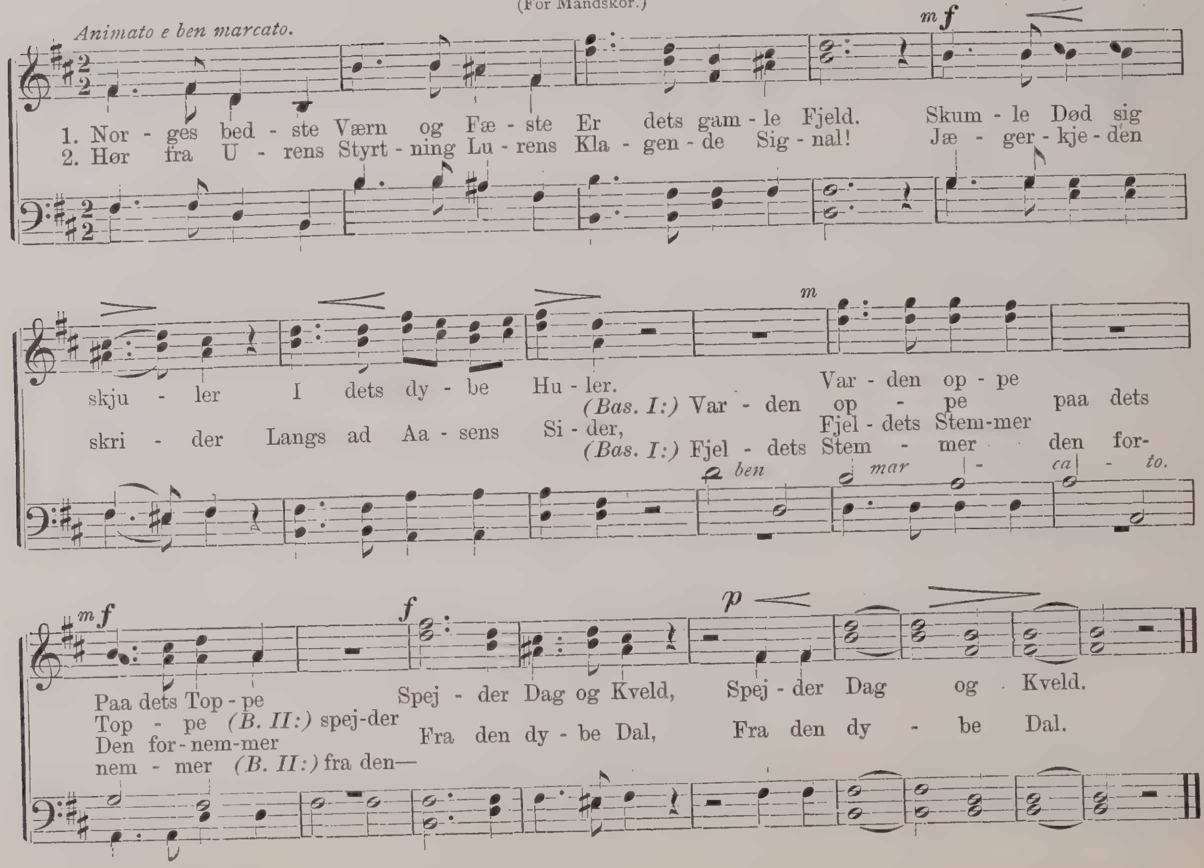

3. Vælten venter
Paa dets Skrænter.
Bonden passer paa,
Om han snart kan lade
Friheds Barrikade
Ned fra Tinden
Over Fienden
Som et Uvejr gaa.

4. Ingen Fejde
Kan han spejde.
Hæng da Riflen hen,
Gamle Bjørneskytte!
Krans med Løv din Hytte!
Tapre Jæger,
Tøm et Bæger
For dit Fjeld og den!

5. Høje, klare
Toner svare
Fra det gamle Fjeld.
Folkets glade Løfter
Klinge fra dets Kløfter
O, hvor mange
Tusind Gange
Sang de Norges Held!

6. Held da Eder,
Blaa Geleder
Om mit Fædreland!
Fred og gode Dage
Over Bondens Tage
Stedse skinne,
Stedse rinde
Over Fjeldets Rand!

HENR. WERGELAND.

No. 58. De hellige tre Konger.

Andante. Dansk Melodi.

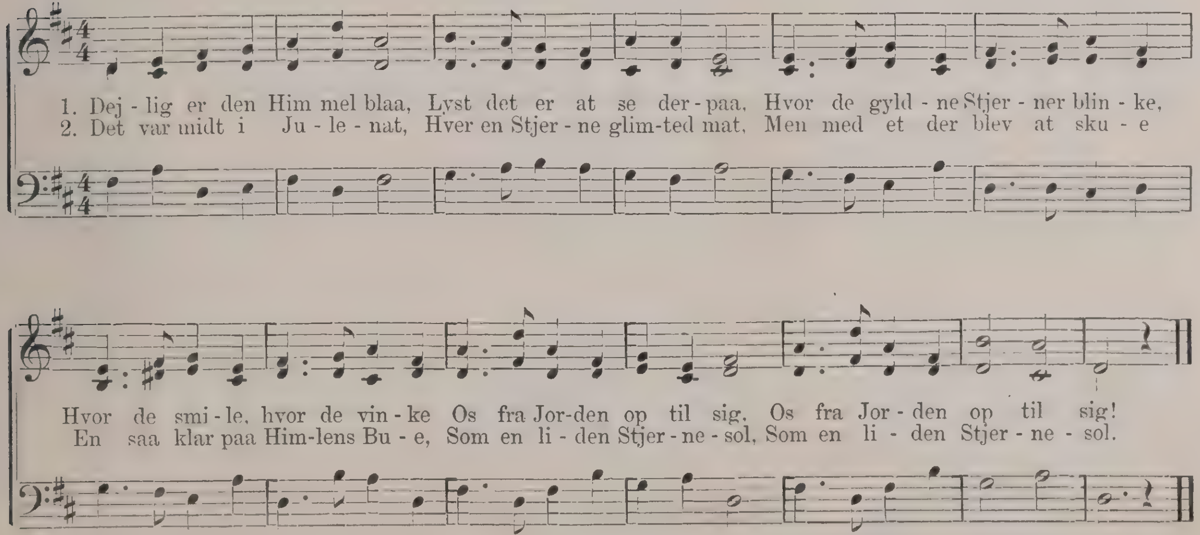

No. 59. Thors Færd med Loke.

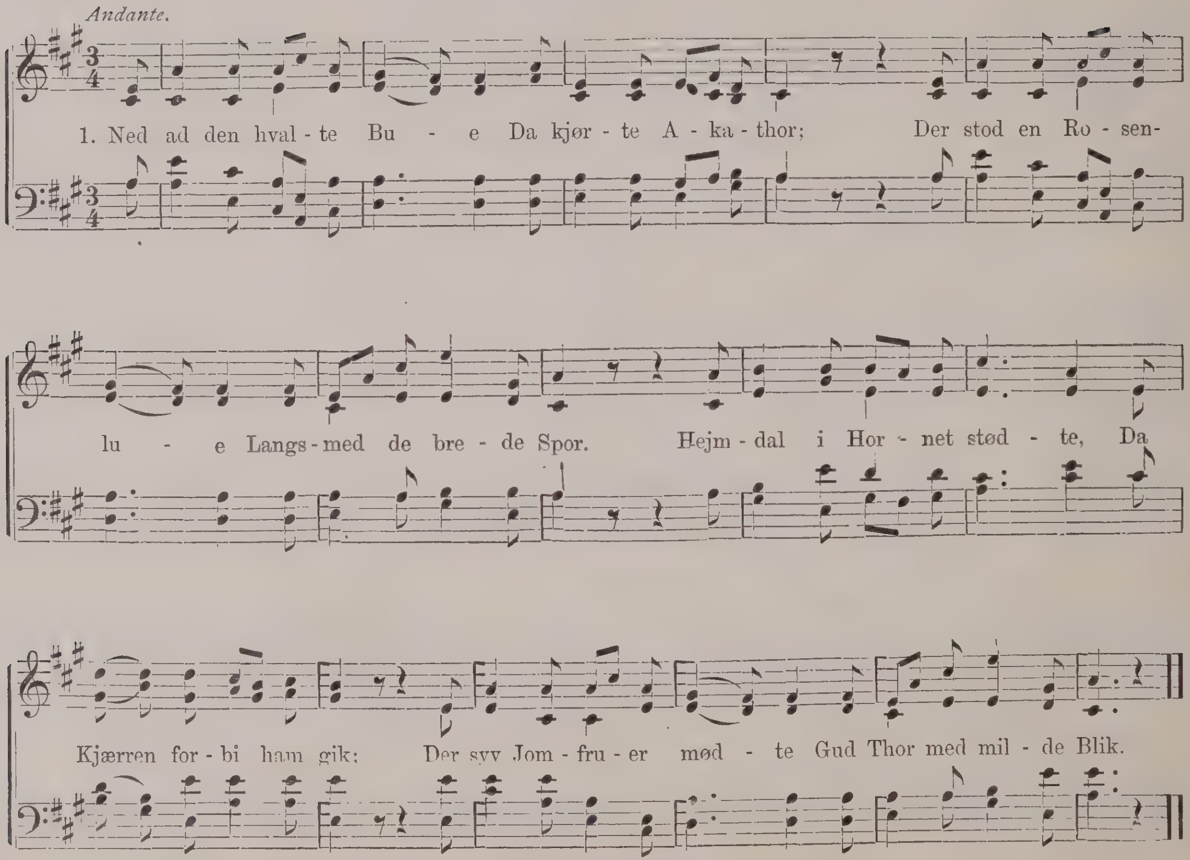

2. Da saa man dybt fra Jorden
Et svart og bistert Syn;
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn,
Guldkjærren som en Svane
Da skilte Skyen ad;
Den høje Jøtunbane
Deri med Loke sad.

3. Kjørte den bolde Herre,
Den stærke Asathor,
Med Loke paa sin Kjærre
Ned ad den grønne Jord;
Smaafugle sang paa Kviste,
Sig bøjed de smækre Træer,
Ret ligesom de vidste,
At Valhals Gud var nær.

4. Roser og smaa Violer
Da falmed for hans Blik,
Den spæde Blomst ej taaler
Saa svar en Luedrik;
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den stolte Vej;
Det var ret, som de sukked,
Fordi han saa dem ej.

5. Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veg;
Over de Bølger svale
Den gule Maane steg.
Forbi to Kjæmpehøje
Da kjørte den Herre mild;
Da smilte først hans Øje
Med en lemfældig Ild.

A. Oehlenschlæger.

(Samme Melodi).

1. Kom Maj, du søde, milde,
Gjör Skogen atter grøn,
Og lad ved Bæk og Kilde
Violen blomstre skjøn.
Hvor vilde jeg dog gjerne,
At jeg igjen den saa!
Ak, kjære Maj, hvor gjerne
Igjen i Marken gaa.

2. Om Vintren kan man have
Vel mangt et Tidsfordriv,
Man kan i Sneen trave,
Aa ja, et lystigt Liv;
Har Leg af mange Arter,
Især ved Juletid,
Har ogsaa Kanefarter
Paa Landet hid og did.

3. Dog, naar sig Lærker svinge
Mod Sky med lifligt Slag,
Paa Engen om at springe —
Det er en anden Sag!
Men nu min Kjæphest rolig
I Krogen hist maa staa;
Thi udenfor vor Bolig
Man kan for Søl ej gaa.

4. Du derfor smukt dig skynde,
Kom, kjære Maj, o kom!
At snart vi kan begynde
Paa Marken vor Springom.
Men fremfor Alt du mange
Violer tage med,
Og Nattergalesange,
Og Gjøgen, tag den med.

Frankenau.

(Samme Melodi).

1. Der er i Nordens Hjerte
En stille Længsel lagt,
Som gjennem Lyst og Smerte
Vil bryde frem til Magt —
Sit Maal den ej ret kjender,
Knapt har den end et Navn —
Men Fremtidshaab den tænder
Af Kjærlighed og Savn.

2. Det er den skjulte Vælde,
Det er den skjulte Trang,
Som føjer Dal til Fjelde
Og Skog til grønne Vang.
Alt som Naturens Floder
Den Trang er dyb og ren:
Tre Sønner af en Moder
Vil vorde Tre i En.

3. Derfor sig selv at miste
Vil Ingen af de Tre,
Dog samlet til det Sidste
De Nordens Aand vil se —
Hvorfor?—hvortil?—hvorledes?—
Vi gruble ej derpaa.
Lad Længslen ikkun fredes,
Den vil sin Blomst nok faa.

4. Vi føle det, vi Unge
Nu slaa i fulde Bryst —
Vi ville den udsjunge
Med stærk og frejdig Røst:
Svøm trygt paa Fremtids Bølge,
Du Nordens skjønne Haab!
Dig Nordens Sønner følge
Igjennem Aandens Daab.

A. Munch.

No. 60. Den tapre Landsoldat.

Tempo di marcia.

E. Horneman, arr. af K. H.

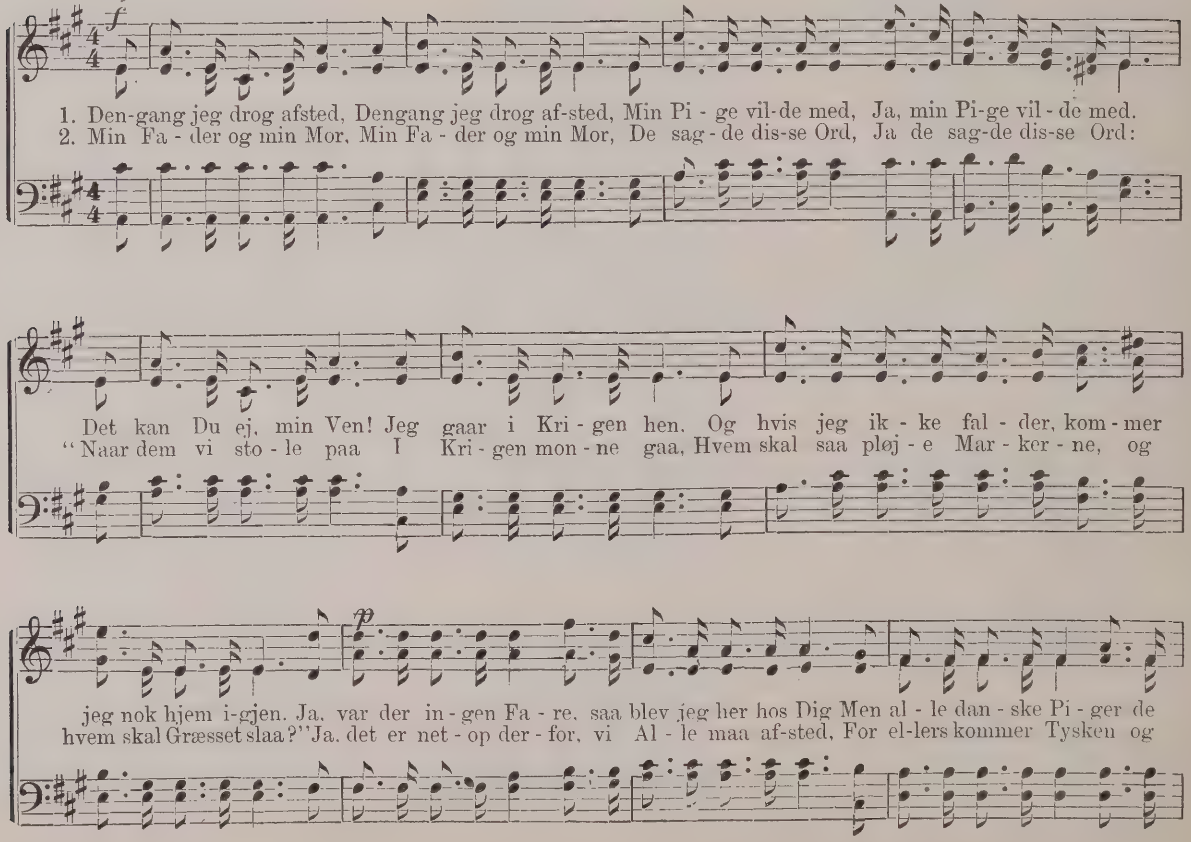

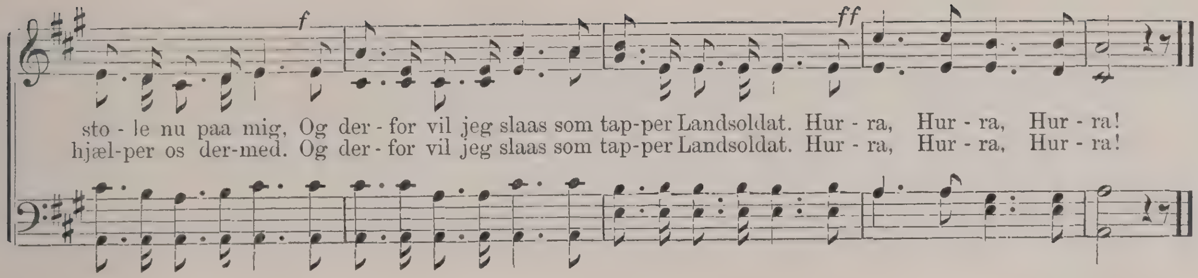

3. Naar Tysken kommer her,
Naar Tysken kommer her,
Beklager jeg Enhver,
Ja, beklager jeg Enhver,
Til Per og til Paul
Han siger: "Du bis faul,"
Og skjælder man ham ud paa Dansk, saa siger han: "Hols Maul!"
For Folk, som tale alle Sprog, er det nu lige fedt,
Men slettes inte heller for den, der kun kan et,
Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

4. Om Danebrog jeg ved,
Om Danebrog jeg ved,
Det faldt fra Himlen ned,
Ja, det faldt fra Himlen ned;
Det flagrer i vor Havn
Og fra Soldatens Favn,
Og ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
Og den har Tysken haanet og traadt den under Fod;
Nej, dertil er vor Fane for gammel og for god,
Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

5. Vi byde Fienden Trods,
Vi byde Fienden Trods,
Naar Kongen er med os,
Ja, naar Kongen er med os.
Med draget Sværd han staar,
Han snakker ej, men slaar;
Saa dansk som han var ingen Konge her i mange Aar;
De lade, som de tro, at han inte mer er fri,
Og selv vil de dog ha' ham i det tyske Slaveri;
Se derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

6. For Pigen og vort Land,
For Pigen og vort Land,
Vi kjæmpe alle Mand,
Ja, vi kjæmpe alle Mand.
Og ve det usle Drog,
Der elsker ej sit Sprog,
Og ej vil ofre Liv og Blod for gamle Danebrog.
Men kommer jeg ej hjem til min gamle Far og Mor,
Kong Frederik vil troste dem med disse hersens Ord:
"Sit Løfte har han holdt, den tapre Landsoldat!"
Hurra, Hurra, Hurra!

P. Faber.

No. 61. Unge Gjenbyrds Liv i Norden.

Tempo di marcia.

J. H. Stunz.

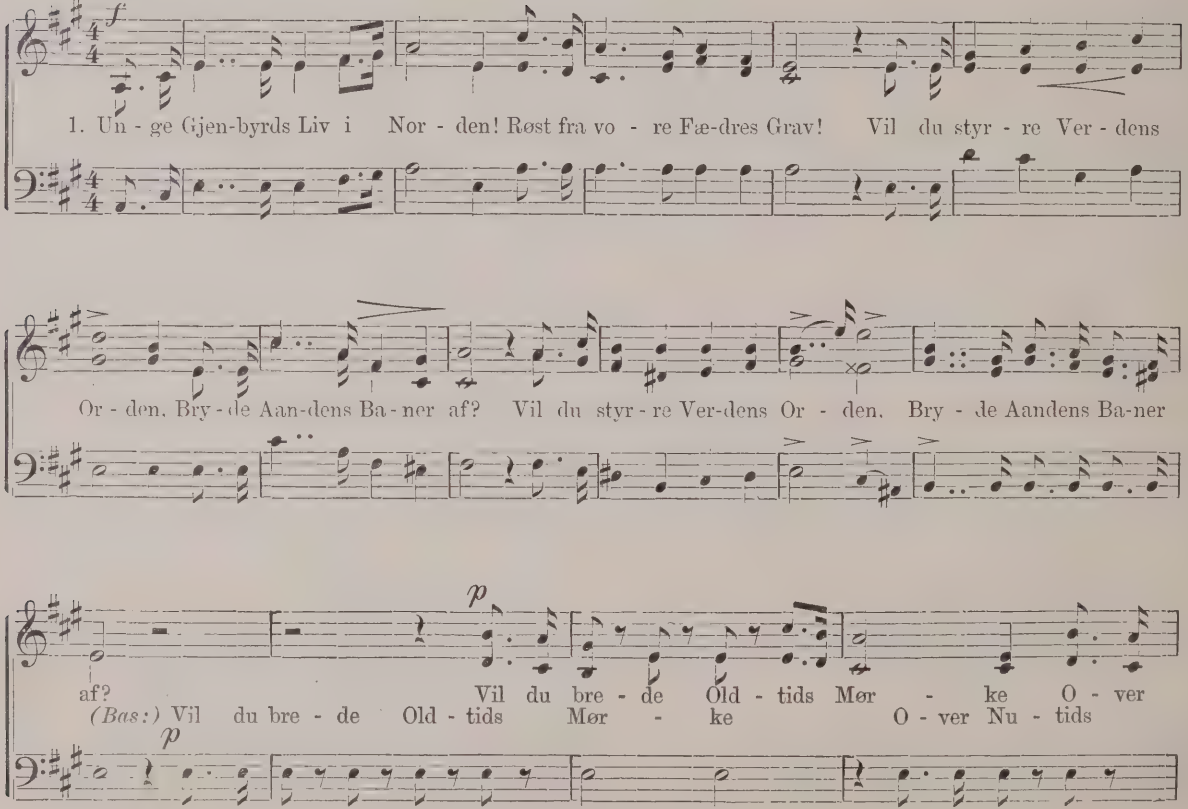

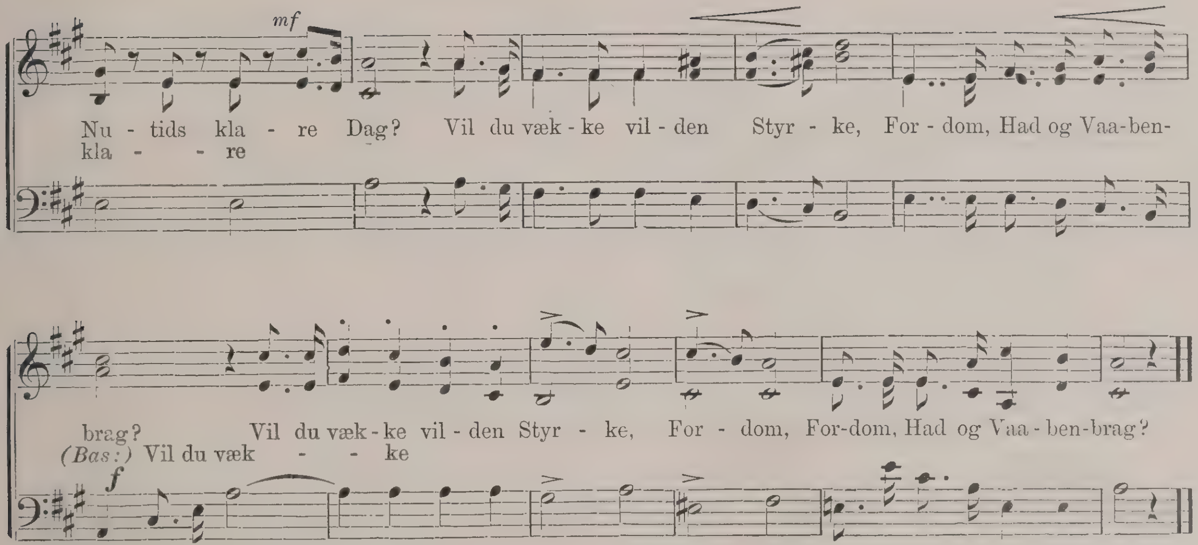

2. Nej, du styrer Tidens Slummer,
For at vogte paa dens Tarv,
Og du vrager tyske Krummer,
For at løfte egen Arv,
Mens du kalder fromt tilbage,
Frem du higer uden Sky;
Mens du mindes gamle Dage,
Herligt varsler du om ny.

3. Og Du spænder Styrkebeltet,
For at bane Aandens Gang,
For at slaa tilgavns af Feltet
Graanet Uret, rusten Tvang;
Og Du vil med Aukthors Hammer
Smedde Ringen, Had har delt;
Du vil samle Nordens Stammer
Atter til et mægtigt Helt.

4. Unge Gjenbyrds Liv i Norden!
Fortids Røst og Fremtids Syn!
Rul fra Læberne som Torden,
Tænd i Sjælene som Lyn!
Trøst de Bange, styrk de Svage!
Flok de Stærke Mand ved Mand!
Skab en ny, en evig Sage
Om vort skjønne Fædreland!

K. Ploug.

No. 62. Me skal koma.

Moderato e marcato. Norsk Folkemelodi, arr. af K. H.

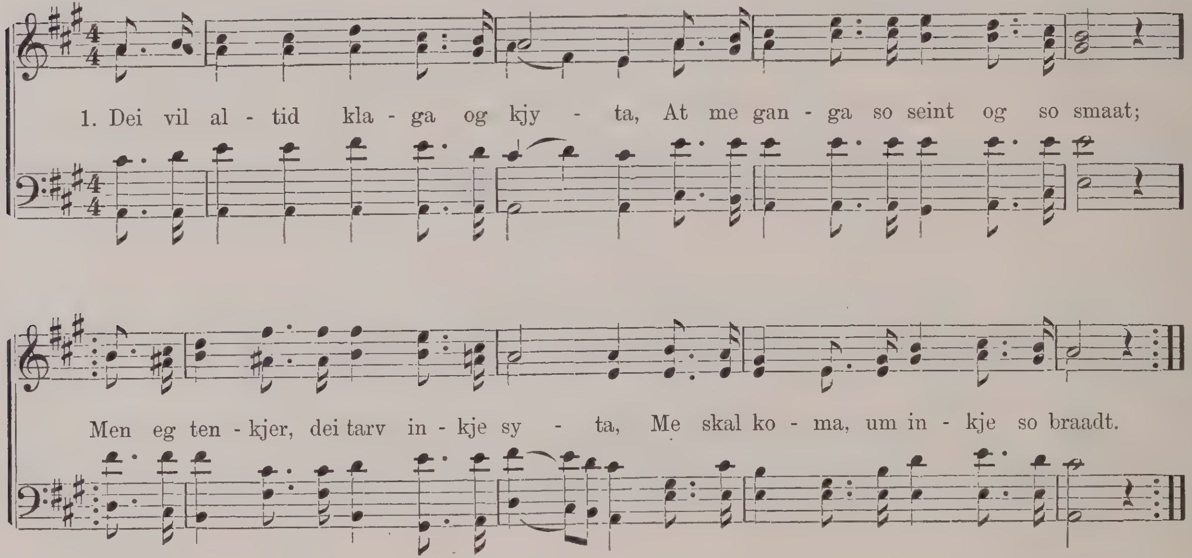

2. Ja, det skjyt inkje fram, so det dunar,
— Som no ingen kan undrast uppaa, —
Men det munar daa jamt, ja det munar,
So det stundom er Hugnad te sjaa.

3. Lat det ganga fram, lat det siga!
Berre eit eg ynskjer og bed:
At me inkje so høgt maatte stige,
At me gløyma vaar Fedranesed.

4. Lat os inkje Forfederne gløyma
Under alt, som me venda og snu;
For dei gav os en Arv til aa gjøyma,
Han er større enn mange vil tru.

5. Lat det merkjast i meir enn i Ordi,
At me halda den Arven i Stand,
At, naar Federne sjaa at paa Jordi,
Dei kan kjenna sit Folk og sit Land.

Ivar Aasen.

(Samme Melodi som No. 62).

1. Mens me sit so fortrule aa pratar
   Mæ kvarare i Fre og i Ro,
Trur eg inkje Plasiren seg tapar,
   Um me syngja eit Vers elde tvo.

2. No æ Tiæ dikt mykje forandra,
   Fraa dan Ti eg va ørliten Gut;
No ska Alt ifraa Utlande hentast,
   Fraa da Stora aa ne te da Smaa.

3. Gjore Adam ein Tur kringum Joræ,
   Han ein storlæ Forandring fekk sjaa:
At ho no æ arleisenæ voræ
   Enn i hans Ti, før Sangjen kom paa.

4. Thi so vel so at Kunsten maa stiga
   I alt Annat, aa tøygja seg fram,
Aa at Kunsten i Sangjen sku siga
   Maatte væ baade Smaana og Skam.

5. D'er so pent naar da gaar mæ da Goa;
   D'er so fint baa te høyra aa sjaa
Naar me kan os so skuldfrit moroa,
   So der Hugnad te skoa derpaa.

6. Tæ væ muntur me æ 'kje forbaa'ne,
   Naar me ei krenkja Orden og Dyd
Da undtaken — æ Adle velkomne,
   Te ta Del i vaart Selskap, vaarFryd.

7. Naar me Adle so Vener kan kjennast,
   Og forlikast som Systur og Brør,
Men um Nokon ve slaast elde skjennast
   — Ette Haare ska trekkjast paa Dør.

8. Ti kur kunde eit Selskap vel rosast,
   Naar da inkje paa Venskap æ bygt?
Tænk naar Tvedrakt ista'n ska kjosast
   Vatt vaart Selskap utrivelæ stygt.

9. Um me syngja og morosamt snakka,
   So i Selskap me oftaste plaa,
— Da æ godt fyre Lagje aa takka
   Naa tilfrids me tilbaka kan sjaa.

10. Naar me solleis te Selskap kan fylgjast,
   Uten Hat, uten Falskheit og List,
Naar me solleis mæ Lagje kan skjyljast
   Æ da sælsomt te takka fyr sist.

Odmund Urheim. (Hardangerdialekt).

No. 63. Telegraf.

K. Henderson.

Nu er den Tid, her gjøres man - ge Ting, Gam - melt og Nyt bli'r la - vet;
Or - det som Lyn det dri - ves om-kring, Un - der At - lan - ter - ha - vet.

No. 64. Astri, mi Astri.

Folkemelodi, arr. af K. H.

Andante con moto.

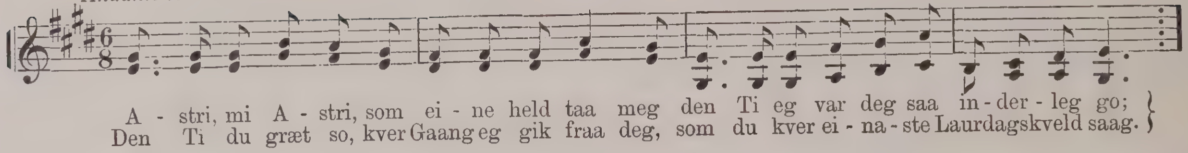

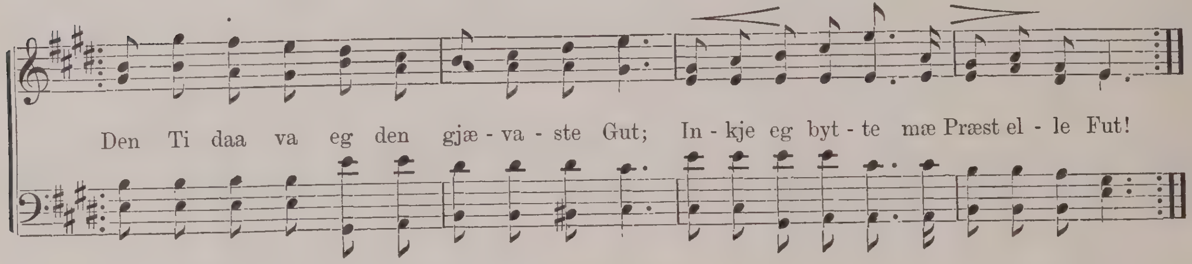

No. 65. Vaarmorgen.

A. SCHULZ.

Allegretto.

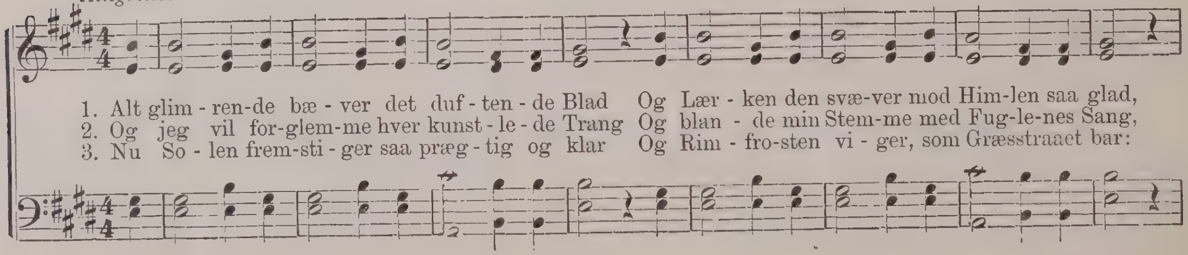

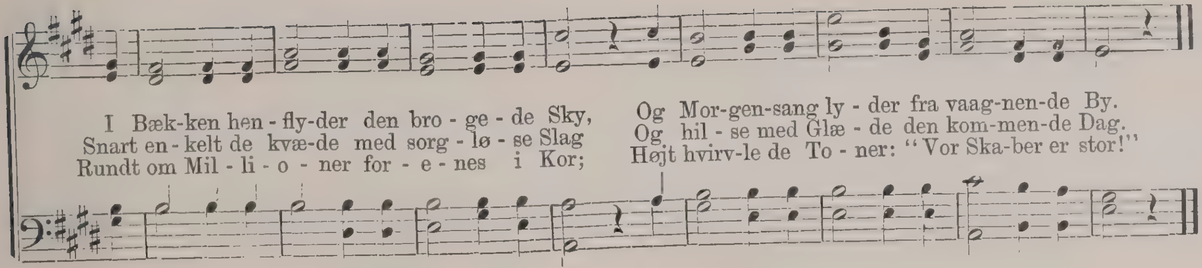

(Samme Melodi som No. 65).

1. Nu stander mit Norge saa smilende skjønt
Fra Fjeldenes Borge til Stranden i Grønt.
Solstraalerne gynge paa løvkronet Træ,
Og Fuglene synge og Blomsterne le.

2. Fra Lunde og Lider det dufter saa sødt,
Og Guldskyen glider paa Himlen saa blødt.
Ej Bækken sig vaander, men danser med Lyst,
Og friere aander selv Menneskets Bryst.

3. Ja, Norge, din Sommer er solvarm og lind,
Og frembringer Blommer, der blusser paa Kind.
Kom, venlige Skygge, som længst mig indbød!
Et Sommerlivs Hygge er gjemt i dit Skjød!

RUNGOLF.

(Samme Melodi).

1. Nu Vaaren er kommen saa liflig og blid,
Nu Fuglen istemmer sin Lovsang med Fryd;
Den flagrende kvidrer og priser sin Gud,
Med Glæde opfylder den Skaberens Bud.

2. Al Skabningen viser saa virksomt et Liv,
Det vrimler i Skove, paa Mark og blandt Siv;
De ere til Nytte, enhver paa sit Vis,
Og hele Naturen forkynder Guds Pris.

3. Se, Engen med Blomster staar pyntet som Brud!
Se, Urter og Træer i yndigste Skrud!
Hver levende Plante vil op imod Sky,
Vil vinke vor Tanke mod Himmelens By!

4. Ja, Fuglen i Luften, hvert Dyr over Land,
Hvert Krybdyr i Jorden og Fisken i Vand,
De opfylde alle sin Skabers Begjær,
Og kunne os lære, hvad Lydighed er. —

5. O, kjære Gud Fader i Himmelens Havn!
O, at ogsaa vi maatte ære dit Navn!
Vi, som er din dyreste Skabning paa Jord,
O, at ogsaa vi maatte lyde dit Ord!

K. HAGENE.

No. 66. Mit Fødeland.

B. CRUSELL.

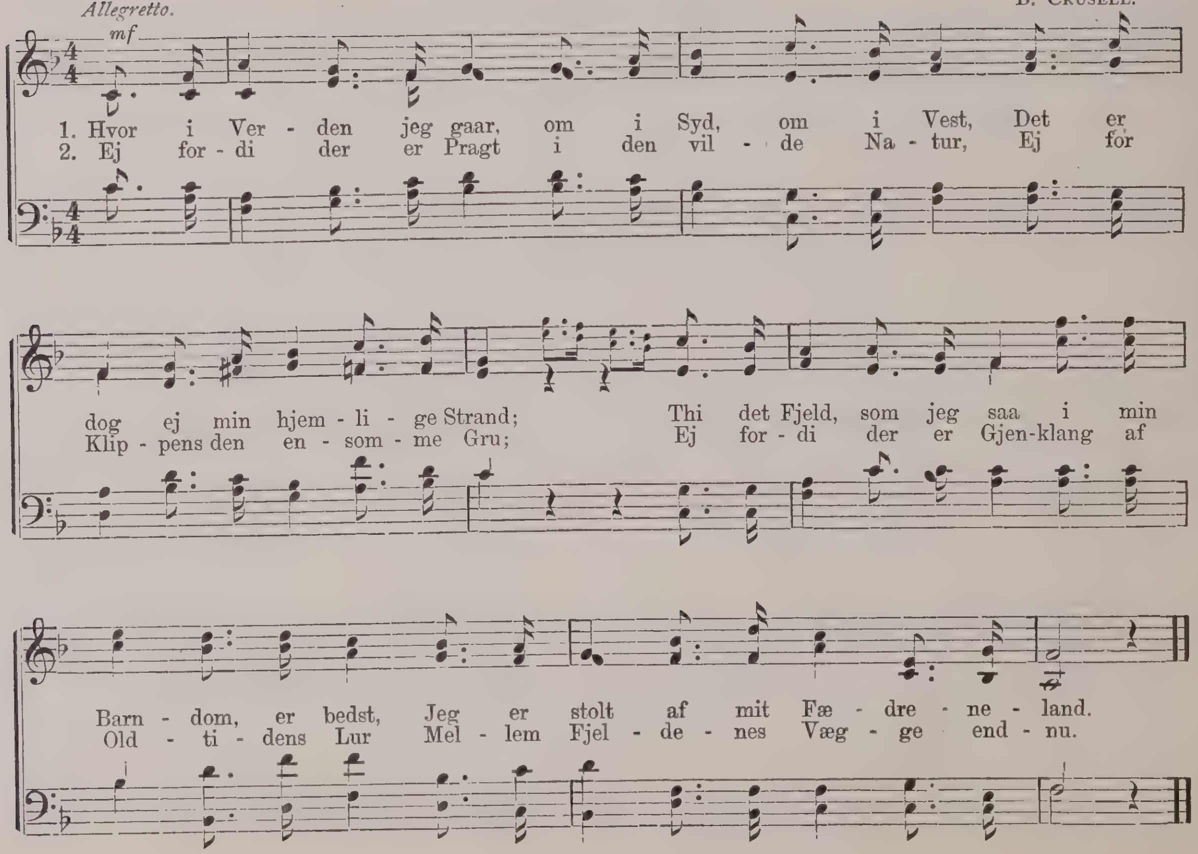

3. Thi det lader vel skjønt, naar den skinnende Bræ
Staar mod Himlen i Aftenens Glød. —
Det er dejligt i Birkenes lysgrønne Læ.
Ak! men al denne Skjønhed er død.

4. Og jeg elsker vel højt vore Fædres Bedrift,
Og hvert Sagn driver Blod i mit Kind;
Dog jeg ser kun dets Kraft end i Sten og i Skrift,
Den er stor, men den er ikke min.

5. O! men Folket, som lever med mig paa en Dag,
Det er mit, er mit Fødelands Lyst —
Og Naturen er skjøn kun ved Hjerternes Slag,
Som en Blomst paa den Elskedes Bryst.

6. Højt paa Himlen i Nord har der tændt sig en Sol,
Frihed luer i Mændenes Barm;
Lad det storme da kun om vor islagte Pol:
Her vi ejer en Kraft, som er varm.

7. Der er Haab i det fri, i det dristige Blik,
Der er Magt i det levende Ord;
I vort Modersmaal er der en kvægende Drik,
Og i Hjemmet alene den gror.

8. Ofte synger en Fugl om den dejlige Frugt
Fjernt i Syd over Bølgernes Vej.
Ak, hans Stemme er sød, og han lover saa smukt; —
O! men tro ham, o tro ham dog ej!

9. Thi jeg kjender ham godt, jeg har sværmet og drømt,
Jeg har flygtet med ham mangen Nat;
Men der kaldte dog altid en Stemme saa ømt
Til det Hjem, som jeg havde forladt.

10. Har du Hjerte dertil, prøv at gaa, prøv at gaa
For dig selv i det fremmede Land!
O! hvor snart vil da Taaren i Øjet dig staa
For det Hjem, som ej glemme du kan.

11. Du vil savne den Jord, hvor din Moder har grædt,
Hvor som Barn du i Skogene sprang,
I det Land, hvor din Fader til Jorden er stedt,
Vil du længes at hvile engang.

12. Hvor i Verden du gaar, om i Syd, om i Vest,
Det er dog ej den hjemlige Strand.
Thi det Fjeld, som du saa i din Barndom, er bedst,
Og dit Liv er dit Fædreneland.

A. MUNCH.

(Samme Melodi).

1. Op til Things! op til Things! Ser du Budstikken gaar
Over Bjerg og i grønnende Dal?
O, saa vaagn da! thi det gjælder Ve eller Vel,
Hvem du sender til Storthingets Hal.

2. Vil du kjende den Mand, du bør sende til Things,
Til det vigtige Alsherjathing?
Vel, saa forsk da med Ørnblik, luk Øjet ej til,
Nej, se skarpt og se viden omkring!

3. Tro ej Smigrerens Smil, frygt ej Trusler og Had!
Mod dem begge du være paa Vagt!
Se paa Fordele ej, som du vinde kan selv!
Kun paa Fædrenelandets giv Agt.

4. Og først kræve du Ærlighed, usminket Dyd,
Og kræv hæderlig Færd uden Bram;
Thi enhver den, hvis Skjold ej er pletfrit og rent,
Han bedækker sin Vælger med Skam.

5. Vel det klæder den Mand, som til Raadslag skal gaa,
At om Meget han Kundskaber har.
Blot god Vilje er Grund; naar den parres med Kraft,
Virkes Held der for Folk og for Land.

6. Ve den Stund, da du glemmer, at Frihedens Ven
Han er Retfærds og Sandhedens Søn.
Ej en Ætling af dem kan forraade det Land,
I hvis Lykke han søger sin Løn.

S. SIVERTSON.

No. 67. Sæterjentens Søndag.

OLE BULL, arr. af K. H.

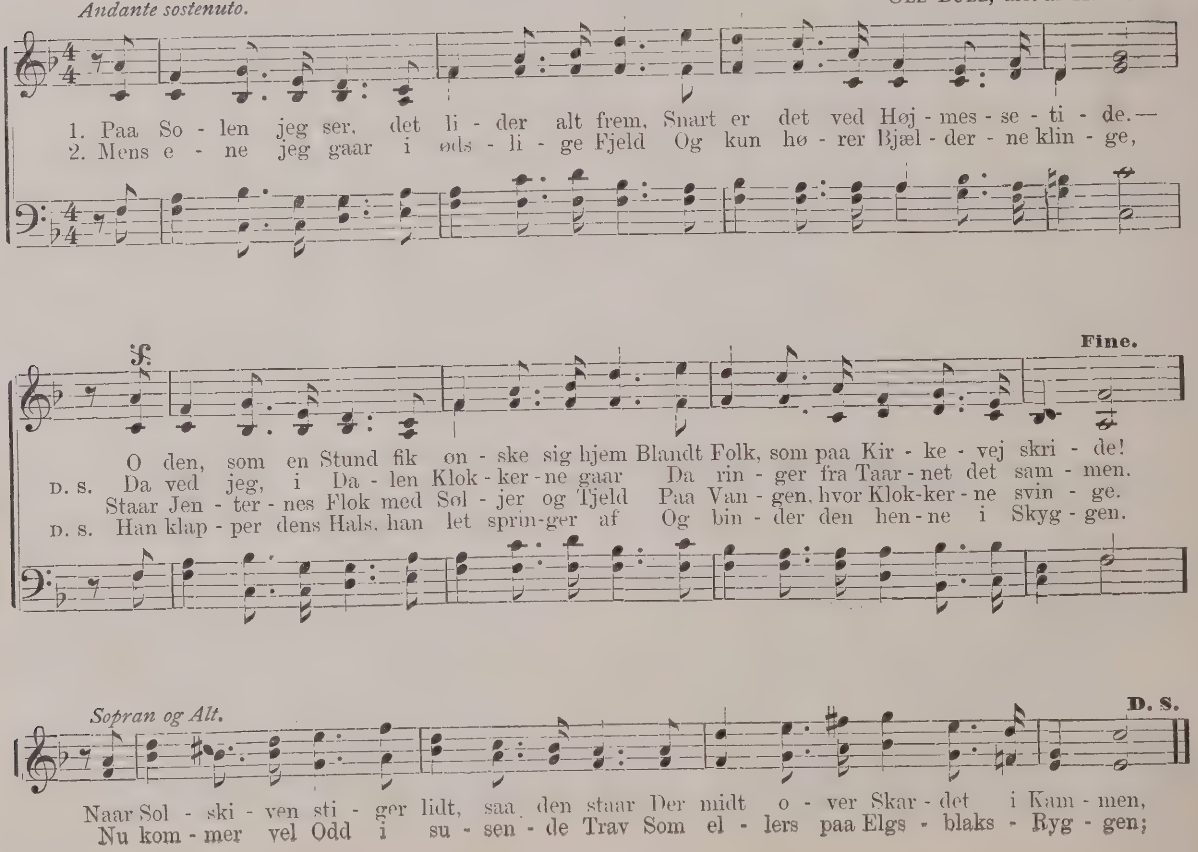

3. Han vender sig alt, men stanser dog lidt,
   Og taler og fløjter til Folen;
Og saa gaar han ind med mandige Skridt,
   Og sætter sig fremme i Stolen.
Han luder sig ned og beder sin Bøn,
   Og hæver saa atter sit Øje —
Men hvorhen da Blikket plejer i Løn
   At glide — det husker jeg nøje!

4. Hvad nytter det vel at tage sin Bog
   Og synge i Hejen sin Salme?
Mit Loft er for højt, og her er det dog,
   Som Tonerne blegne og falme.
O den, som idag fik blande sin Røst
   Med hans og de Øvriges Stemme!
— Gud give, at snart det lakked mod Høst —
   Gud give jeg atter var hjemme!

JÖRGEN MOE.

No. 68. De sista Septemberdagarne.

Andante. W. Uddèn.

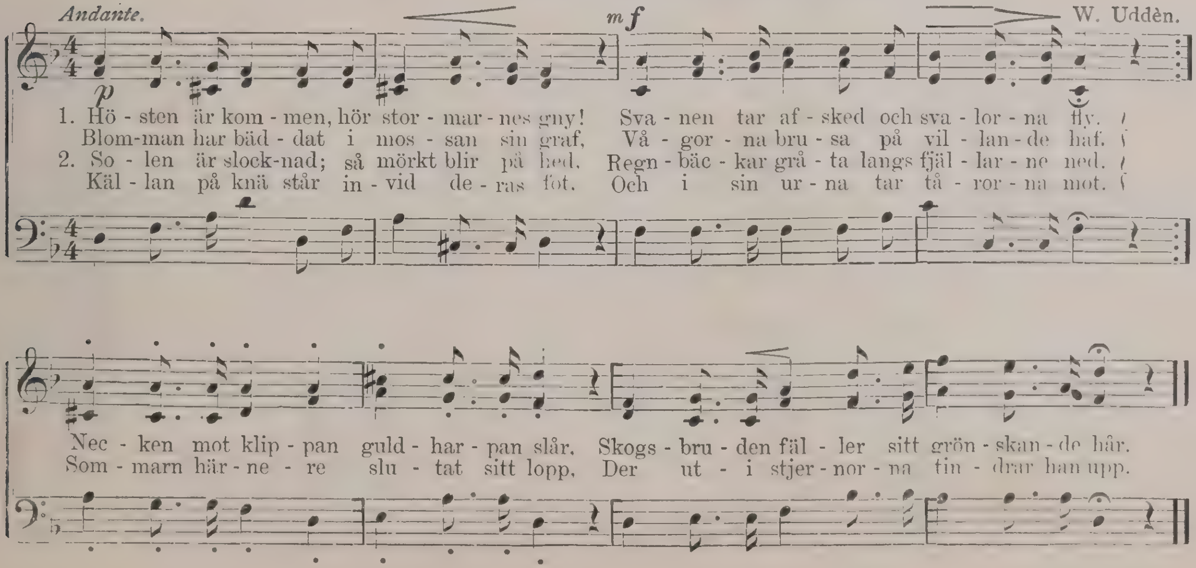

No. 69. Budejens Vise.

Norsk Folkemelodi.

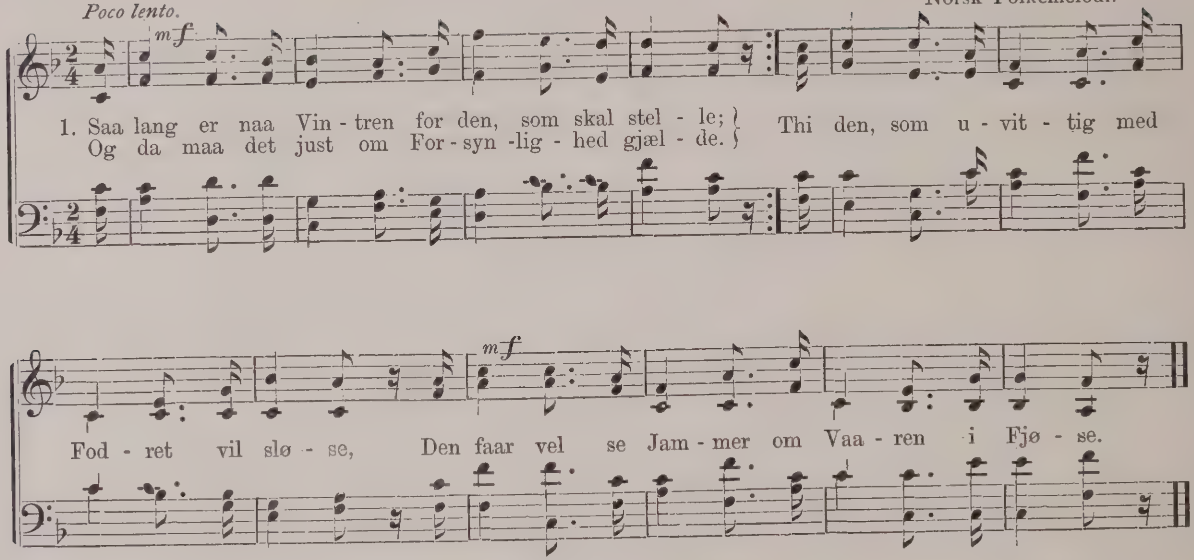

2. Men Kulde og Snefog mig slet ikke skræmmer,
Om Istappen hænger om Skjørtet som Bræmmer,
Saa lunt er det altid i Fjøset om Kvælden,
Og den, som er træt, sover godt under Fælden.

3. Aa sørg inte, Kua mi! for Vinterens Dage!
Vorherre han sender nok Vaaren tilbage.
Og Sørpe og For skal jeg give dig paa Baasen.
Til Græsset og Løvknuppen spretter i Aasen!

4. Og Kalvene dine dem passer jeg gjerne;
Jeg har jo alt Guldhorn og Brandgaas og Stjerne.
Men der skal blive Sprang, naar vi Kalven kan løse,
Naar alle Smaakvierne slippe af Fjøse, —

5. Og Kjøerne stanges og holde Spektakel.
Og snuse og glo, som var Alting Mirakel.
Og skal jeg til Sæters, saa drager jeg gjerne;
Der skal jeg vel stelle og yste og kjærne.

6. Paa Sæteren er vel adskillige Farer;
Men Gud er jo med, som os Alle bevarer.
Og Fristelser er der paa mange Slags Maader;
Men Døren er stærk og har dygtige Skaader.

7. Saa rejser jeg hjem med de bredfulde Butter;
Paa Gaarden jeg hilses af Jenter og Gutter.
Og Kjøerne røte og kjendes ved Hjemmet,
Og jeg bli'r traktert, som jeg rentop var fremmed.

:,: Ja, lykkelig den, som en Buskap kan eje!
Men har jeg inte Gaard, vil jeg være Budeje. :,:

HANNA WINSNES.

(Samme Melodi).

1. Ved Sjøen, den mørke, bekranset af Tallen,
Du møde mig, fagreste Jente, i Dalen!
Naar Stjernerne vaage, naar Skogene drømme,
Naar Odderen lister sig ud for at svømme; —

2. Naar Alting, undtagen dit Øje, som funkler
Saa nødbrunt og venligt, mod Kvælden sig dunkler;
Da, Jenta mi', mød mig ved furukranst Vove,
Naar Stjernerne vaage og Skogene sove!

3. — Ved Sjøen, den mørke — da skal i dit Øre
Jeg hviske, hvad forhen du neppe fik høre.
Den døende Dag og det Haandtryk, det sagte,
Gjengi'r mig mit Mod, det af Lyset forjagte.

4. Du Snekaaben ser, hvor den skinnende ruller
Fra Arildstid nedover Jøkelens Skulder;
Ej Dagen vil komme, som ser den forsvinde.
Saa evig du ogsaa min Elskov vil finde.

5. Saa kom, Allerkjæresten min! Ser du ej, Dagen
Er alt til de Fjelde i Blaafjernet dragen?
Før Uglen begynder sit Ul efter Bytte,
Jeg efter dit svævende Fodtrin vil lytte.

HENR. WERGELAND.

(Samme Melodi).

1. Aa huttetu dæ æ vondt av aa gjæte
So tilæg paa Dagjen i Regn aa i Væte!
Aa tru meg, at Flangjen min tiom æ kleine,
Aa berrføtt eg springe blandt Stuvar og Steine.

2. Men tru inkji so, at eg græte aa tuttrar,
Nei du sko faa høyre, eg hev Mot so dæ puttrar.
Naar Sole ho skine, aa Bjøddunne laate,
Aa Hjuringar jala, jou daa æ eg kaate.

3. Daa spring eg aa hoppar aa dansar aa jalar,
Aa leikar paa Lur, so i Fjødde dæ smalar.
So samlar eg Buskapen min i ein Krasi
Aa legge meg rakendes lange i Grasi.

4. So ligg eg aa tenkjer aa ser upp i Lufte,
Aa gløymer meg sjav, der eg ligge paa Tufte.
Eg tenkjer paa mangt, noko sko du faa høyre:
Eg tenkjer paa Hesten, eg eigong sko kjøyre.

5. Dæ vi segja ein Heste, eg sjav kunna eige,
Aa aataat ei Stogu, eg slapp fø aa leige.
So tenkjer eg paa Gunvor; ho æ no so snille,
Ho soumar aa javnar kring meg mang ei Fille.

6. Aa naar eg daa stend paa ein Natti aa jalar
Æ Gunvor den Hjuring, som fysste meg svarar.
Eg tikje dæ gjev meg ein undeleg Ruve,
So at, naar ho jalar, eg stend som ein Stuve.

7. Eg mullar aa tullar aa rør mæ meg eine,
Men snart maa eg taka te Sprangs som ein Reine.
Fraa Støilen eg høyrer, at Gjentunne lokke;
So drive eg Buskapen heim i ein Flokke.

8. :,: So fær eg min Mate aa legg meg te sova
Aa drøymer so godt um den Skjurta, dei lova. :,:

OLAV FLAATEN.

No. 70. Heimreisi fraa Sætren.

Norsk Folkemelodi.

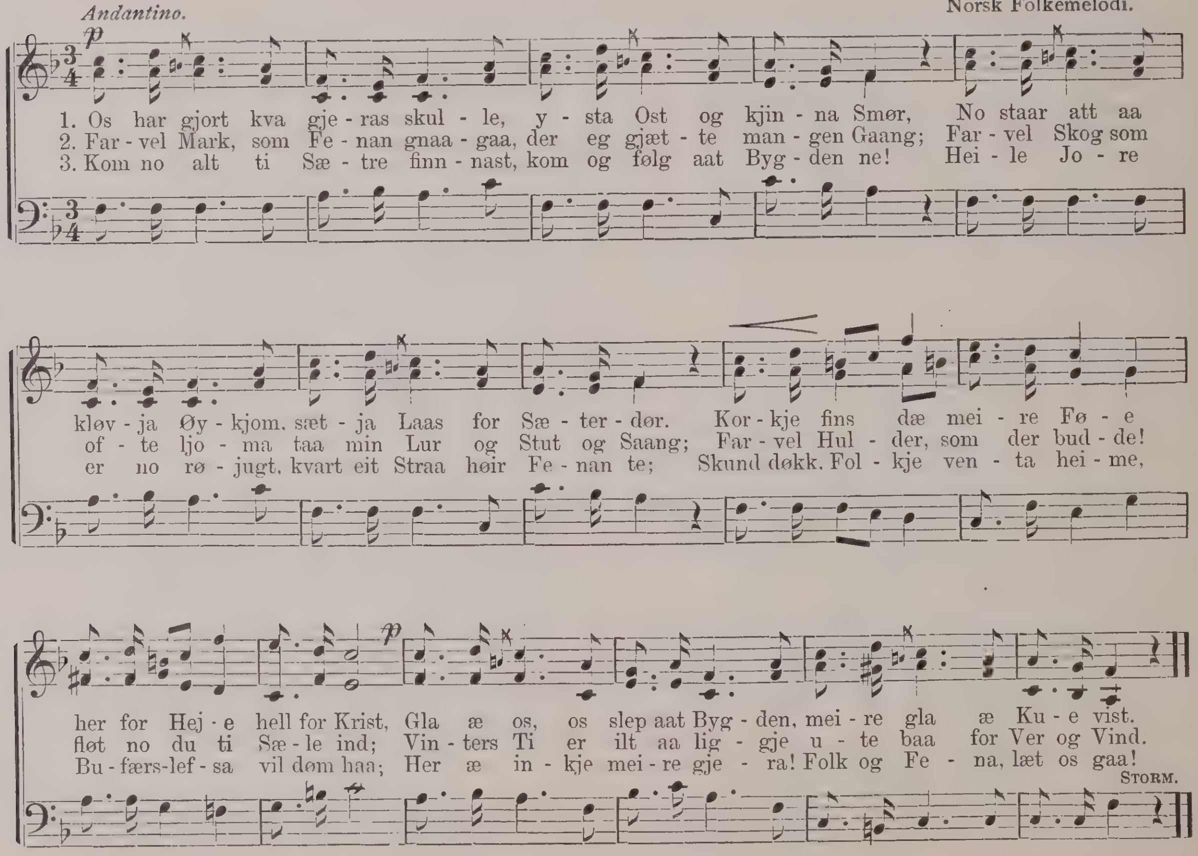

No. 71. Kvindens Troskab.

Moderato. Sjællandsk Melodi, arr af K. H.

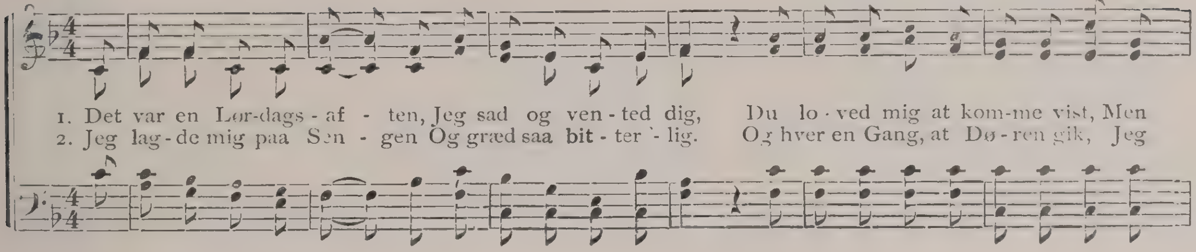

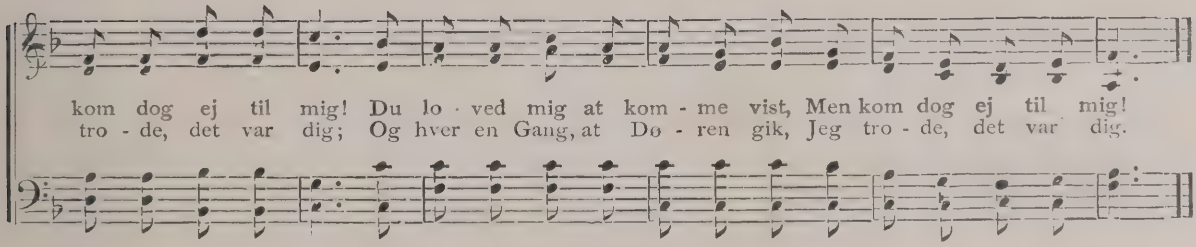

3. Jeg stod op en Søndagsmorgen
Og flettede mit Haar.
:,: Saa gik jeg mig til Kirken hen
Og om den Kirkegaard. :,:

4. Men du kom ej til Kirke,
Og ej i Kirken ind,
:,: For du har faat en Anden kjær,
Og slaget mig af Sind. :,:

5. Jeg gik mig hjem saa ene
Henad den Kirkesti,
:,: Og hvert et Spor paa Stien var
Der faldt min Taare i. :,:

6. De røde Baand, de skjønne,
Som du engang mig gav —
:,: Dem bærer jeg ret aldrig mer,
Jeg stunder til min Grav. :,:

7. Hvor kan man Roser plukke
Der ingen Roser gror?
:,: Hvor kan man finde Kjærlighed
Der Kjærlighed ej bor? :,:

8. Jeg vilde Roser plukke —
Jeg plukker ingen fler:
:,: Jeg elsked dig saa inderlig —
Jeg elsker aldrig mer! :,:

Gammel Folkevise, ved GRUNDTVIG.

No. 72. Fjorten Aar.

Arr. af K. H.

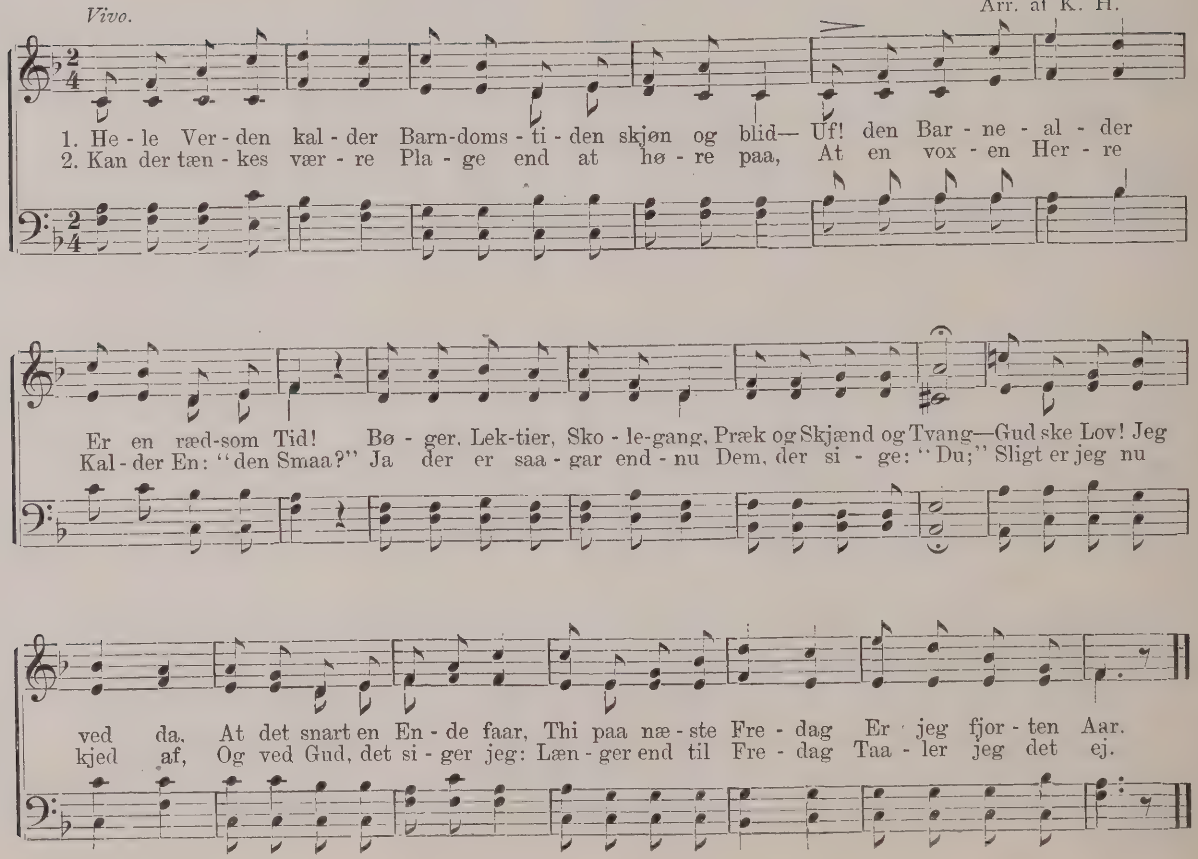

3. Andre konversere,
Jeg faar aldrig talt et Ord,
Og jeg ved dog mere
End de Fleste tror.
Vil jeg stundom tale med,
Har jeg stor Fortræd —
Synes De maaske da
Ikke det er Tyranni?
Men, lad gaa! Paa Fredag
Saa er det forbi.

4. Tænk, jeg var i Vinter
Paa et Bal, var klædt i Blaat,
Og min Dragt var splinter-
Ny og sad saa godt.
Men der inklinerte ej
Mer end tre for mig!
O, hvor jeg blev vred, da
Det var Drenge alle tre. —
Men pas paa! Paa Fredag
Skal De bare se!

5. Til min Søster Dorthe
Gjør nu alle Herrer Kur,
Men naar hun er borte,
Hvem staar saa for Tur?
Tiden løber — tænk, hvor rart:
Paaske kommer snart.
Jo, vi skal vel se da
Frøknen, som i Kirken staar!
Gud ske Lov, paa Fredag
Er jeg fjorten Aar!

E. Bögh.

No. 73. Normands Vis.

Arr. af K. H.

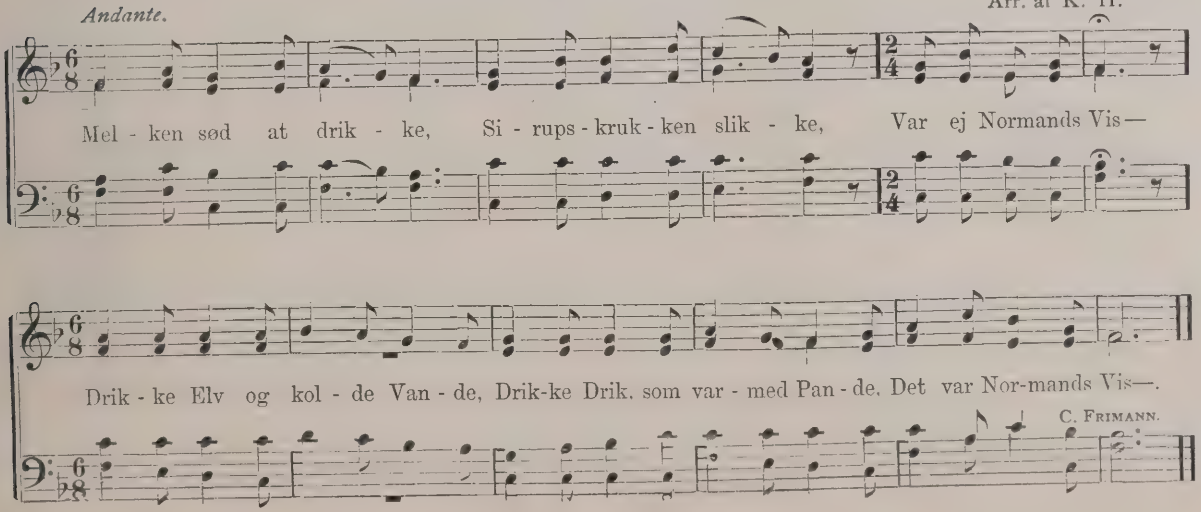

No. 74. Høgferd.

Moderato. (Se No. 75.) K. Henderson.

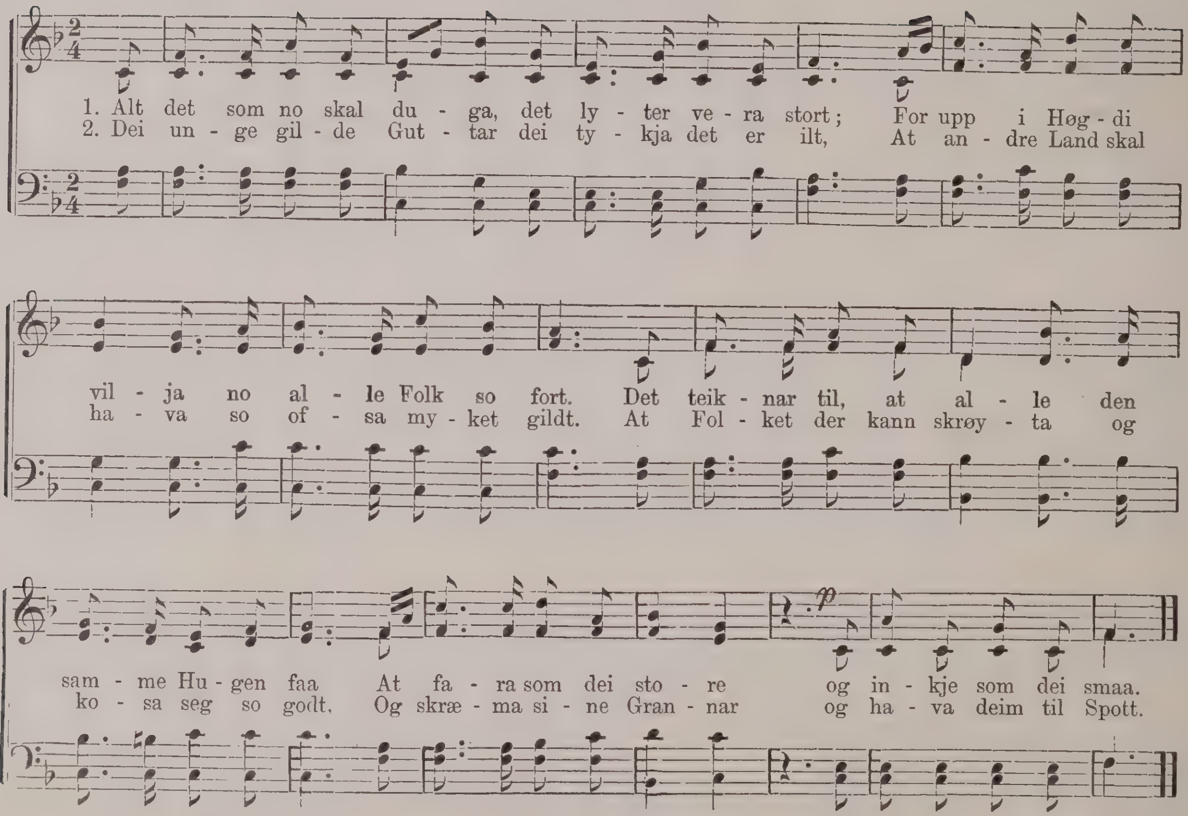

No. 75. Norge og Amerika.

Andantino. (Se No. 74.) Mel. optegnet efter Hukommelsen og arr. af K. H.

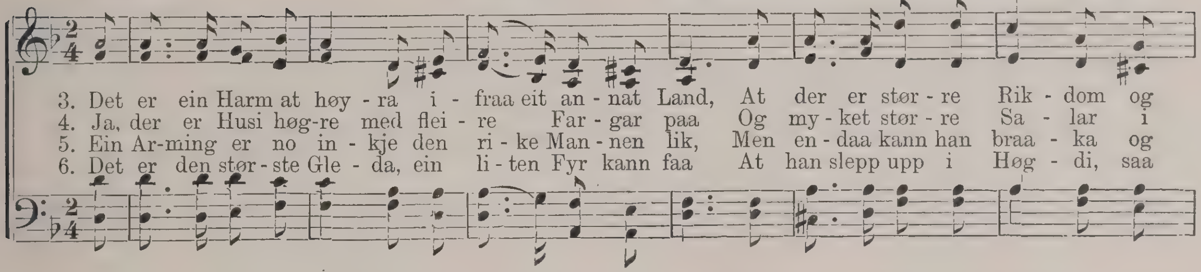

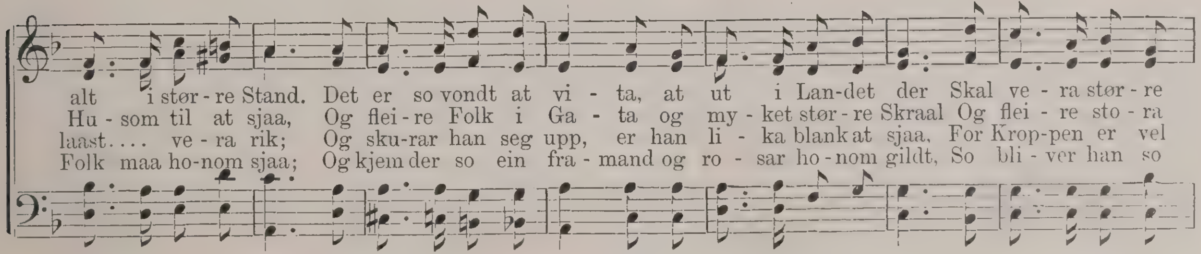

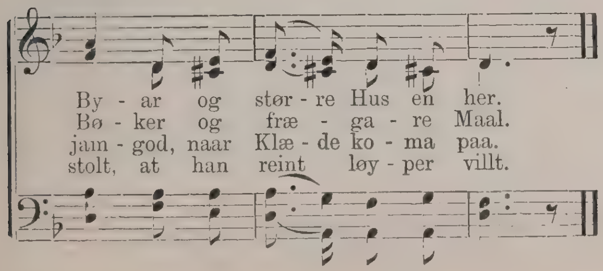

7. Kven kann so undrast paa, at det feller honom kjært
At læra slike Ting, som dei rike hava lært,
At synge nye Visor og læra same Maal,
At bera same Klædnad og gjera same Skraal.

8. Den Sida, som snur ut, er no den, som alle sjaa,
Og det som er inn under, det ser no ingen paa.
Og sjaa me ut som Herrar, so faa me Herra-Rom,
So lenge til det syner, at Pungen han er tom.

No. 76. Stev.

Allegretto.

Folkemelodi, arr. af K. H.

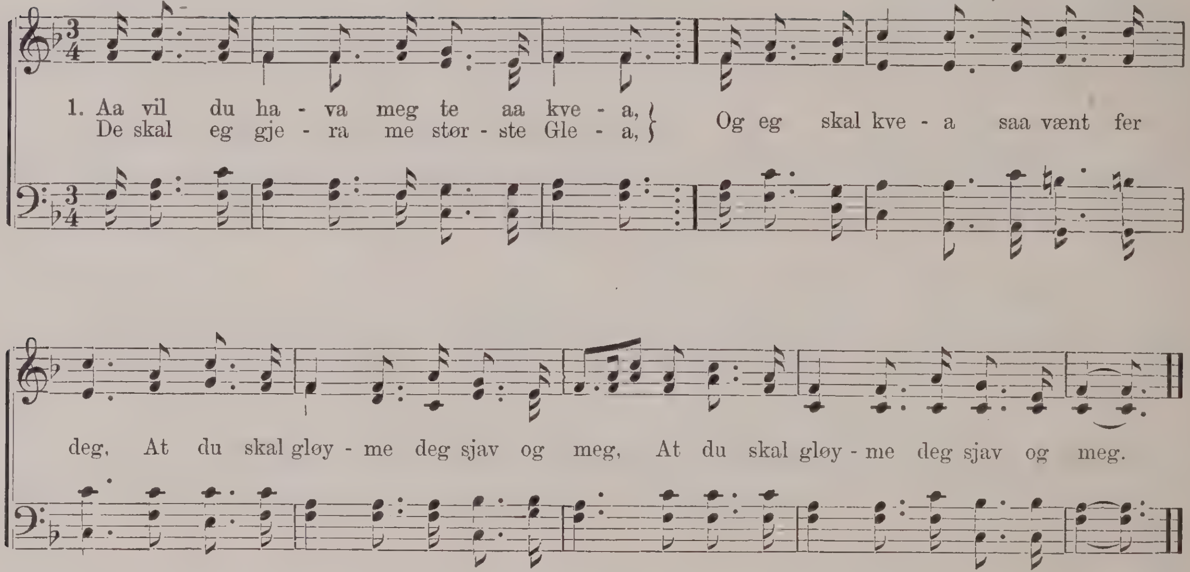

2. Den fine Guten, som te meg vanka,
Han gjenge aller or mine Tankar;
Og om en reiste saa lang ei Lei,
Han gjeng meg aller or Hugjen meir.

3. Du tænkjer vel, at de vil 'kje vara,
At de er burte om tvo tri Dagar;
Du tænkjer vel, at eg hev en gløymt,
Men eg hev en under mit Hjarta gjøymt.

4. Den snaale Guten eg aller gløymer,
Om Notti ligg eg og om han drøymer,
Om Dagen jamvæl han gjer meg Mein —
Fer Bringa ligg Nokot tungt som Stein.

---

5. Eg hev ein Gute, som heiter Ola,
Og han er vænar hell Soløi-Blomar;
Og slik ein Væxter er rart aa sjaa
Som Siljuteinar inme Vallar-Aa.

6. Om alle Gutar sto i ei Line,
Fyst dei ljote og saa dei fine,
Om alle Gutar sto i ei Ra' —
Eg visste væl, hokken eg vill' ha.

7. Og nær eg høyrer den Guten talar,
Eg ty's de syng uti Berg og Dalar;
Og nær eg høyrer den Guten kve,
Eg ty's de syng uti Tre og Ve.

8. I Bjørkeliar og djupe Dalar
Der er de Moro me Guten tala;
Og liggje svalle ei Somors-Nott, —
Du sille vita, hos de er godt!

---

9. Eg hev ei Jenta, ho er so fine,
At Sole maa 'kje paa hennar skjine;
Kring Vangan er ho baa rau og kvit,
Der maa inkje Smaagutan koma dit.

10. Og aller hev eg slik Jente funni,
Og aller hev meg i Sinne runni,
Og aller hev eg i Hugjen set
Den, som var saa væn og saa snaal og net.

---

11. Etter Finleikjen skal du 'kje fara,
De kunne slet inkje længje vara;
Me hev no alti høyrt de fer godt,
Nær dei er snille, er dei fine nok.

12. Hot hjølper Venleikjen, nær eg svelte
Og støt og jemt etter Føa elter?
Hot hjølper Venleik ferutta Mat?
Hot hjølper Venleik me tome Fat?

13. De vør ein Sæling, som kunn 'kje tene
De, som du turfte, du Jente væne;
De vør' ein Sæling baa' lat og dau,
Som kunna sjaa paa, at du lei Nau.

14. Eg er no fatik og fer saa væra,
Men Gud skje Lov, at eg heve Æra!
Eg er no fatik og fer saa bli,
Men Gud skje Lov, eg hev Æra mi!

15. Den store Rikdomen daarar mange,
Og derfor let eg en Ejvind gange;
No gav eg gjønne Rikdomen din,
Nær Ejvind Bjønnson ha vori min.

---

16. Aa Kjærligheita ho er saa laga,
Ho er baa' vond og god at draga;
De er no alstøt ein speleg Leik
Og ho kan gjera deg baa sjuk og bleik.

17. Aa Kjærligheita ho kan bedrøva,
Dei veit de inkje, før dei hev prøva;
Og lat dei prøva de kven som vil,
De kjem i Hugjen dems Ti' for Ti'.

18. Nær eg vil sitja einstas og kvea,
Daa tænkjer dei, at de er af Glea;
Dei ser 'kje Augai, som er vaatt,
Og Hjarte sprekker mest sunt af Graat.

19. Saa mang ei Taar or min Haus er runni,
Eg tænkte Vite ha laange sprungje;
Og der hev tippa saa mang ei Taar
Som der er Dagar i tusind Aar.

20. Aa Alting gløymest no burt me Tie
Men aller gløymest de eg hev lie,
Fer Alt i Veri kan gjevast Raa,
Men Ungdoms Kjærlegheit aukar paa.

(Efter Ole Vig).

No. 77. Aagots Fjeldsang.

W. Thrane, arr. af K. H.

Moderato.

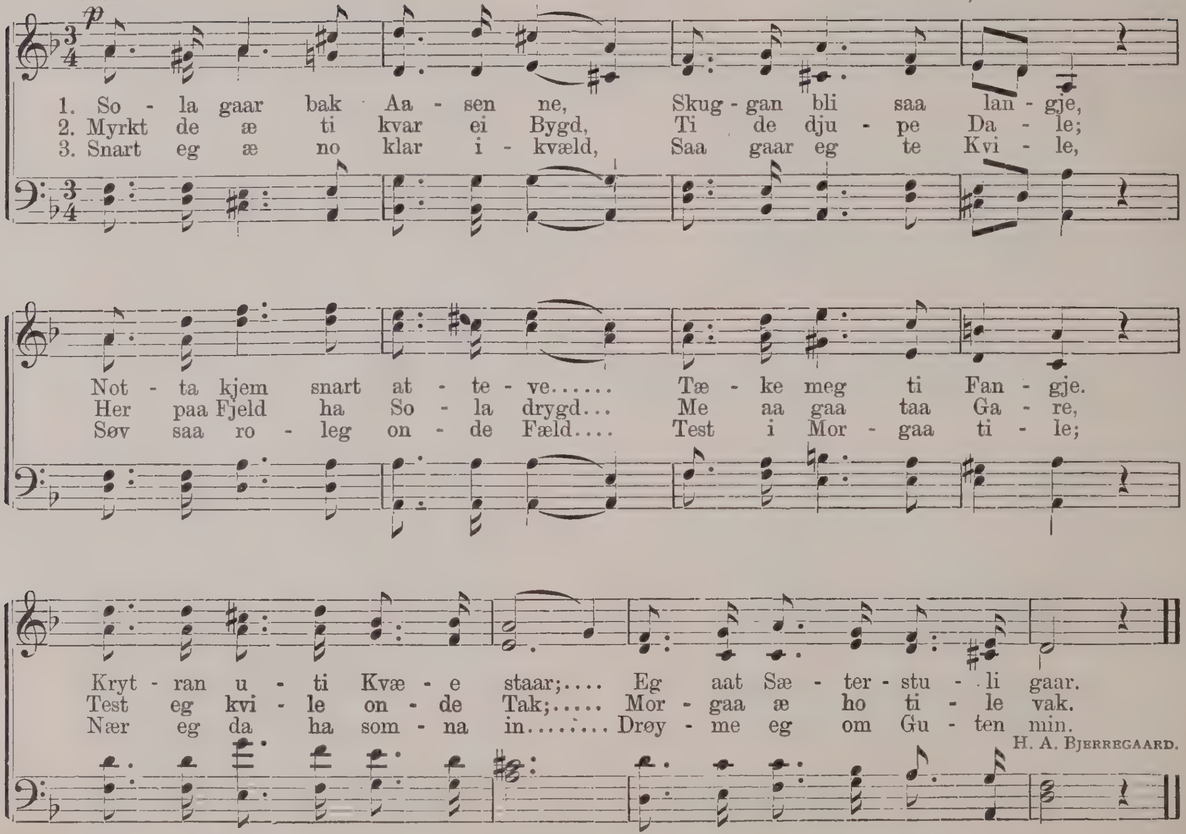

(Samme Melodi som No. 77).

1. Alt i Verden koster Møje,
Sjelden man dog Maalet naar;
Lærdom koster vaagent Øje,
Og de bedste Ungdomsaar;
Og naar man har mest studert,
Har man ofte Lidet lært.

2. Helten længe maa marschere
Under Frygt og Haab og Sult,
Sundhed, Arvegods fortære,
Være modig ligefuldt.
Og naar han sin Fiende fandt,
Er det dog ej sagt han vandt.

3. Elskeren bag Myrthehækker
Sukker, sværmer, raser, dør.
Lauras Ja til Liv ham vækker,
Han er karsk og sund som før.
Men Exempler har man jo,
Sligt et Ja er ej at tro.

4. Haabet, lig en Hofmand, sælger
Dem, som sig dets Smil betro;
Bedst da man en Lykke vælger,
Som vi ved os selv kan naa,
Og som uden Møje er
Fri for Alle og Enhver.

5. Hertil har vor gamle Klode
Midler nok i Tusindtal;
Men det Bedste blandt de gode
Er og blir en Perial.
Den er Held for Mennesket,
Kommer sikkert, faaes let.

6. Søg den med et ærligt Hjerte,
I et Lag, hvor Venskab bor.
Drik hvadSkjæbnen dig beskjærte,
Du da sikkert Maalet naar.
Søg din Ven kun redelig,
Og han kommer visselig.

7. Her, hvor Venskabs gamle Kjæde
Samler os ved Friheds Bord.
Hvor man, tryg i skyldfri Glæde,
Ikke vejer hvert et Ord,
Her vil vi forsamles tidt,
Tænke, tale, synge frit.

Olufsen.

(Samme Melodi).

1. Dagen gaar saa langsomt hen,
Volder Slid og Møje;
Aftnen er en kjærlig Ven,
Stjernen er dens Øje.
Dagen spreder Tanken ad,
Aftnen samler Hjertet glad.

2. Dagen viser Øjet om,
Rundt i Jordens Dale;
Aftnen vender Øjet frem,
Op mod Himlens Sale.
Dagen jager Tanken ud,
Aftnen kalder hjem til Gud.

3. Dagen bruger travl sin Tid,
For det Ny at samle;
Aftenstunden, stille, blid,
Sysler med det Gamle.
Dagen lider ingen Drøm,
Aftnen virker Sjælen øm.

4. Hjertet sidder Dagen lang
Saa betrængt i Fængsel,
Men om Aftnen det med Sang
Flyver til sin Længsel.
Aftenglans er ofte værd
Mer end Dagens Farveskjær.

(Samme Melodi).

1. Maalet henna Mor me vil
Aldri, aldri gløyma!
Kor det gjeng i Verdi til,
Det vil Tunga gjøyma!
Der me fekk i Moderarv
Alt det bedste Hjartat tarv.

2. Harald aatte inkje Staal
Betre til sit Yrkje;
Olav og ved detta Maal
Bygde up vaar Kjyrkje;
Tunga talad, Borni lo;
Folkelukka aldri do.

3. Skal so Noreg standa enn,
Daa lyt fram fyr Staalet
Noregs Kvinnor, Born og Menn
Leggje Hug til Maalet;
Tynas Tunga, døyr me fleir,
Standa aldri up at meir.

4. Me, som her ei Mor ha' aat
Up i desse Dalar,
Aa me veit, me veit det godt
Kvor som Hjartat talar —
Veit, at Maalet henna Mor
Hev fyr os dei rette Ord!

A. Reitan.

No. 78. Klintekongen og Havfruen.

ROSSINI.

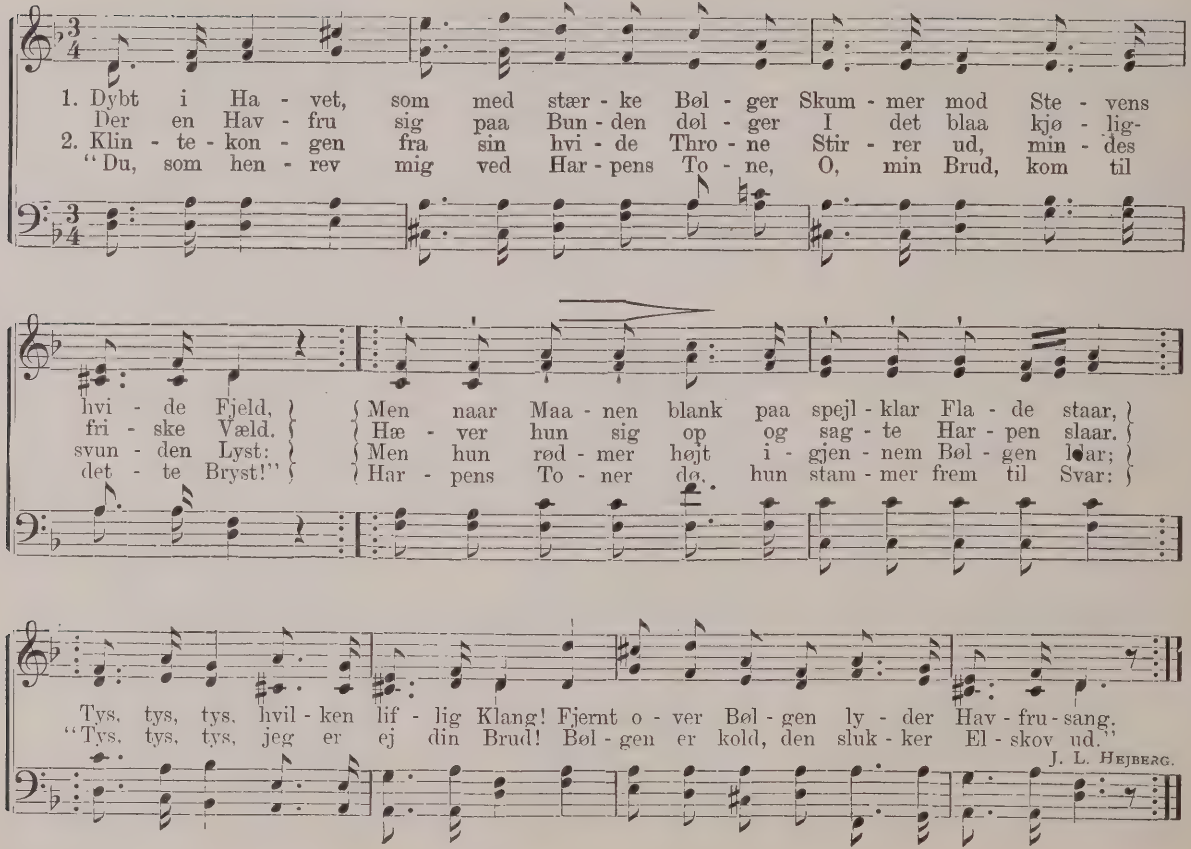

No. 79. Mit Barn.

Ludv. M. Lindeman.

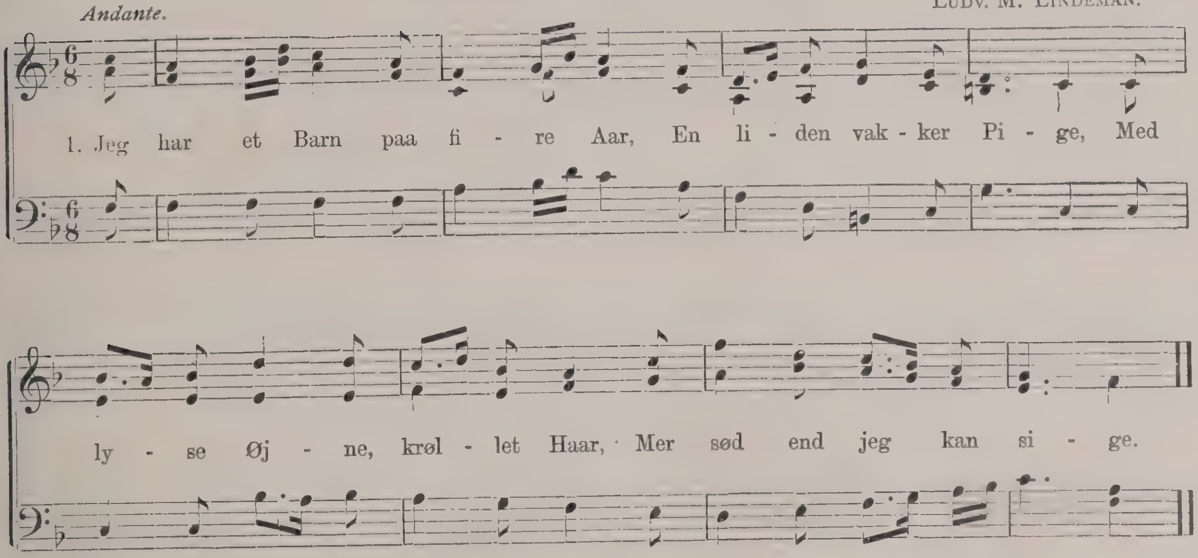

(Samme Melodi).

1. Jeg har et Hjem, det er saa godt,
   Skjøndt kun en liden Hytte;
   Men ej for noget Kongeslot
   Jeg vilde det bortbytte.

2. Der har jeg baade Far og Mor
   Og mine Søskend kjære,
   Der dækkes dagligen mit Bord;
   Hvad mer kan jeg begjære?

3. Der redes mig mit Leje blødt,
   Skjøndt Straa kun er min Pude,
   Og der jeg sover nok saa sødt,
   Om det end stormer ude.

4. Der gaar minLeg med Søskend smaa
   Og mange kjære Venner;
   Kan stundom end lidt Strid opstaa,
   Det fredeligt dog ender.

P. A. Jensen.

(Samme Melodi).

1. Som Barnets Hjerte fryder sig
   Og kjender ingen Sorger,
   Jeg er tilfreds og glæder mig;
   Min Far er Landets Borger.

2. Af smukke Ting til Overflod
   Kan man vel faa for Penge;
   Men Helbred, Søvn og lystigt Mod
   Ej kjøbes kan for Penge.

No. 80. Brudefærden i Hardanger.

Poco andante. H. Kjerulf, arr. af K. H.

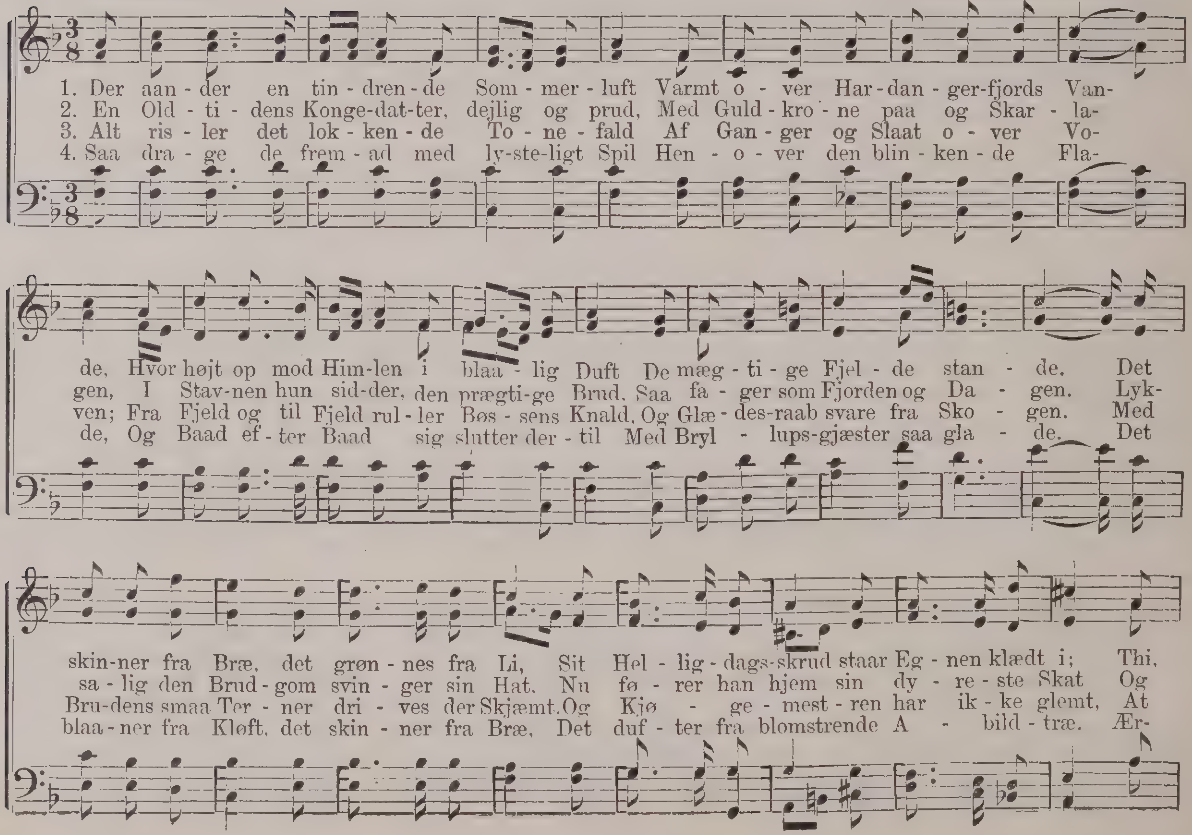

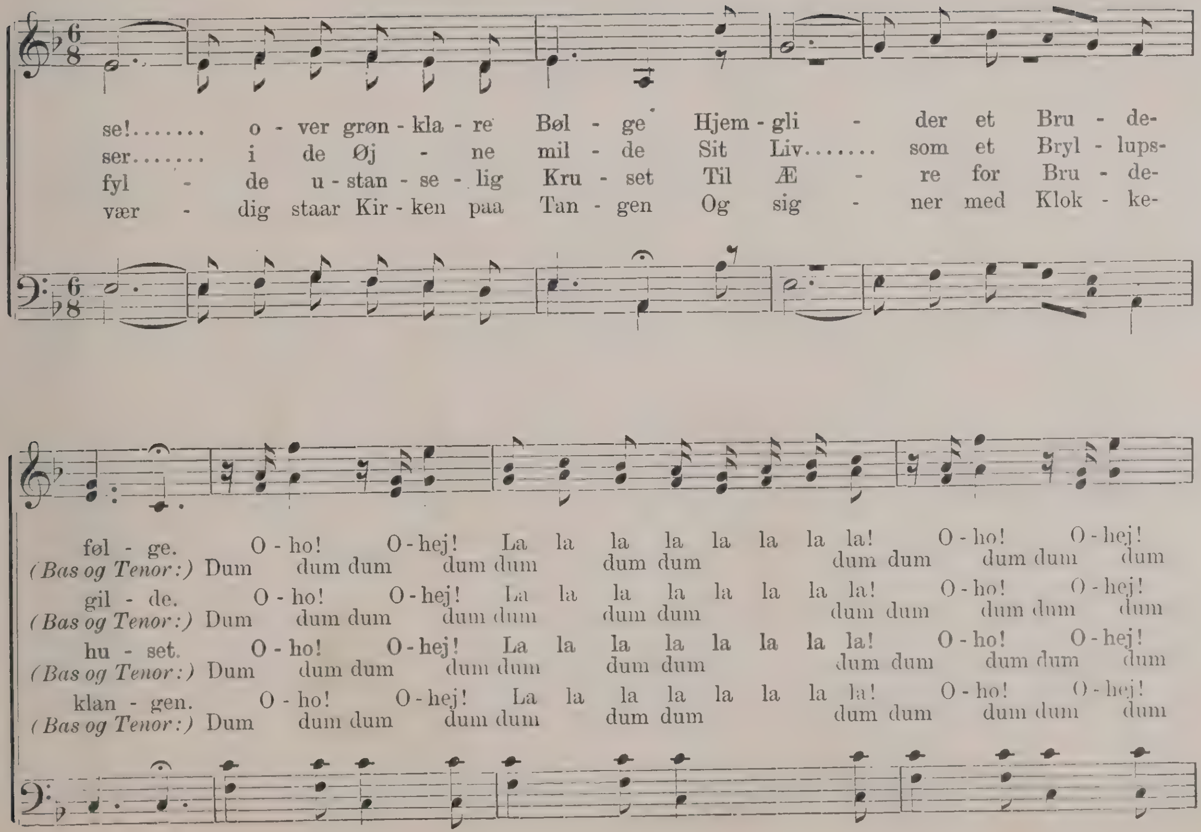
se!....... o - ver grøn - kla - re Bøl - ge Hjem - gli - der et Bru - de-
ser....... i de Øj - ne mil - de Sit Liv....... som et Bryl - lups-
fyl - de u - stan - se - lig Kru - set Til Æ - re for Bru - de-
vær - dig staar Kir - ken paa Tan - gen Og sig - ner med Klok - ke-
føl - ge. O - ho! O - hej! La la la la la la la la! O - ho! O - hej!
(Bas og Tenor:) Dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum
gil - de. O - ho! O - hej! La la la la la la la la! O - ho! O - hej!
(Bas og Tenor:) Dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum
hu - set. O - ho! O - hej! La la la la la la la la! O - ho! O - hej!
(Bas og Tenor:) Dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum
klan - gen. O - ho! O - hej! La la la la la la la la! O - ho! O - hej!
(Bas og Tenor:) Dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum dum

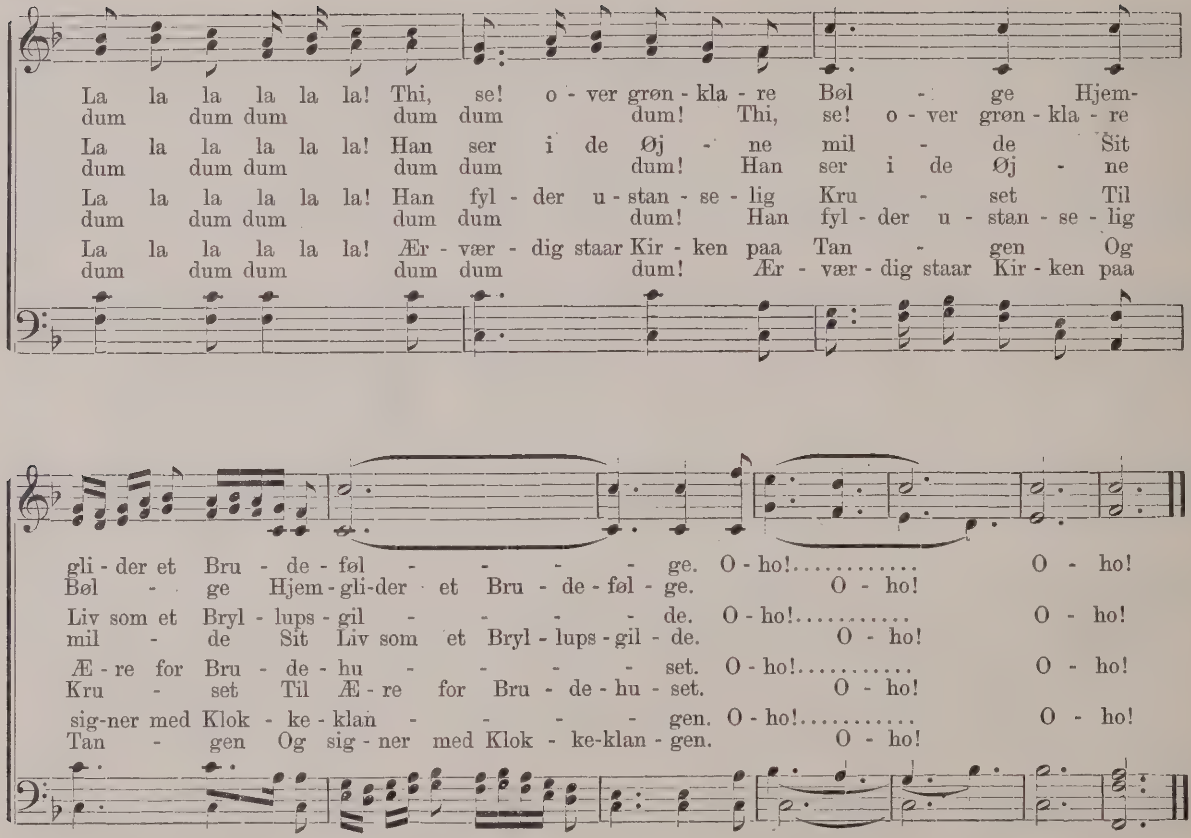
La la la la la la! Thi, se! o - ver grøn - kla - re Bøl - ge Hjem-
dum dum dum dum dum dum! Thi, se! o - ver grøn - kla - re
La la la la la la! Han ser i de Øj - ne mil - de Sit
dum dum dum dum dum dum! Han ser i de Øj - ne
La la la la la la! Han fyl - der u - stan - se - lig Kru - set Til
dum dum dum dum dum dum! Han fyl - der u - stan - se - lig
La la la la la la! Ær - vær - dig staar Kir - ken paa Tan - gen Og
dum dum dum dum dum dum! Ær - vær - dig staar Kir - ken paa
gli - der et Bru - de - føl - - - - ge. O - ho!........... O - ho!
Bøl - ge Hjem - gli - der et Bru - de - føl - ge. O - ho!
Liv som et Bryl - lups - gil - - - - de. O - ho!........... O - ho!
mil - de Sit Liv som et Bryl - lups - gil - de. O - ho!
Æ - re for Bru - de - hu - - - - set. O - ho!........... O - ho!
Kru - set Til Æ - re for Bru - de - hu - set. O - ho!
sig - ner med Klok - ke - klan - - - - gen. O - ho!........... O - ho!
Tan - gen Og sig - ner med Klok - ke - klan - gen. O - ho!

No. 81. Mester Jakob.

Largo.

K. Henderson.

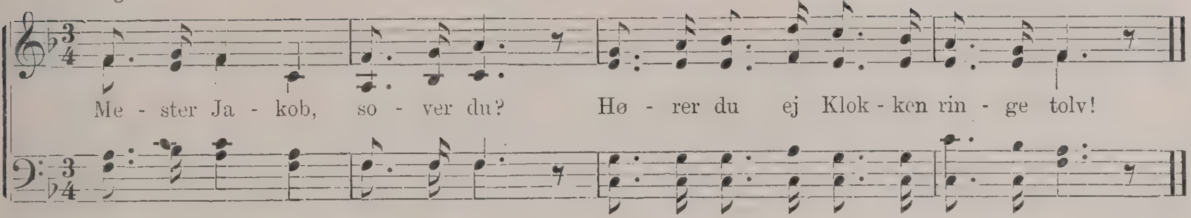

No. 82. Gubben Noach.

Commodo.

Arr. af K. H.

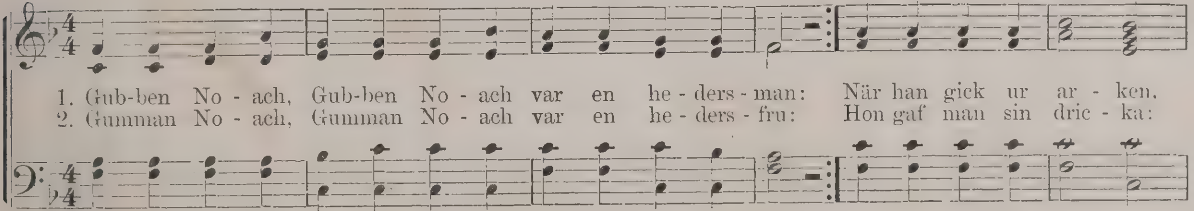

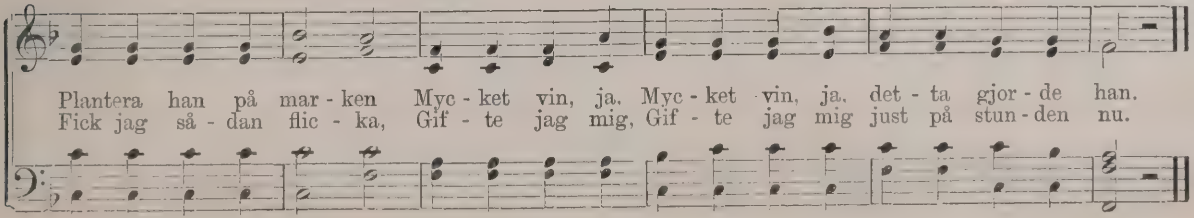

No. 83. Björneborgarnes Marsch.

(Spillet ved Lappo Aar 1808.)

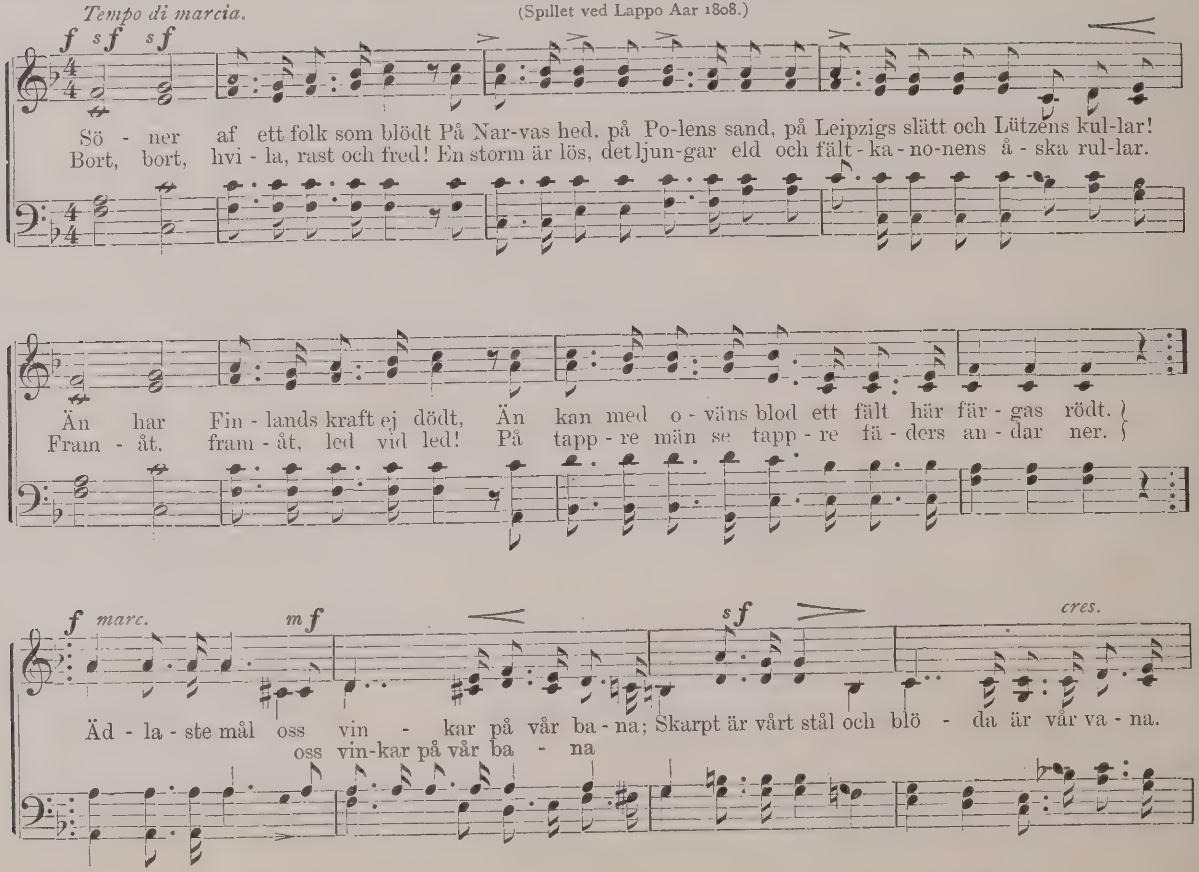

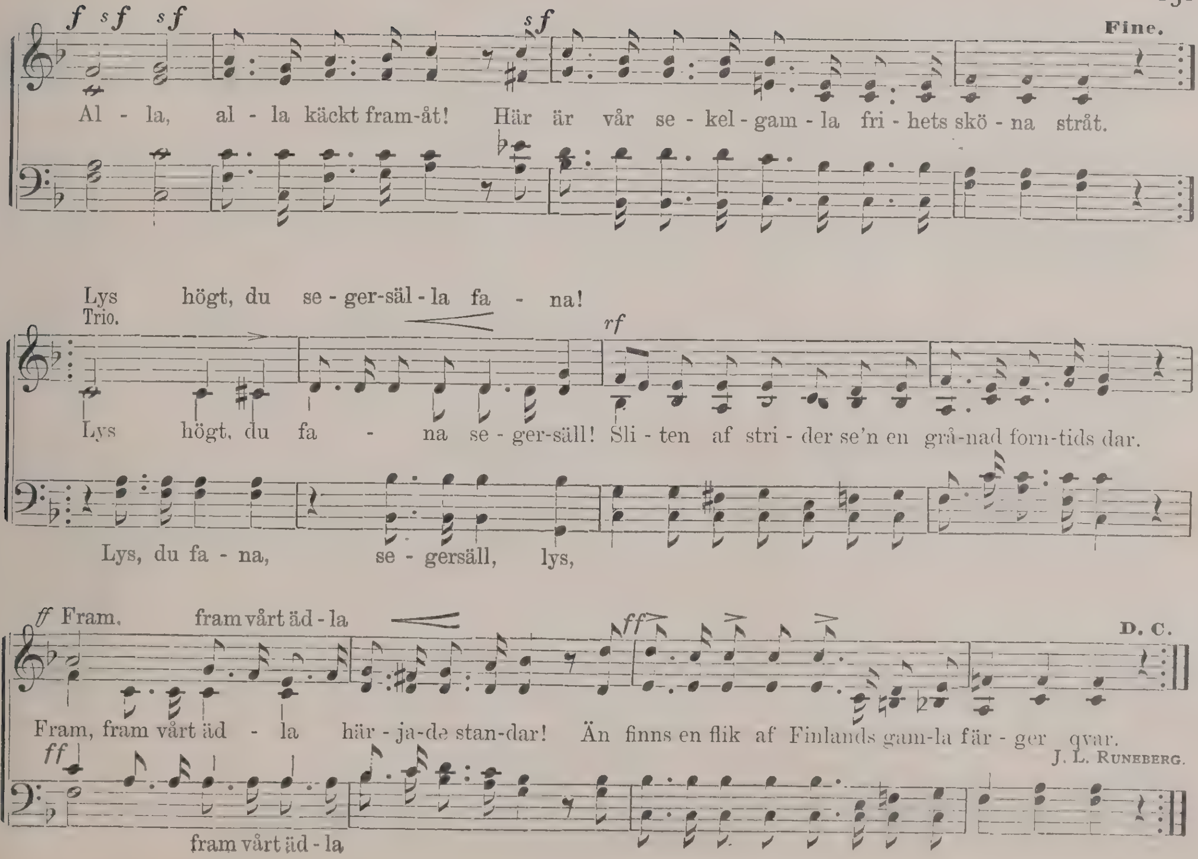
f sf sf sf
Fine.
Al - la, al - la käckt fram-åt! Här är vår se - kel-gam - la fri - hets skö - na stråt.
Lys högt, du se - ger-säl - la fa - na!
Trio.
rf
Lys högt, du fa - na se - ger-säll! Sli - ten af stri - der se'n en grå-nad forn-tids dar.
Lys, du fa - na, se - gersäll, lys,
ff Fram, fram vårt äd - la
ff
D. C.
Fram, fram vårt äd - la här - ja-de stan-dar! Än finns en flik af Finlands gam-la fär - ger qvar.
ff
J. L. RUNEBERG.
fram vårt äd - la

No. 84. Til Ægtemanden.

Allegro con moto.

Arr. af K. H.

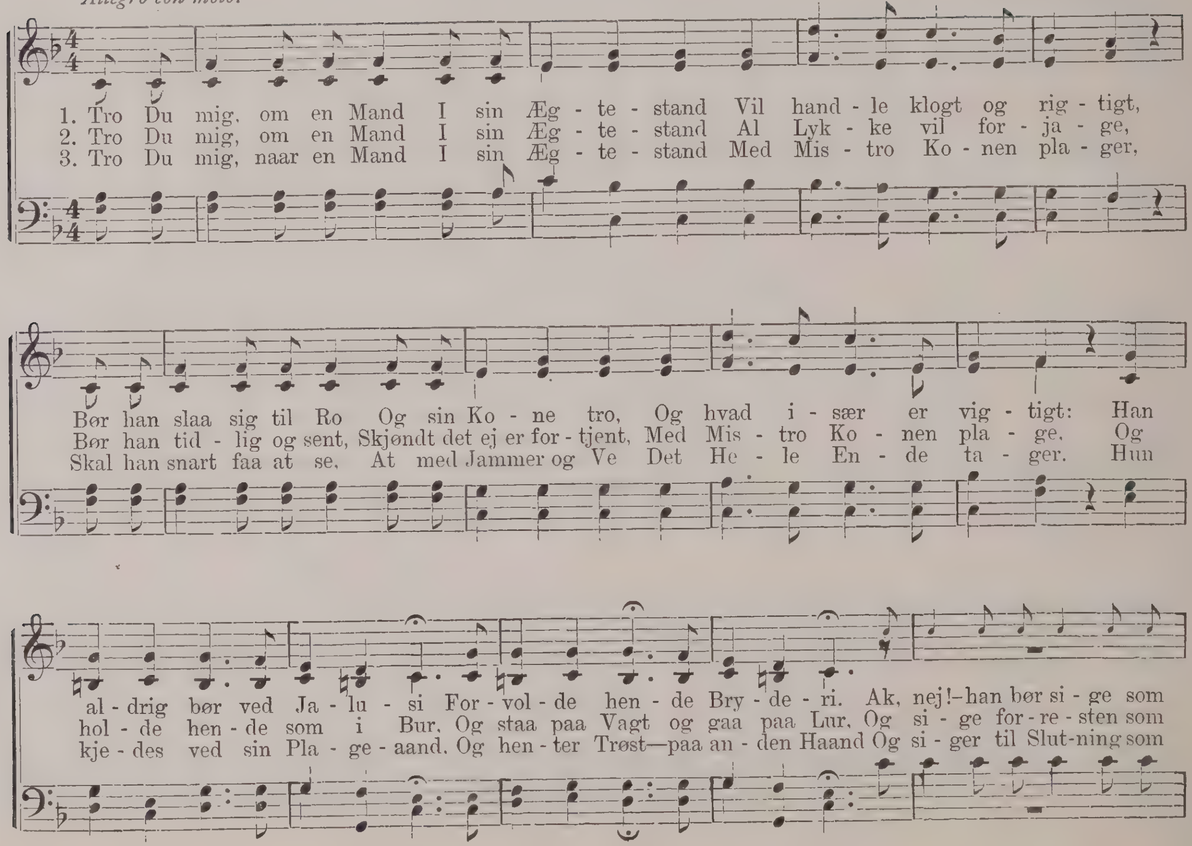

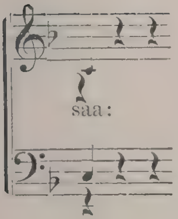

Dersom min Kone holder af mig, saa har det ingen Nöd — og dersom hun ikke holder af mig, saa vinder jeg neppe hendes Kjærlighed ved at passe paa hende som en Tyrk.— Desuden, passe paa et Fruentimmer. . . . .

"Min Kone er ung, smuk, livlig og lidt koket—jeg kjender vore unge Herrer. Hun behöver kun at udtale et eneste uforsigtigt Ord saa—" Ja, behöves der ikke mere, saa

"Min Mand har paataget sig al Omsorg for min Troskab og mit Rygte, og fölgelig kan jeg være ubekymret — *det bliver hans Sag at passe paa* —" men

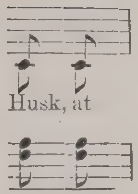

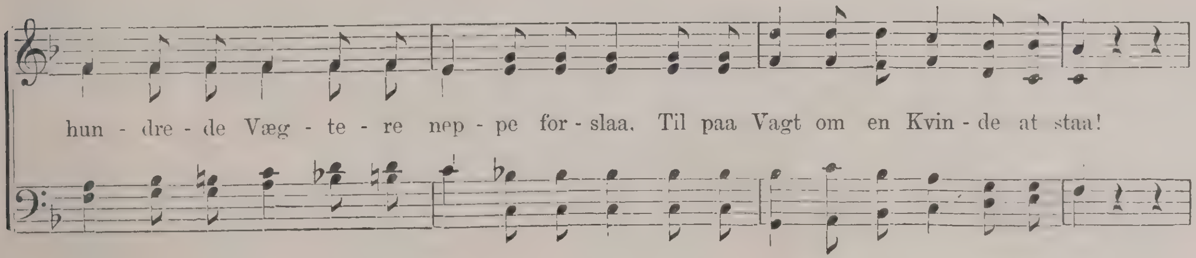

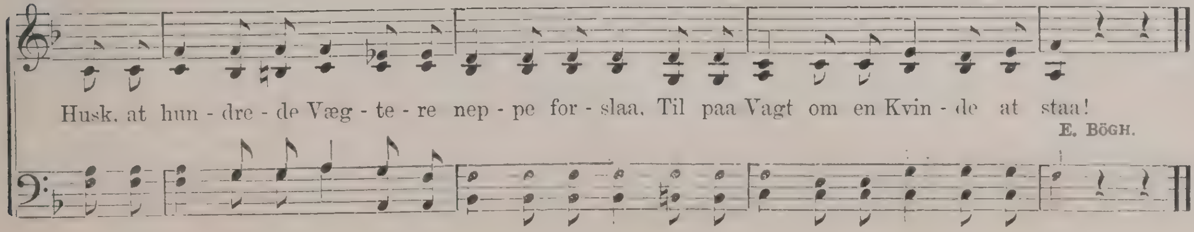

E. BÖGH.

No. 85. Alt og Ingenting.

Allegro vivo.

Arr. af K. H.

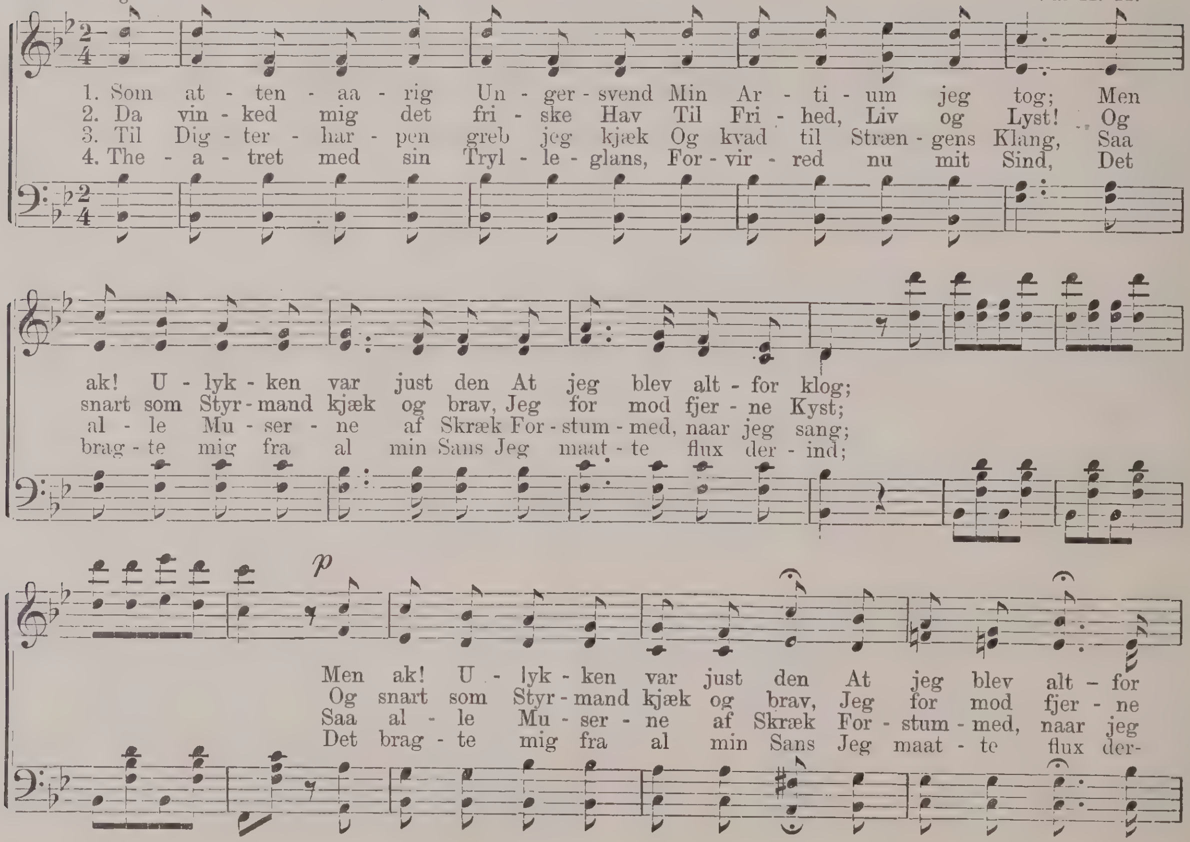

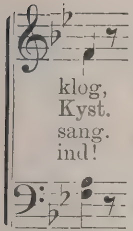

Jeg kastede mig især over Veltalenheden; men uheldigvis var Talefriheden dengang endnu ikke rigtig udviklet i vort kjære Födeland.— Jeg holdt en skjön Aften et glimrende Foredrag om Hensigtsmæssigheden af at slaa Vinduer ind hos höjtstaaende upopulære Statsmænd — og Dagen efter blev jeg — relegeret fra Universitetet.

Men ude paa Havet blev der Blikstille, og da jeg saa havde spist Ærter til Morgen og Ærter til Middag og Ærter til Aften, og salt Flæsk til Morgen, Middag og Aften, i sex Uger,

Men da jeg sögte om en Forlægger til min Værker, svarede man mig, at Versene var fortræffelige, og at jeg uden Tvivl med det Förste vilde naa Parnassets Top......Honorar for de tre, fire förste Arbejder maatte jeg derimod ikke gjöre Regning paa —

Men jeg spillede altfor naturligt. Engang, da jeg kom rigtig i Extase, sparkede jeg Lamperne istykker, og en anden Gang, da jeg duellerede, stödte jeg min Rival ned i Orkestret. Direktionen gav mig derfor Attest paa, at jeg spillede med en höj Grad af Kraft og Sandhed, men beklagede inderligt, at den ikke længere havde Brug for mig.

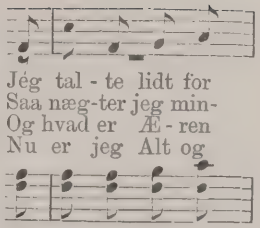

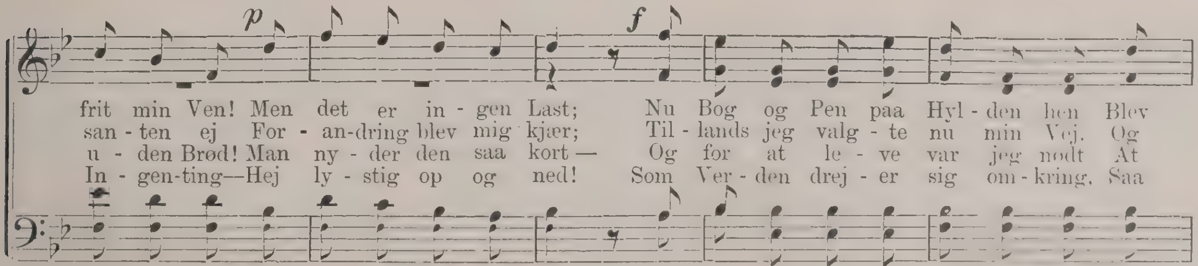

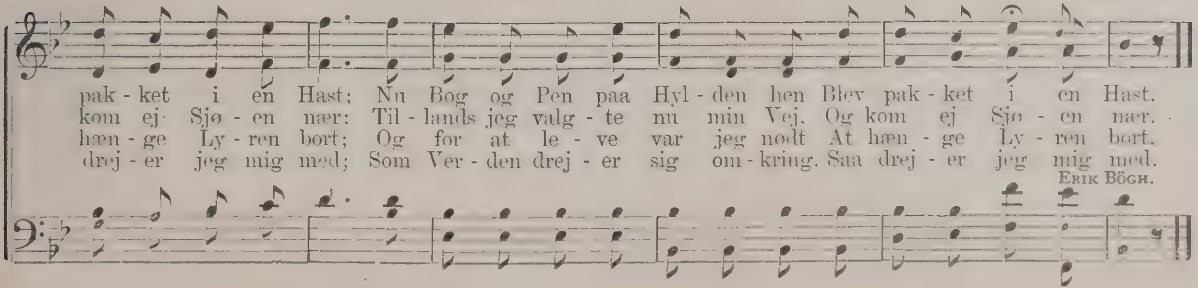

No. 86. Normandssang.

L. M. IBSEN.

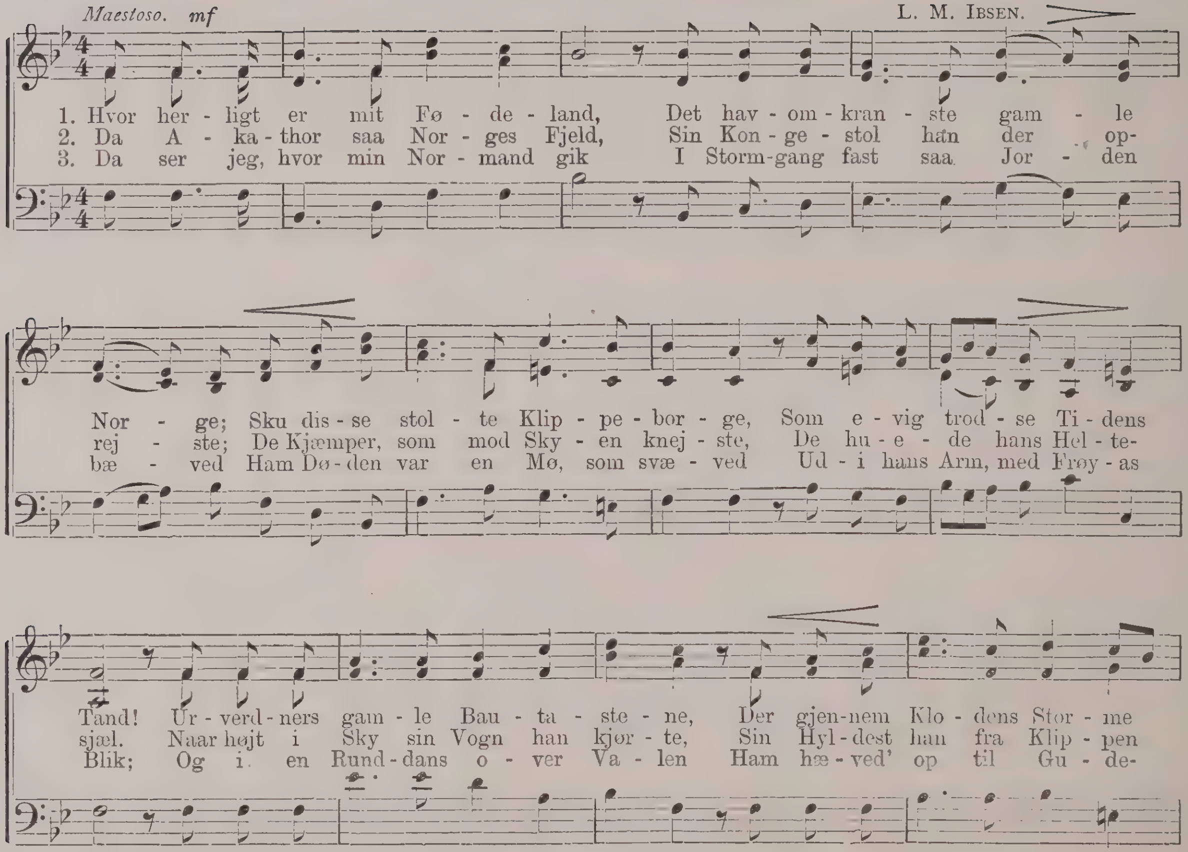

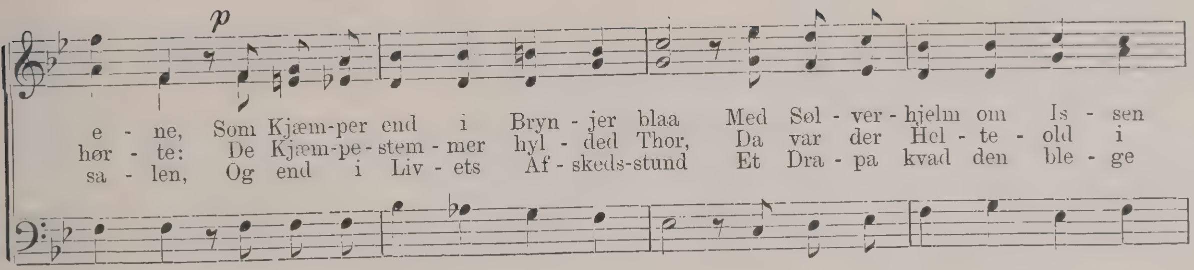

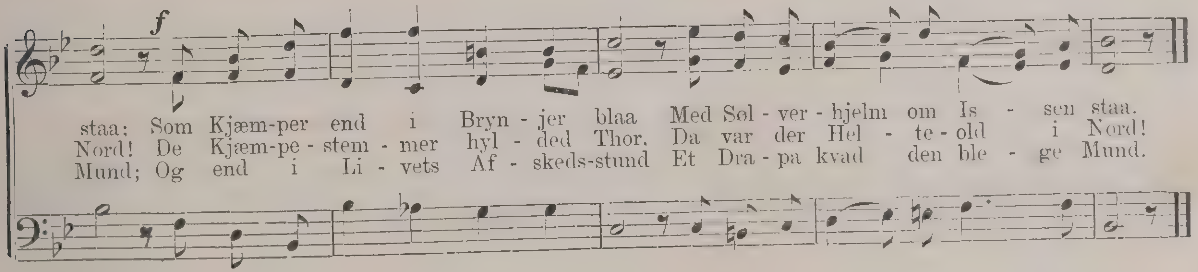

4. Jeg har de gamle Sagn saa kjær!
Naar Luren gjennem Dalen toner,
Vemodigt mellem Birkens Kroner,
Da drømmer jeg om Blod paa Sværd;
Naar Fossen ned fra Klippen skummer
Sin monotone Bas den brummer.
:,: Da tykkes mig, jeg hører Klang
Af Vaabenstorm og Skaldesang. :,:

5. I Fjeldets Søn jeg endnu ser
Et Skud af gamle Kjæmpestammen;
I Øjet funkler Helteflammen,
Som frejdig kun ad Faren ler.
I Pigens Øjne blaa jeg skuer
Uskyldigheds og Sjofnas Luer,
:,: Og Iduns evig-unge Vaar
Paa hendes Kinder farvet staar. :,:

6. Ja! herligt er mit Fødeland,
Det gamle klippefaste Norge,
Med Sommerdal og Vinterborge,
Der evig trodse Tidens Tand!
Om Kloden rokkes end, dets Fjelde
Skal Stormen dog ej kunne fælde;
:,: Som Bauta end de skulle staa
Og vise, hvor vort Norge laa. :,:

S. O. Wolff.

No. 87. Smaagutternes Nationalsang.

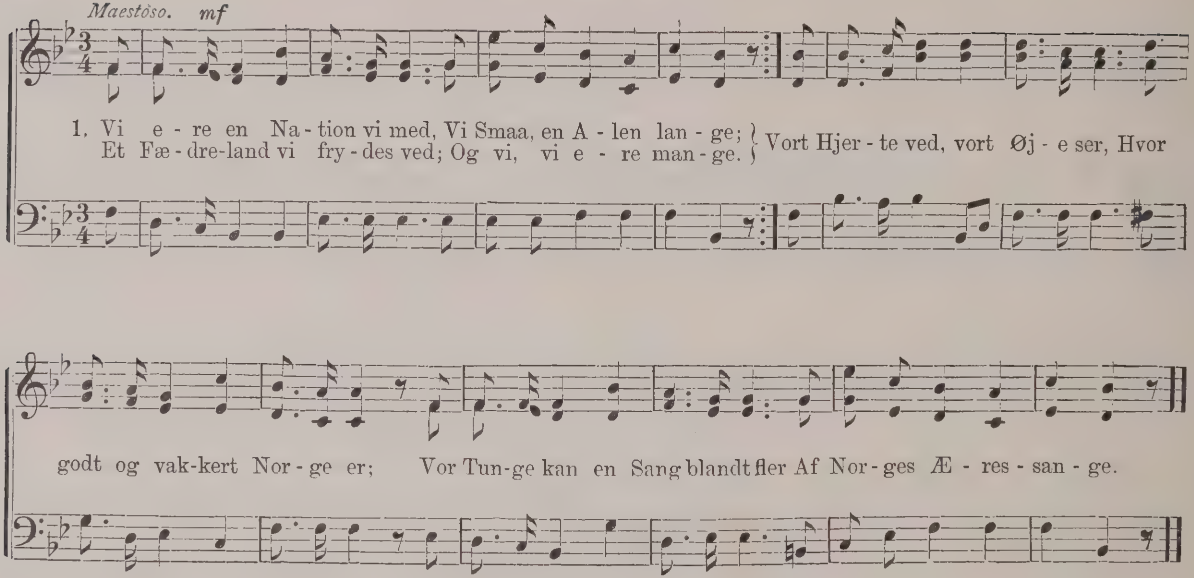

2. Mer grønt er Græsset intetsteds,
Mer fuldt af Blomster vævet,
End i det Land, hvor jeg tilfreds
Hos Far og Mor har levet;
Jeg vil det elske til min Død,
Ej bytte det, hvor jeg er fød,
Om man et Paradis mig bød,
Af Palmer oversvævet.

3. Hvor er vel Himlen mere blaa,
Hvor springe vel saa glade
De Bække, som i Engen gaa
For Blomsterne at bade?
Selv Vinteren jeg frydes ved,
Saa hvid og klar som strøet med
Al Stjernehimlens Herlighed
Og hvide Liljeblade.

4. Jeg ikke vil for fremmed Vaar
Min norske Vinter bytte,
Og fremmed Slot ej nær forslaar
Imod min Faders Hytte.
Han siger, han er der saa fri —
Det ej saa nøje fatte vi;
Men noget Godt er vist deri,
Som værd er at beskytte.

5. Gid jeg da snart maa blive stor
— Jeg har saa længe biet —
At tappert jeg kan værne for
Min Faders dyre Frihed!
Og skulde Nogen vel med Magt
Faa Fædrelandet ødelagt?
Hvert Liv, min Fader har jo sagt,
Er til dets Frelse viet.

6. Det leve da som Gran og Fyr,
De stærke, eviggrønne!
Som Stjernerne bag sine Sky'r
Er altid lige skjønne!
Kom Vaar og Høst, som altid før,
Med Blomster for min Moders Dør,
Med gyldent Korn paa Faders Stør,
Som vil du dem belønne!

Henr. Wergeland.

(Samme Melodi).

1. Jeg er saa fro, jeg er saa glad,
Jeg er min egen Herre;
Jeg Fogden ej skal spørge ad,
Om jeg tilfreds maa være;
Jeg stræbe kan og vil, og Held
Skal møde mig fra Dal og Fjeld;
Jeg gi'r min Skat, gjør Ret og Skjel,
Og er min egen Herre.

2. Mit Hus er lavt, men mit det er,
Min egen Tomt det bærer;
Og aabent staar det for Enhver,
Som Gud og Retten ærer:
Kom Bonde, bød jeg ham min Haand,
Kom Ridder, bød jeg ham min Haand,
Jeg frygter Gud, men ingen Mand;
Jeg er min egen Herre.

3. Min Kost er simpel og min Drik
Nedover Klippen flyder,
Og mon den mere Styrke fik,
Som Snese Retter nyder?
Mon den er mere glad end jeg,
Som henter paa en farlig Vej
Sin rare Vin? jeg mener nej;
Vand lædsker, styrker, fryder.

4. Mit Leje Ingen spotte maa,
Jeg holder det i Ære;
Jeg ved, at Søvn paa bare Straa
Kan tryg og kvægsom være;
Naar Sol forgylder Bjergetop,
Jeg med fornyet Sjæl og Krop
Til Dagens Arbejd stiger op,
Og saadan bør det være.

5. Af Klæder Andre bryste sig
Med meget mindre Føje;
Den Hjord, jeg føder, skjænkte mig,
Min simple Vadmelstrøje!
Men den er varm og hel og ren,
Og spunden af min Datters Ten,
Min Kones Fingre sømmed den,
Kjær er mig denne Trøje.

6. Min Hustru er mig evig kjær,
Skjøndt ingen Skjønhed mere;
For Husets Dont hun Omsorg bær,
Og det er Konens Ære;
Ja, jeg var utaknemmelig,
Om, Kone, jeg ej elskte dig,
Du raske Sønner skjænkte mig,
Og Døtre, Egnens Ære.

7. Min Datter! træd i Moders Spor,
Og det kan aldrig fejle,
At naar du bliver rigtig stor,
Vil Snese til dig bejle;
Da lyd kun Stemmen i din Barm
Og kast dig i en Mages Arm,
Ved Elskov lindres Livets Harm —
Det kan umulig fejle.

8. Min Søn — vær fro som jeg, og glad,
Som jeg din egen Herre;
Som jeg, du Ingen spørge ad,
Om du tilfreds maa være;
Stræb, som din Far har stræbt, og Held
Skal møde dig fra Dal og Fjeld;
Betal din Skat, gjør Ret og Skjel,
Og vær din egen Herre.

J. Zetlitz.

(Samme Melodi).

1. Skam faa den, der har en Ven,
Og sin Ven forlader!
Den, der sød omfavner den,
Han i Hjertet hader!
Den, der sværger hellig Ed,
Og sin Ed forglemmer!
Den, der Løndomsfejlen ved,
Og sin Ven beskjæmmer!

2. Skam faa den, der Fødeland
Elsker ej og ærer!
Den, der med en lækker Tand
Landets Marv fortærer!
Den, der giver onde Raad,
Gode Ting nedbryder!
Den, der ej til gavnlig Daad
Glad sin Skilling yder!

C. Frimann.

No. 88. Norsk Flagsang.

L. M. Ibsen.

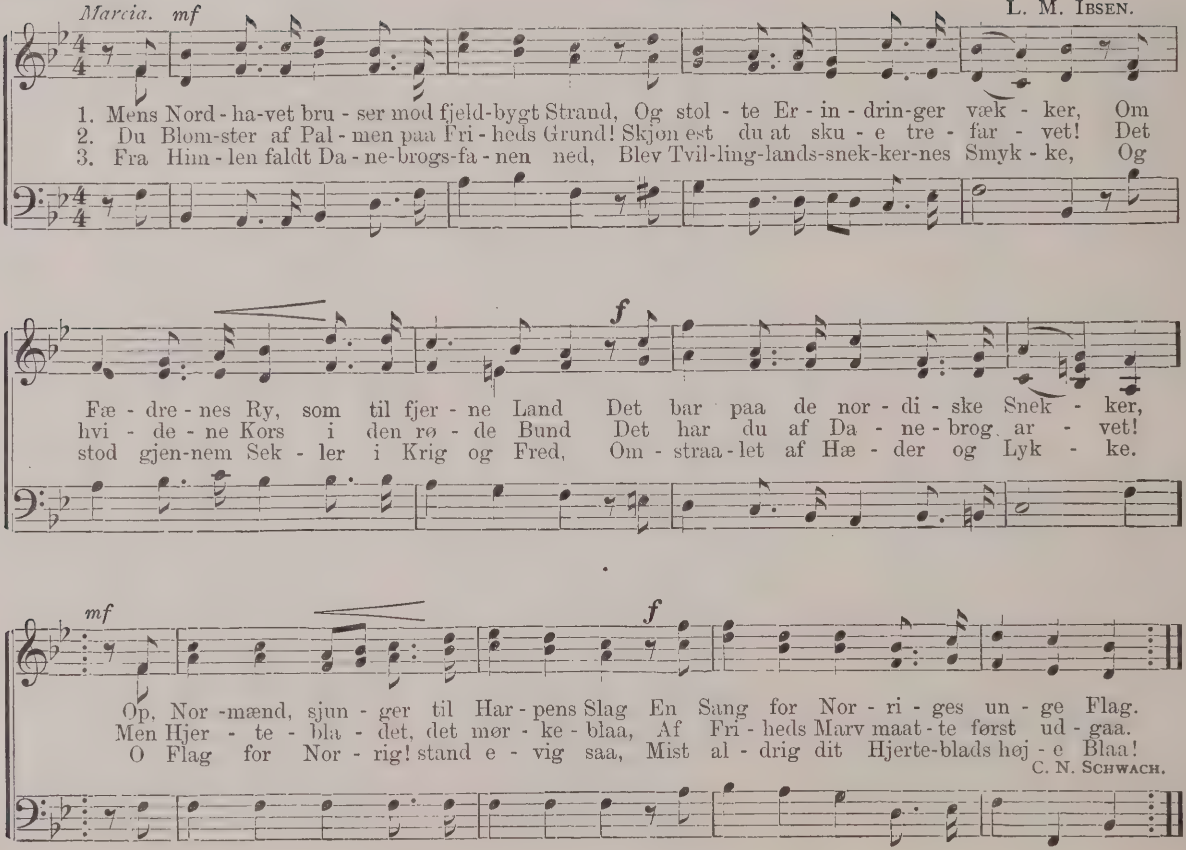

No. 89. Den blide Tanke.

Andante.

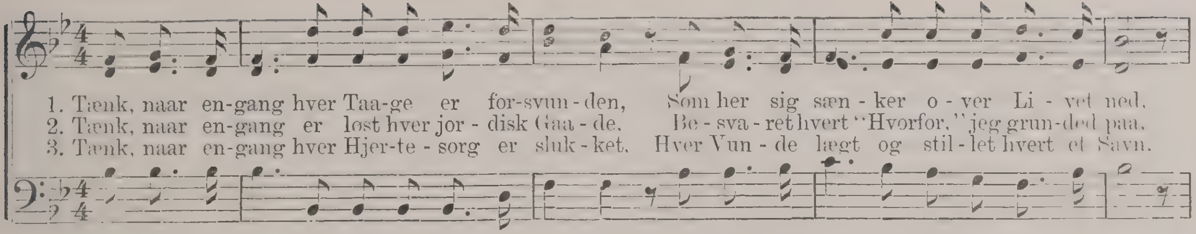

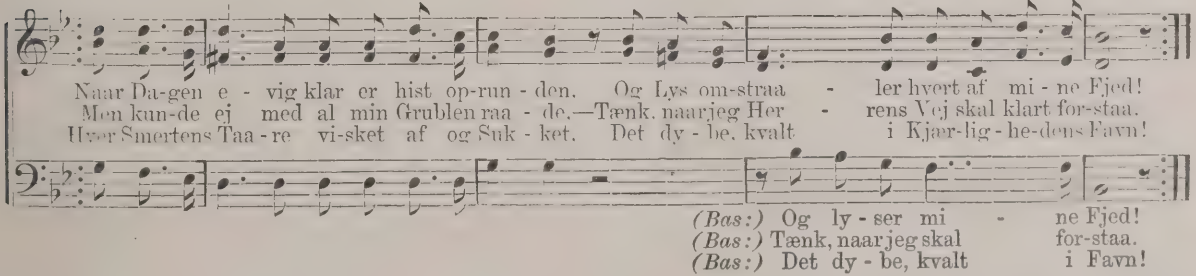

4. Tænk, naar engang med utildækket Øje
Jeg ham skal se, som her jeg tro'de paa!
Tænk, naar mit Knæ jeg hist skal for ham bøje,
Naar jeg med Tak skal for hans Ansigt staa!

5. Tænk, naar engang hvert Hjertebaand, som knytted
Til Mennesker mig her i Støvets Land,
Har Jordens Kaar med Himmerigs ombyttet,
Og Intet Sjælene adskille kan!

6. Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale
Og om det Liv, der som en Drøm forsvandt!

7. Du blide Tanke, tal du i mit Hjerte,
Hvergang mig Vejen tykkes lang og slem!
Du sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte,
Og lokke Smilet gjennem Taarer frem.

W. A. Wexels.

No. 90. En Time for sent.

Andante.

Mehul(?), arr. af K. H.

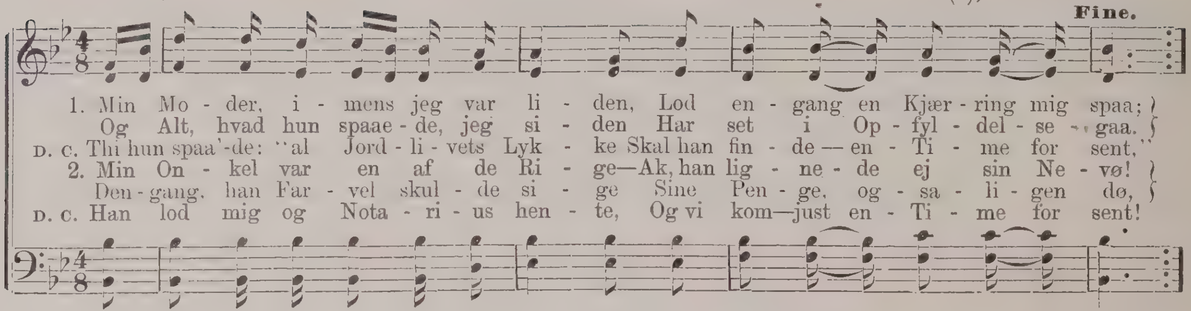

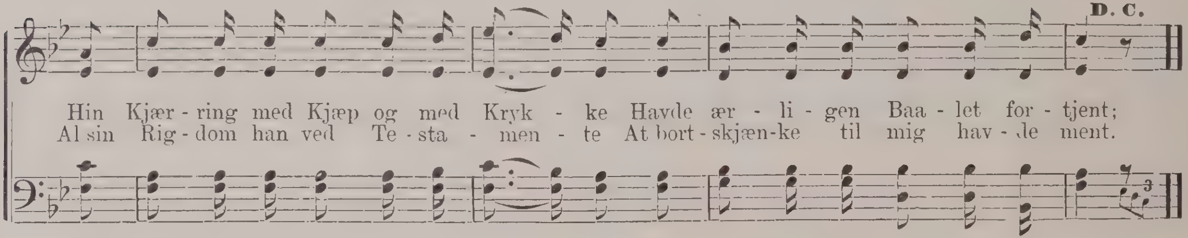

3. Jeg et Embede søgte, og Lykken
Fik da endelig maget det saa,
At jeg bøjet i Nakken og Ryggen
Kunde frem for Ministeren gaa.
Og han svared mig venligt: "Min Kjære,
De har Embedet ærligt fortjent!
Jeg beklager det ret paa min Ære:
At De kom her — en Time for sent."

4. For en Pige af Elskov jeg flammed,
Hun var god, hun var rig, hun var smuk.
Da tilsidst jeg min Smerte fremstammed,
Hun mig svared med Taarer og Suk:
"Ak, hvorfor har De før ikke vovet
At forklare mig, hvad De har ment?
Det var dumt; thi nu er jeg forlovet —
De er kommen — en Time forsent."

E. Bögh.

(Samme Melodi som No. 90).

1. Ak, hvem der dog blot var forlovet!
Jeg kunde ha' været det tidt,
Men jeg har endnu ikke vovet
At gjøre det vigtige Skridt,
For dersom der bare var Tale
Om En, var det let at slaa til,
Men det er jo netop det Gale:
Jeg ved, jeg kan faa hvem jeg vil.

2. Se, der er nu de Militære —
De ta'r jo Alverden med Storm,
En stolt Officer skal det være,
Helst en med en kjøn Uniform.
Men saadan en Løjtnant, ham regner
Man dog for et daarligt Parti —
Og en af de gamle Kaptejner —
Nej Tak, maa jeg saa være fri!

3. Nej, saa var det dog noget Andet
At faa en Minister til Mand.
Saa raadede han over Landet
Og jeg over ham — det gik an.
Men tænk saa: Kritiken, Malicen —
Nej — fri og bevare mig vel!
Hvergang han blev sat i Avisen,
Saa ærgrede jeg mig ihjel.

4. Da maatte det hellere være
En Kunstner — ja, det har jeg drømt,
For det er saa morsomt at bære
Et Navn, som er rigtig berømt!
— Et Navn — men hvad faar man saa mere?
"En Hytte, hans Hjerte" — Ak, ak!
Hans Hjerte, det kunde passere
Men uf — denne Hytte — Nej Tak!

5. En Mand, der er rig, maa man finde,
Hvem ved — en Grosserer maaske.
Saa bliver man Etatsraadinde,
Faar Landsted og Kusk med Livre.
Men Nej — hvis jeg tog en Grosserer,
Saa var det for Pengene blot,
Og Kjærlighed, som spekulerer,
Den spiller saa let Bankerot.

6. Nej, gid der saa blot vilde komme
En Præst, der var taalelig net,
For Præsterne de er saa fromme,
Og Offeret det er saa fedt.
Men tænk, denne Mine og Stemme —
Tænk, saadan en Bededagsmand!
Tænk blot: hvis han prækede hjemme —
Det kunde jo aldrig gaa an.

7. Jeg tror, at hvad saa der kan møde,
Saa bliver det Bedste maaske
At faa sig en kjøn lille Jøde —
Ja, nu skal De sletikke le! —
Udmærkede Hov'der, det er de
Jo næsten hvereneste En —
Men Nej, det er sandt! — Jeg er færdig:
De har slige grusomme Ben!

8. Men hvor kan man ogsaa forlange,
At strax jeg skal fælde min Dom,
Og vælge imellem saa Mange —
Jeg maa jo dog tænke mig om!
Jeg vælger slet Ingen. Jeg bier,
Til jeg har de Treti passert;
For saa, naar der kommer en Frier
Saa er jeg bestemt resolvert!

E. Bögh.

No. 91. Den norske Fisker.

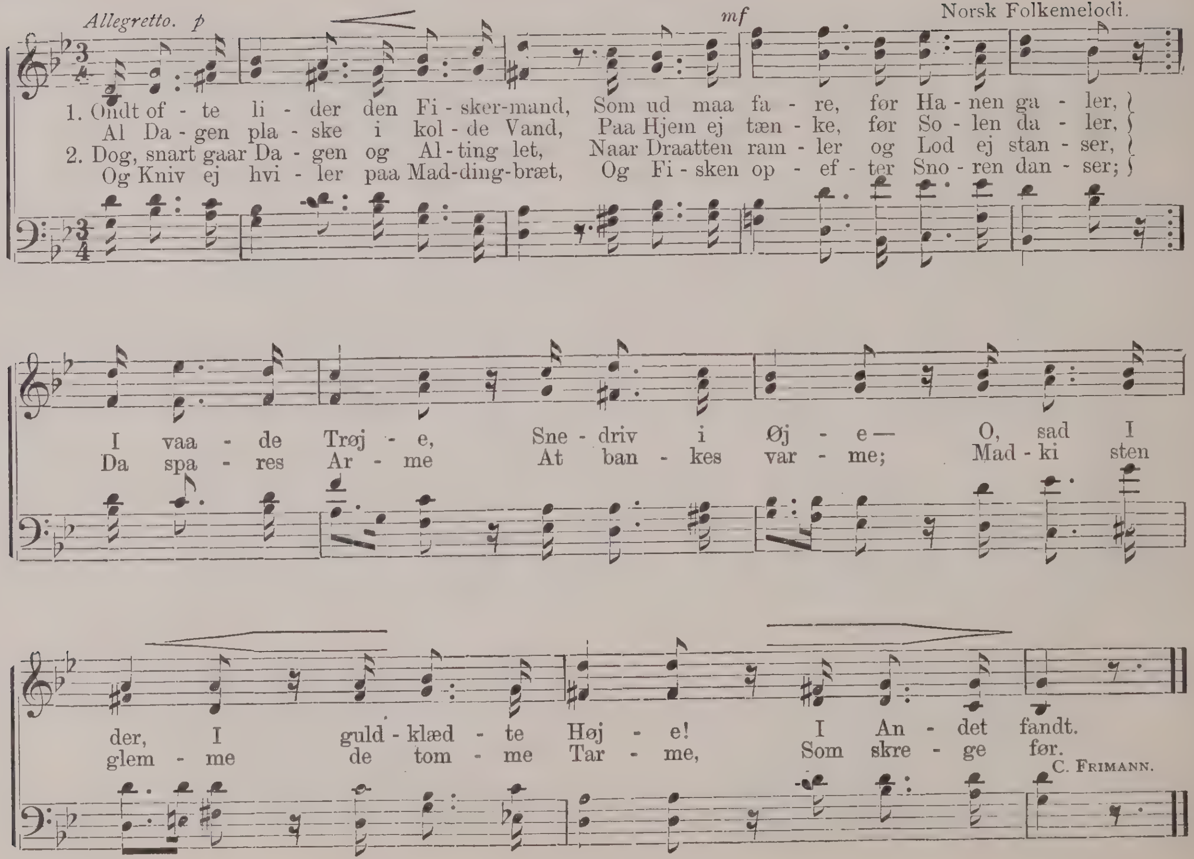

(Samme Melodi som No. 91 og 45.)

1. Om Fjeldets Stolthed og Dalens Lyst
Sjung, Normand, glad, saa det højt kan runge!
Men naar du bor ved den norske Kyst,
Dit Nordhavs Pris vil du og vel sjunge?
Jeg Havet lover! Paa stolte Vover
En Rigdomsfylde det ruller over
For Norges Land.

2. Naar Hval og Maage, som Glædens Bud,
Os Hilsen bringe fra Sildens Stimmel,
Den glade Fisker ror Baaden ud
Og sætter Garnet blandt Dybets Vrimmel.
Se! — op han trækker I Sølverrækker
Det rige Kast, som til Randen dækker
Hans ladte Baad.

3. Som Nytaarsgave fra Havets Skjød
I Sildens Sværme Gud aarlig sender
Det rige Væld, som Arbejd og Brød
Gi'r Tusind Munde og Tusind Hænder;
Som Hand'len vækker, Saa Velstand trækker
Ved livlig Sjøfart med norske Snekker
I Landet ind.

4. Ja, højt vi sjunge, o Hav! din Pris,
Hvis Rigdoms Kilde til os mon strømme,
Mens fyldte Bægre paa Fædres Vis
Vi til din Ære vil glade tømme.
Giv Fisk paa Krogen! Send Sild paa Vaagen!
Bebud hvert Aar os ved Hval og Maagen
Rigt Fiskeri!

S. V. Thorne.

(Samme Melodi).

1. Paa Bagen har jeg ej mange Aar;
Jeg hedder Ba'ne, naar jeg er hjemme;
Men her regjerer jeg Kjør og Faar,
De høre villigt min kjendte Stemme;
Til fede Græsgang og klare Kilde
Jeg leder dem, — naar de sig forvilde,
Jeg samler dem.

2. Saa ung jeg er, for den sunde Kost
Og varme Klæder jeg dog gjør Lige;
Jeg trodser Uvejr og Storm og Frost,
At jeg er kjælen, skal Ingen sige.
Den frelste Hjord og de Melkestrømme,
Som fylde drægtige Spand, berømme
Og takke mig.

3. Jeg bæver ikke, fast Skrubben kom;
Med Lur og Piske, med Skraal og Stene
Jeg lærer Tyven at vende om;
At jeg er Ba'ne, maa han ej mene.
Jeg mangen Skrub fra min Hjord har jaget;
Han endnu ikke et Lam har taget,
Og neppe skal.

4. Paa Bagen har jeg ej mange Aar;
Jeg hedder Ba'ne, naar jeg er hjemme;
Men Tiden rask mellem Sysler gaar,
Det Ba'ne-Navn skal man snart forglemme;
Snart bli'r jeg Jente, ej længe bier
Jeg, før og jeg faar en gaardfast Frier.
Hejsan, Hopsa!

J. Zetlitz.

No. 92. Island.

Maestoso.

Norsk Folkemelodi, arr. af K. H.

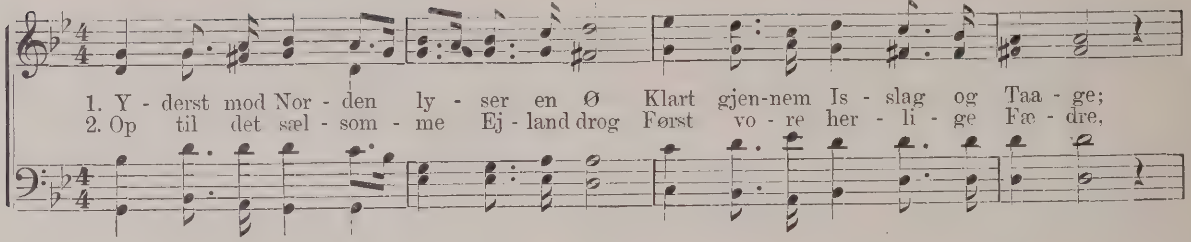

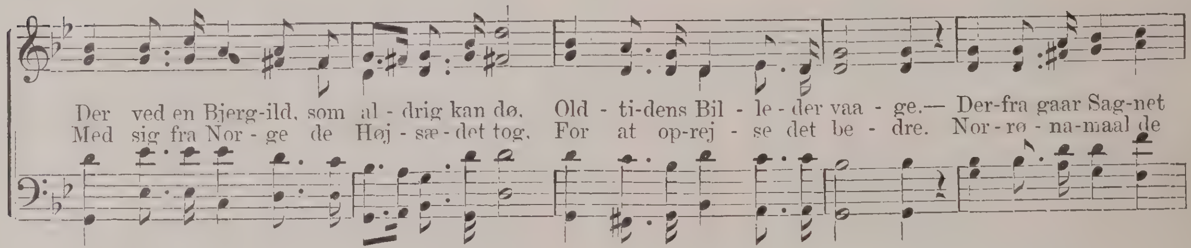

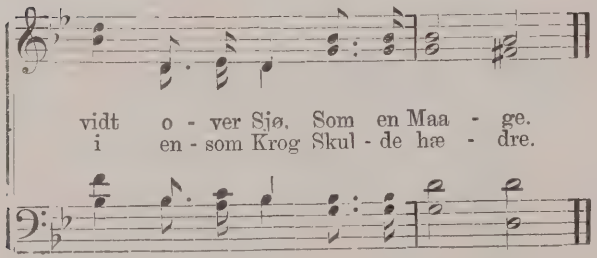

3. Medens det synkende Nordens Magt
Deltes og maatte forsage,
Blev der paa Island bevaret og lagt
Livssæd for kommende Dage.
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
Staar tilbage.

4. Skjønt vore Frænder bag isdækte Mur
Lyde maa fremmede Love,
Kan de dog sende til Norges Natur
Længselens Kvad over Vove.
Hjemligt det naar til os som en Lur
Dybt fra Skove.

A. MUNCH.

No. 93. Aftensang.

Andantino. Mandskor. C. H. RINCK.

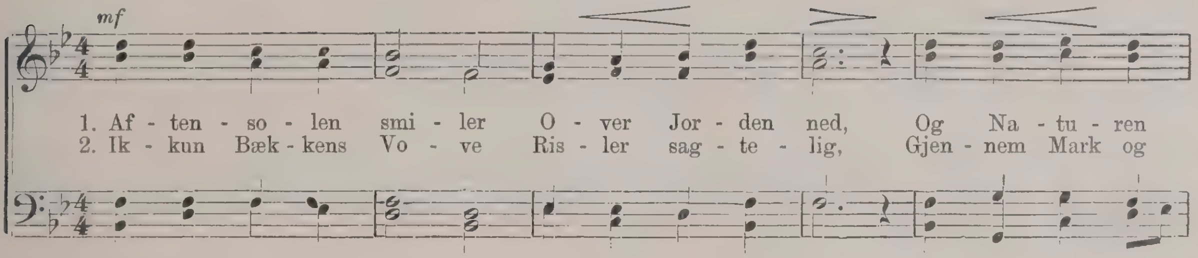

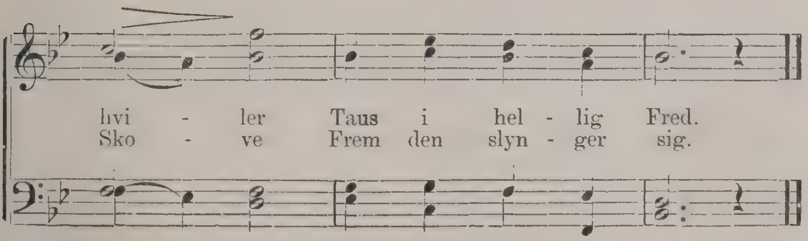

3. Ingen Aften bringer
 Standsning i dens Fjed,
Ingen Klokke ringer
 Den til Ro og Fred.

4. Saa mit Hjerte stunder
 I sin Kjærlighed,
Til jeg engang blunder
 I en evig Fred.

H. HOFFMANN (v. FALLERSLEBEN).

(Samme Melodi).

1. Sov, du lille Søde!
 Nu din Morgenblund;
Vug din lille røde
 Kind paa bløden Dun.

2. Luk dit lille Øje,
 Drøm om Moders Bryst.
Svæv saa til det Høje,
 Lyt til Engles Røst.

3. Sov, du Moders Glæde,
 Sov nu sagte ind!
Ingen Taare væde
 Denne Dag din Kind!

P. L. MÖLLER.

(Samme Melodi).

1. Aftensolen daler
 Sagte ned i Vest,
Og til os den taler,
 Som en kjærlig Gjæst.

2. Den om Natten taler,
 Som Gud sender ned;
Billeder den maler
 Af Guds Kjærlighed.

3. Aftensolen daler,
 Snart til Ro vi gaa,
Gud vi os befaler,
 Glad i ham opstaa!

G. LIE.

No. 94. Bonden i Brydlaupsgar'n.

Norsk Folkemelodi.

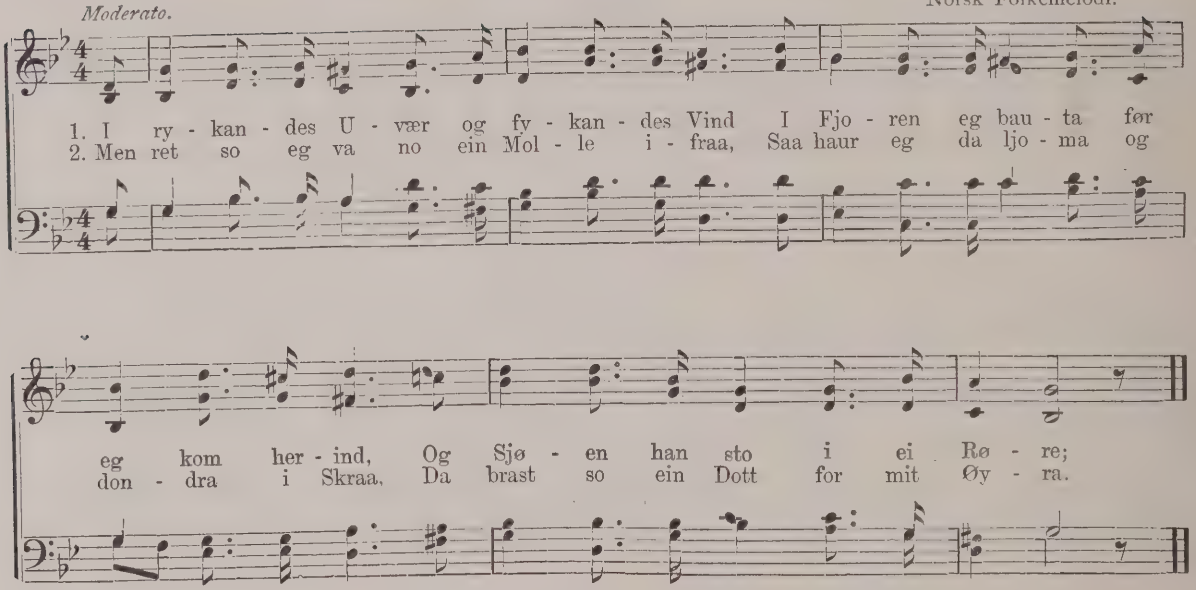

3. Eg streka paa Segle, eg sprang uppaa Land
Og laupte paa Skogjen da snøggast eg vann,
Eg tænkte, at Svenskjen va næra.

4. I Ørslo eg traava og vist ingjen Vei,
Te meir at eg laupte, te værre da blei,
Eg ropte og skreik paa vor Herra!

5. Men ret te mi Lukka, kor ørslen eg var,
Saa datt eg utøve i Presten sin Gar,
Men kors meg! kor blei eg forbina!

6. Dar haur eg og saag eg saa opsa eit Rusk;
Eg lyte fortælja kvar Taag og kvar Tusk,
Saa mykje eg heve i Minne.

No. 95. Madam Bardolf.

H. C. Lumbye (?), arr. af K. H.

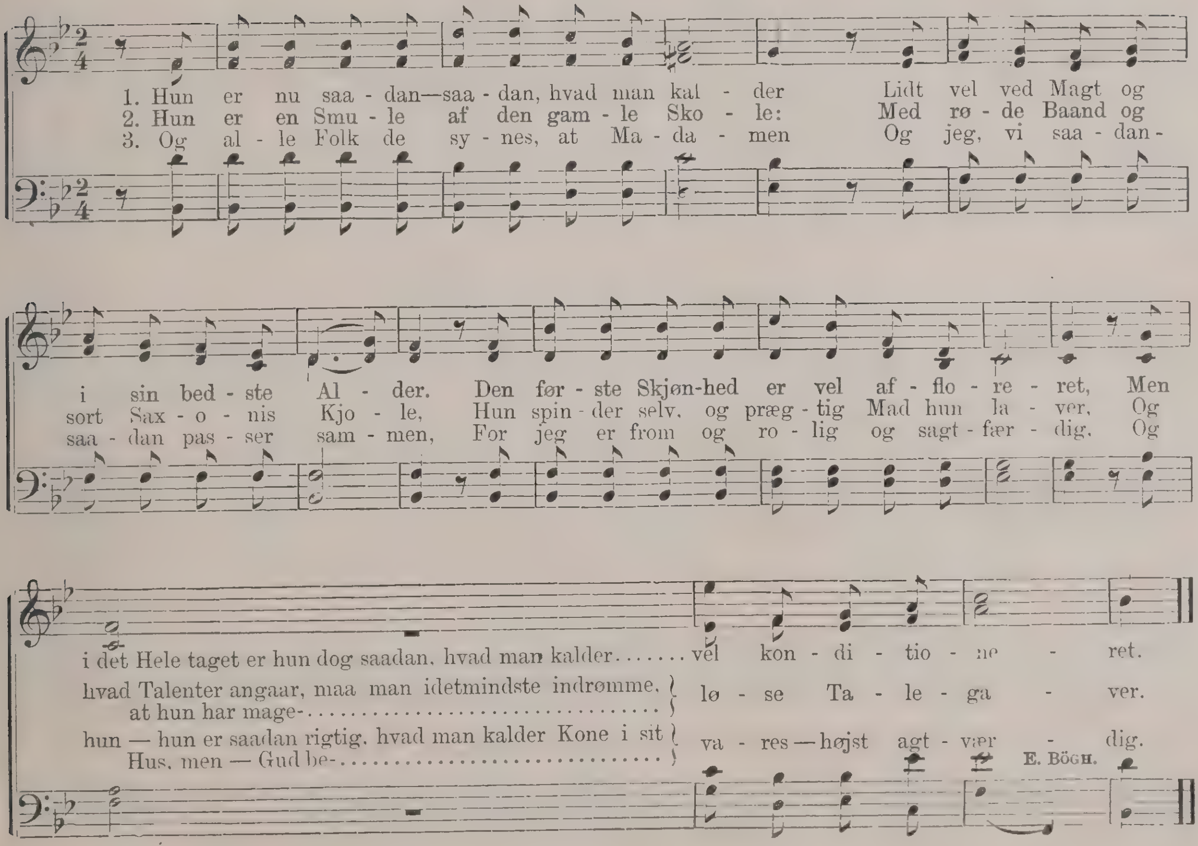

No. 96. Festmarsch.

Tempo di marcia.

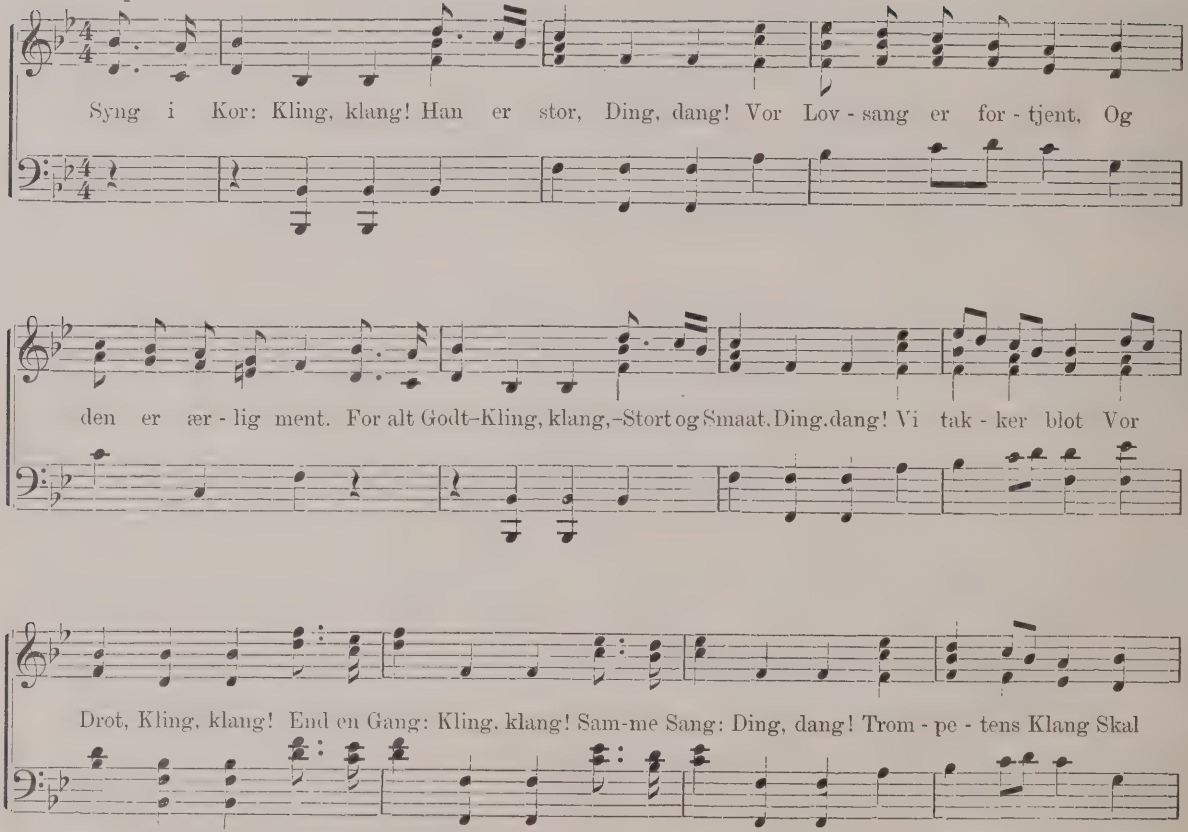

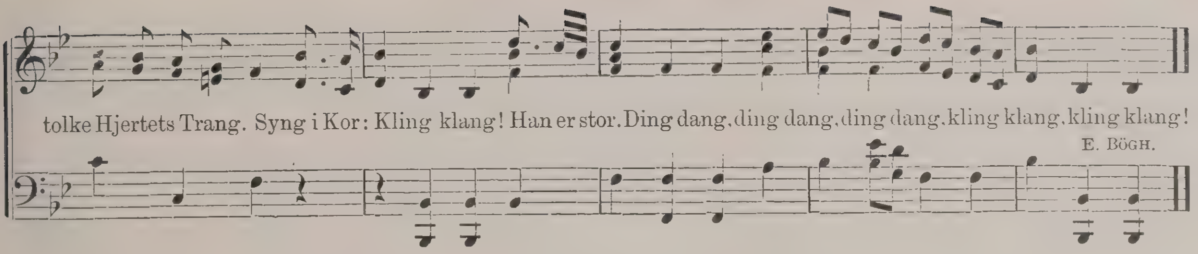

No. 97. Magnus Barfod.

Allegro, marcia.

B. Crusell.

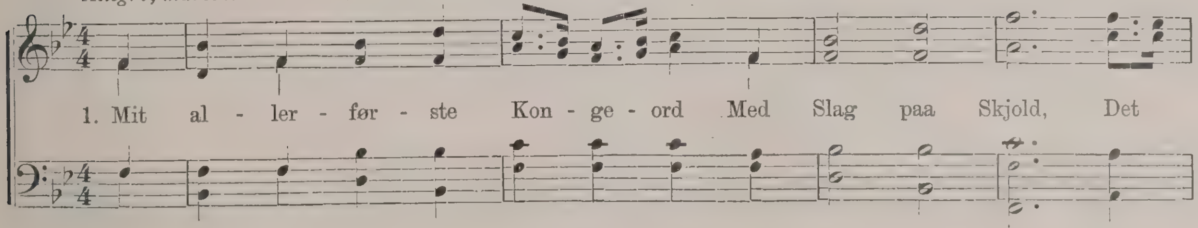

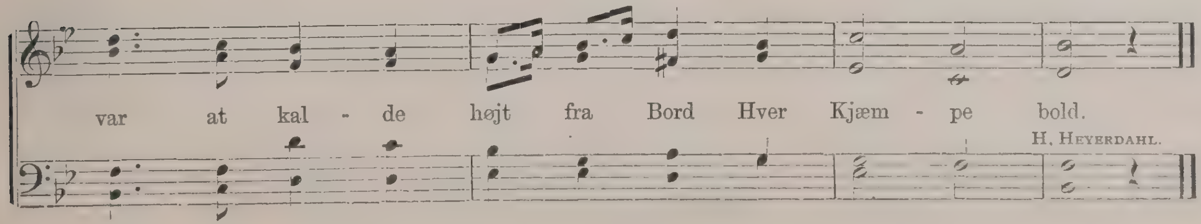

No. 98. Bare jeg var vis.

Allegro.

E. BÖGH, arr. af K. H.

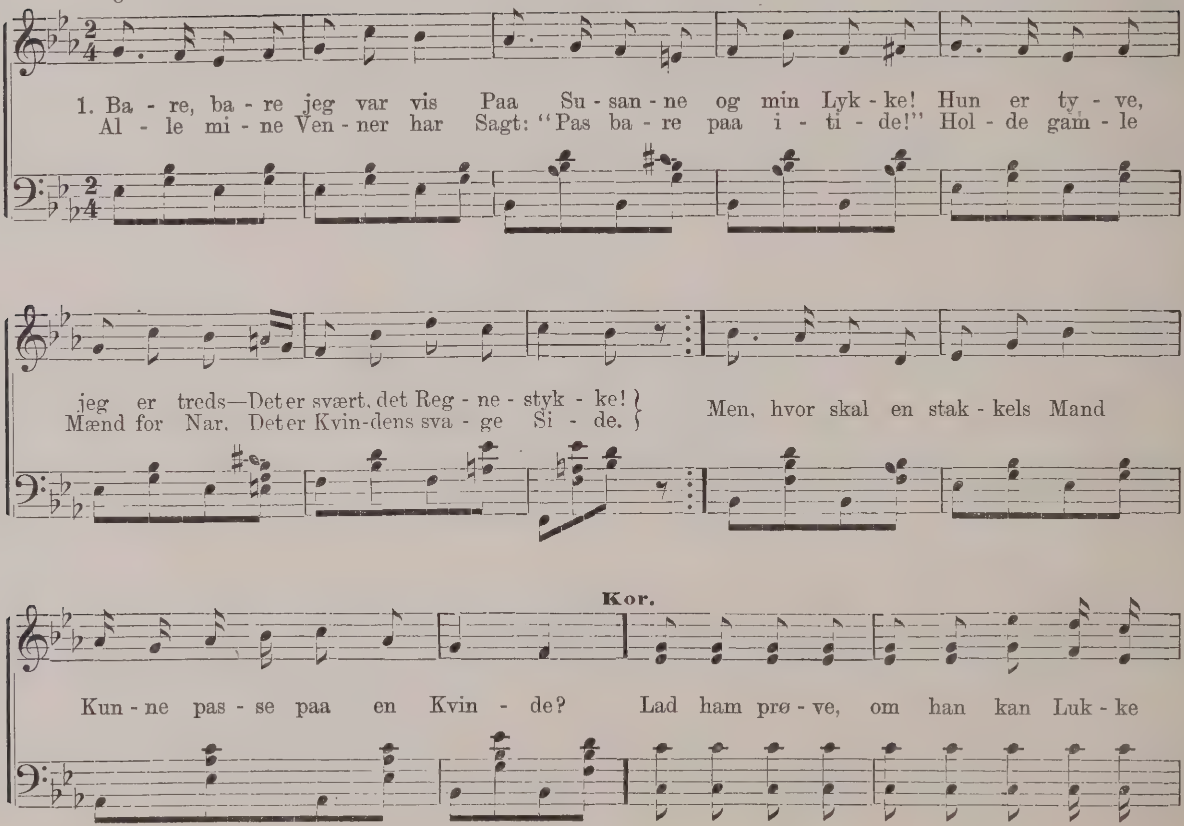

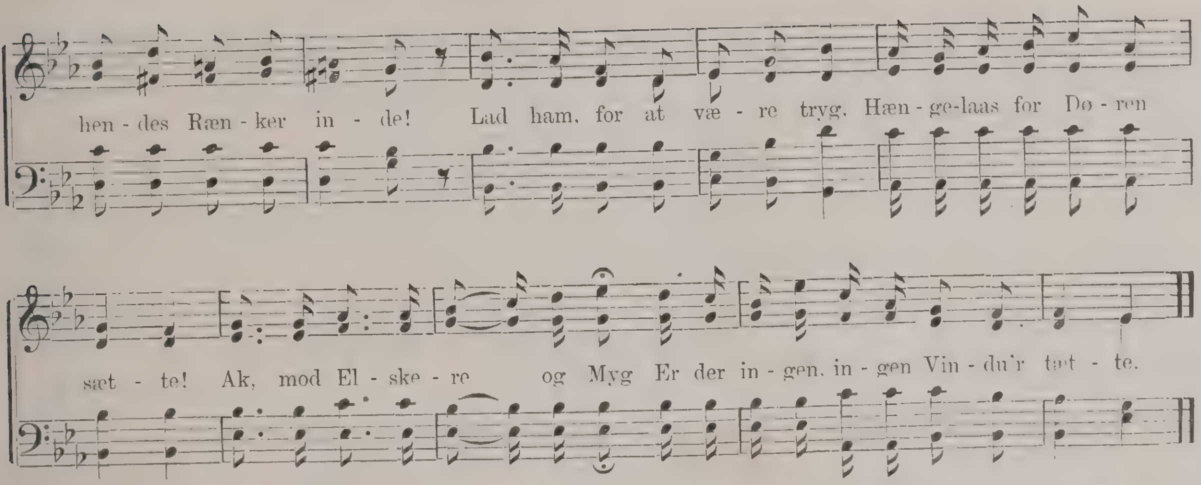

2. Slipper først en saadan Maar
 Engang ind i Dueslaget,
Ved jeg nok, hvordan det gaar —
 Jeg har selv hørt med til Laget!
Blot et lillebitte Tryk
 Af en Taaspids under Bordet,
Blot et Smil bag Mandens Ryg,
 Saa er Pagten strax besvoret.
Saa gi'r man det glatte Lag
 Med fortvivlede Billetter,
Tankestreger for og bag,
 Udraabstegn og Taarepletter,
Laante Vers om Mord og Brand,
 Hjertesuk paa fire Blade —
Hvem kan længe holde Stand
 I en saadan farlig Kanonade?

3. Nej, jeg kjender det saa godt
 Fra min Ungdom, at jeg gruer.
Jeg har ogsaa engang faat
 Rosenrøde Billet-doux'er,
Rendez-vous i Blomstersprog,
 Smaa Depescher, sat paa Noder,
Eller prikket i en Bog —
 Der er tusinde Methoder!
Fyren skriver og faar Svar,
 Men hvordan, det mærker Ingen;
Selv den fromme Due ta'r
 Slige Breve under Vingen.
Faar man bare Moppe fat,
 Ved hans Halsbind kan de bindes,
Selv i Ægtemandens Hat
 UnderForet kan de stundom findes.

4. — Selv i Ægtemandens Hat! —
 Selv i den har man gjort Knuder.
Om det nu var saadan fat
 Med min egen — ak, I Guder!
"Hun er tyve — du er treds!"
 Siger hele Verden spydig....
Ligemeget! Jeg er vis
 Paa Susanne. Hun er dydig —
Og desuden kan hun ej
 Lide unge Kavallerer —
Og desuden saa er jeg
 Ikke den, man let fixerer —
Og desuden er den Smaa
 Altid under Opsigt; enten
Har hun mig, der passer paa,
 Eller ogsaa min Nevø-Studenten.

E. Bögh.

No. 99. Nordens Enhed.

B. CRUSELL.

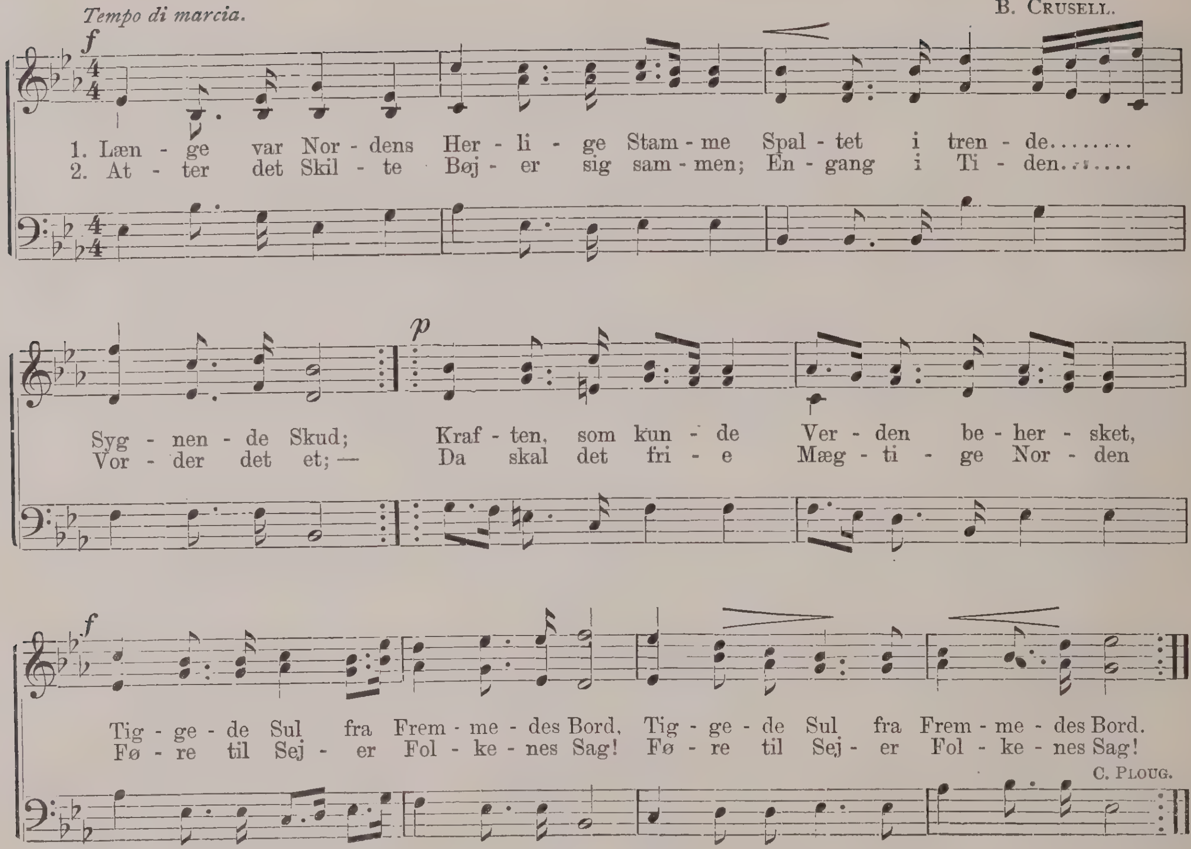

No. 100. Fattigmands Velgjørenhed.

Andantino.

J. A. P. Schulz.

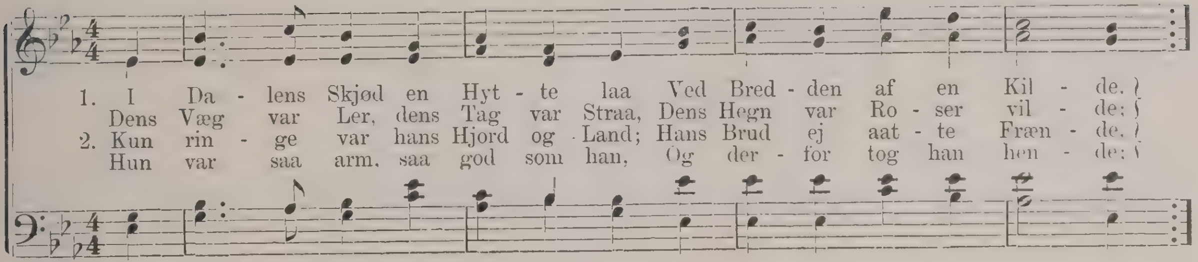

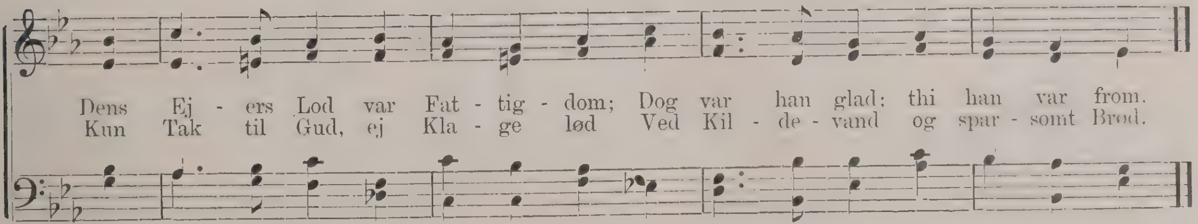

3. En Foraarsaften Hyrden sad
Ved Hytten med sin Kvinde.
"Nu, Kone," sagde han saa glad,
"Nu ved jeg Raad at finde.
Og vi kan lindre Brødres Nød,
Endskjøndt Gud gav os sparsomt Brød.

4. Se hist, den Vej i øde Sand,
Og trindtom nøgen Hede;
Der maa den trætte Vandringsmand
Om Ly forgjæves lede.
Om vi kun plante der hvert Aar
Et gavnligt Træ hver Høst og Vaar?"

5. Knap gryr den næste Morgenstund,
De fro til Arbejd ile.
Nu staar en sval og løvrig Lund
Til trætte Vandrers Hvile.
Der lagde man og deres Ben,
Men der er ingen Mindesten.

T. Thaarup.

No. 101. Mandom, mod.

Allegro marcia.

MANKEL.

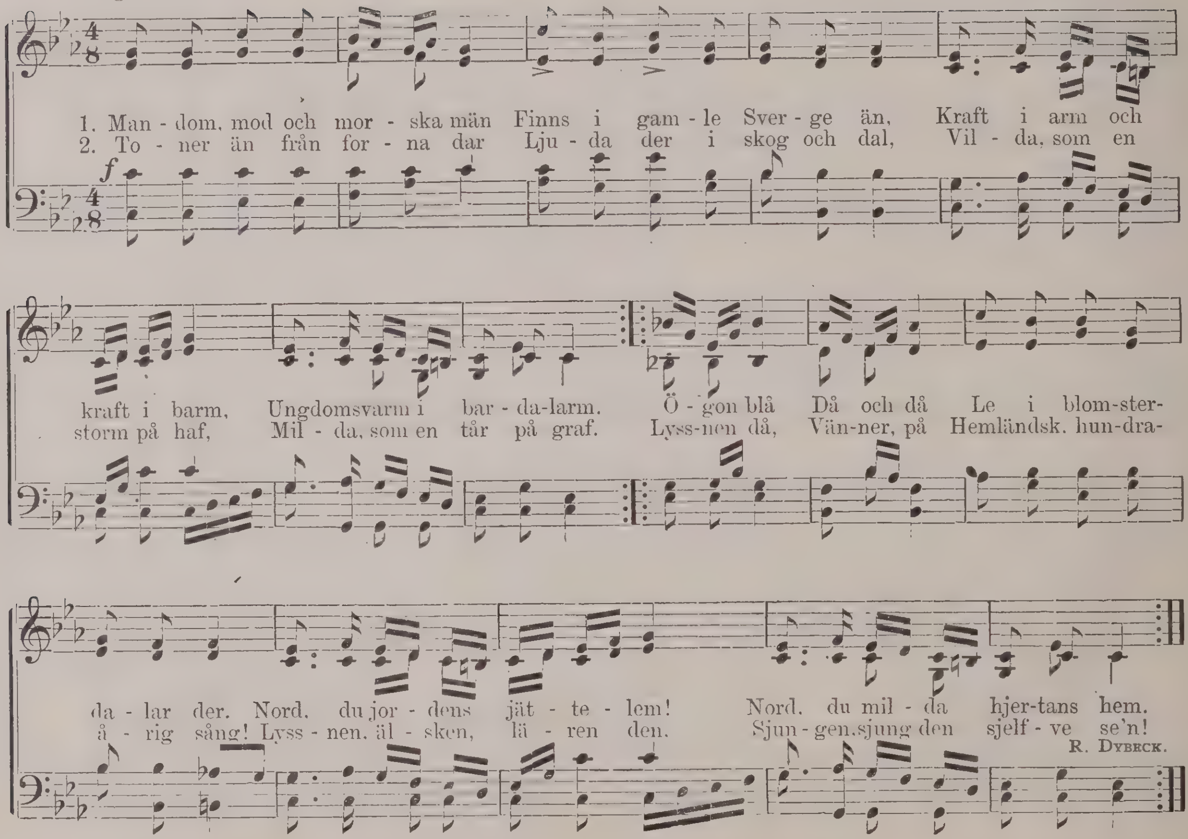

No. 102. Synnøves Sang.

H. KJERULF, arr. af K. H.

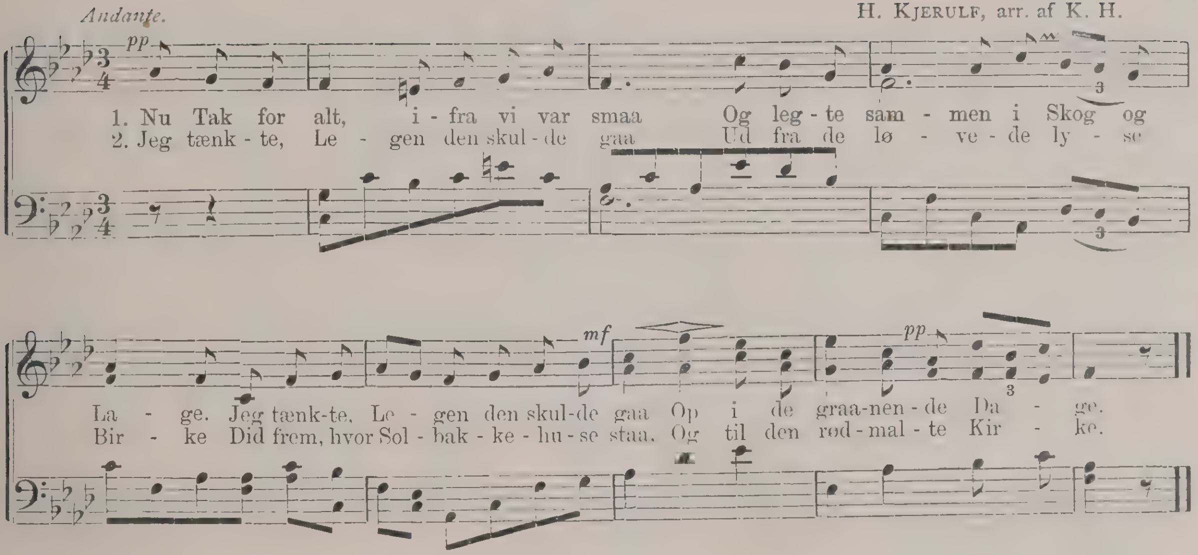

3. Jeg sad og vented saamangen Kvæld
 Og saa did bort under Granehejen;
Men skygged gjorde det mørke Fjeld,
 Og du, du fandt ikke Vejen.

4. Jeg sad og vented og tænkte tidt:
 Naar Dagen lider, han Vejen vover.
Og Lyset sluktes og brændte lidt,
 Og Dagen kom og gik over.

5. Det stakkers Øjet er bleven vant,
 Det kan saa sent med at vende Synet;
Det kjender slet ingen anden Kant,
 Og brænder saart under Brynet.

6. De nævner Sted, hvor jeg Trøst kan faa,
 Det er i Kirken bag Fagerliden;
Men bed mig ikke om did at gaa;—
 Han sidder lige ved Siden.

7. — Men godt, saa ved jeg dog, hvem det var,
 Som lagde Gaardene mod hverandre
Og Vej for Synet i Skogen skar
 Og gav det Lov til at vandre.

8. Men godt, saa ved jeg dog, hvem det var.
 Som satte Stole til Kirkebor'et
Og gjorde, at de gaa Par om Par
 Fremover lige mod Koret.

BJ. BJÖRNSON.

No. 103. Rosen.

ADOLPH SOLHEIM.

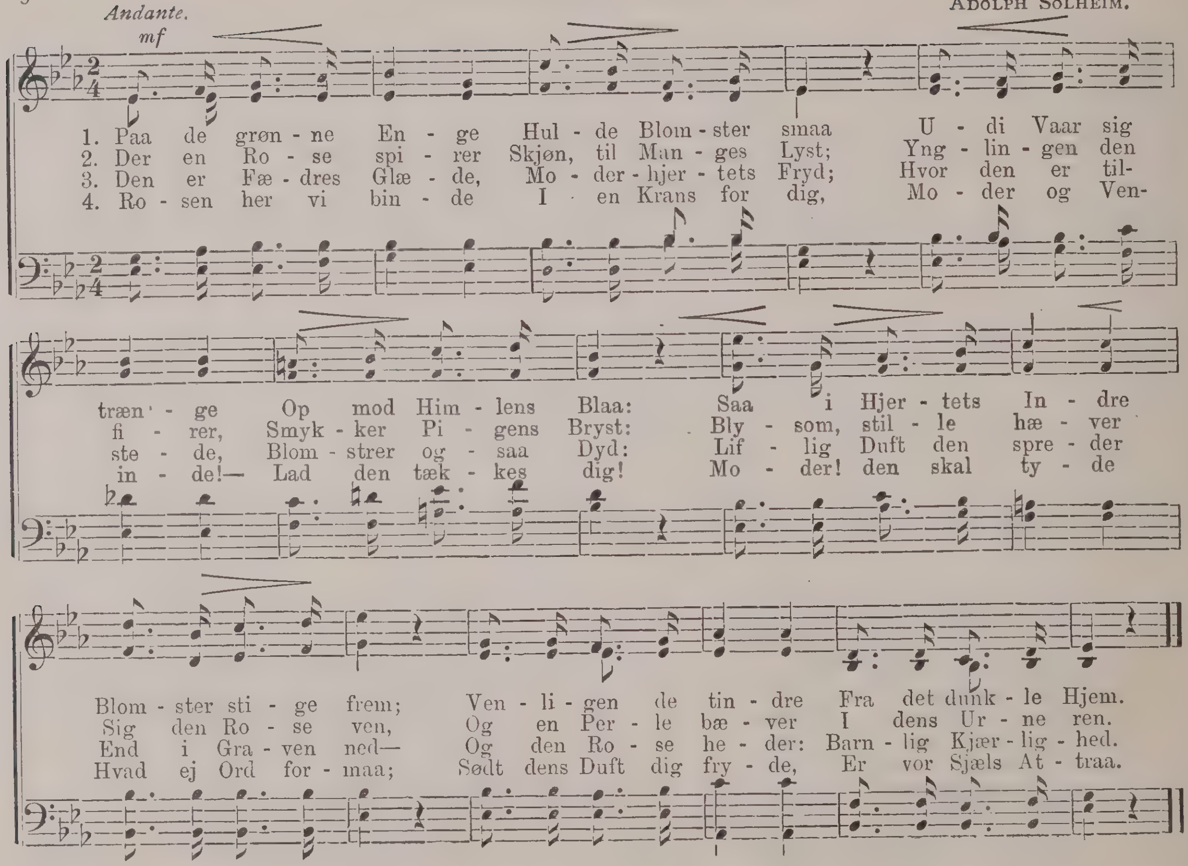

No. 104. Jeg vil værge mit Land.

Vivace. ADOLPH SOLHEIM.

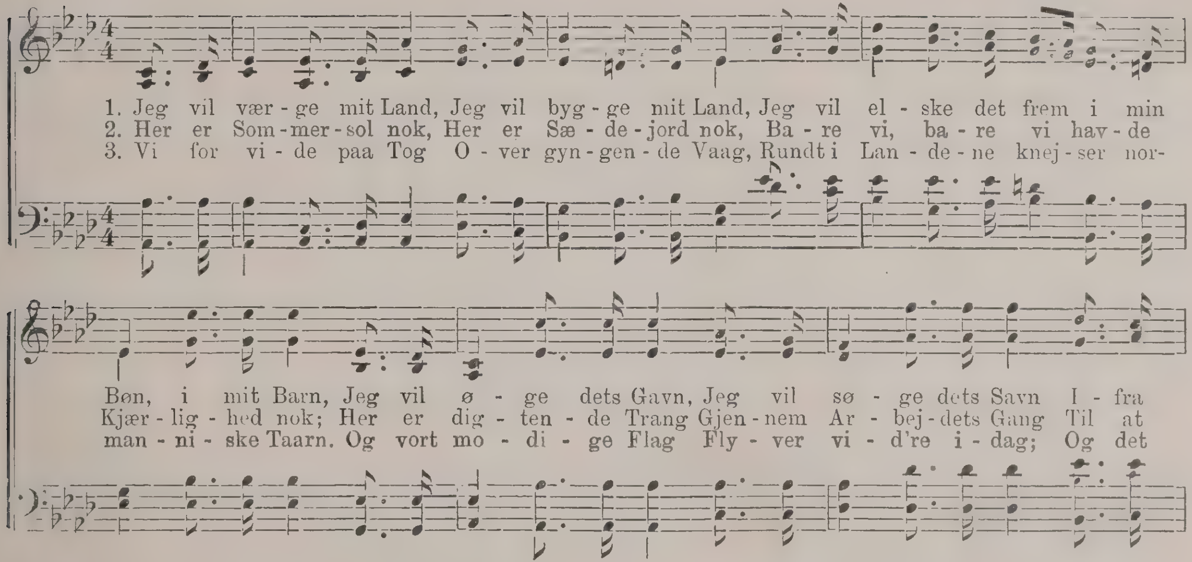

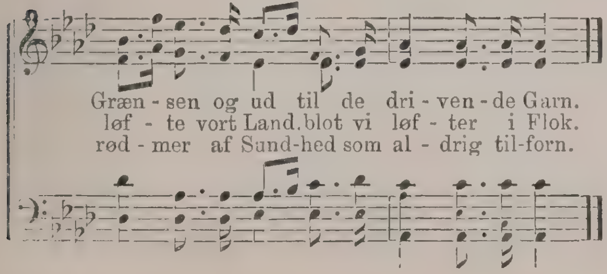

4. Og vor Fremtid er stor;
Thi det treklovie Nor,
Det skal samles igjen, det skal blive sig selv.
Hvad du evner, kast af
I det nærmeste Krav,
Det skal bæres helt frem af en voxende Elv.

5. Denne Bostavn er vor,
Og vi elsker den for,
Hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igjen.
Og som Kjærlighed gror
Af den hjemlige Jord,
Skal den gro af vor Kjærligheds Frøkorn igjen.

BJ. BJÖRNSON.

No. 105. Ved Rundarne.

Adolph Solheim.

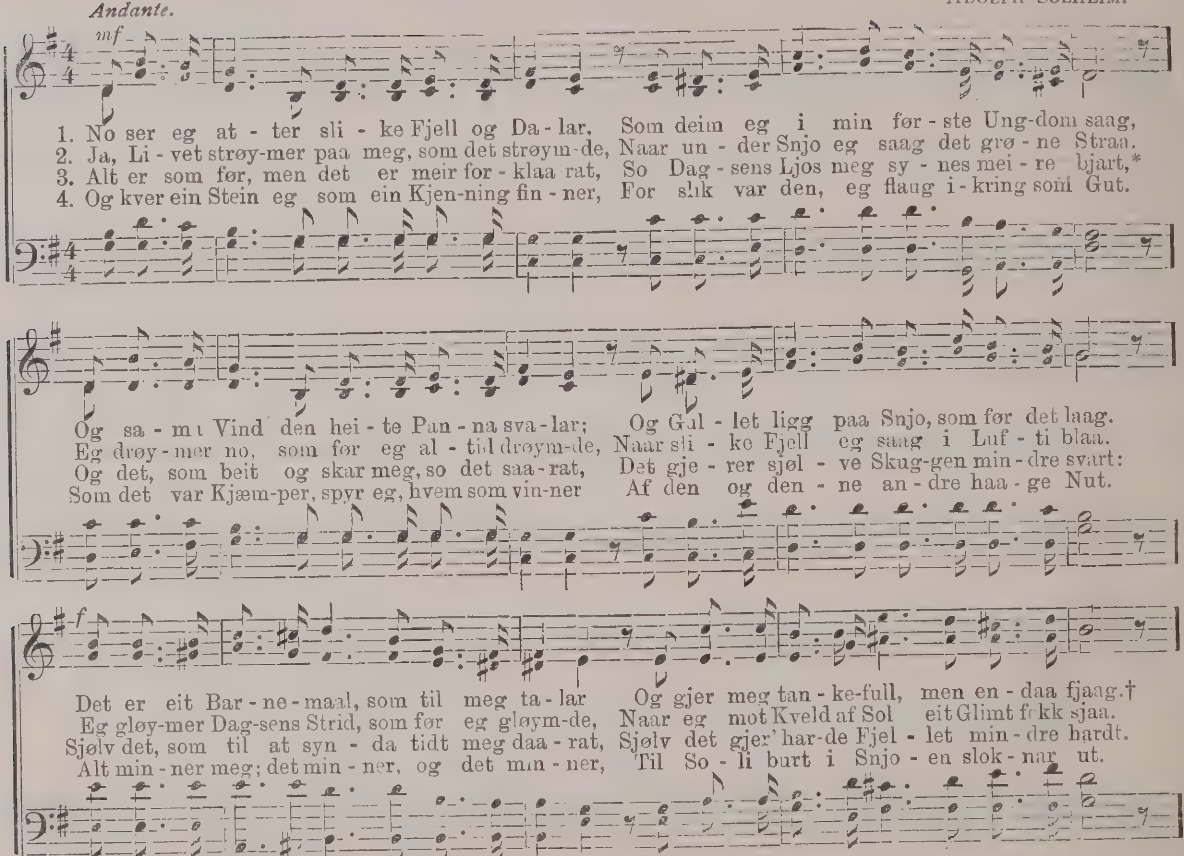

* Lyst. † Glad.

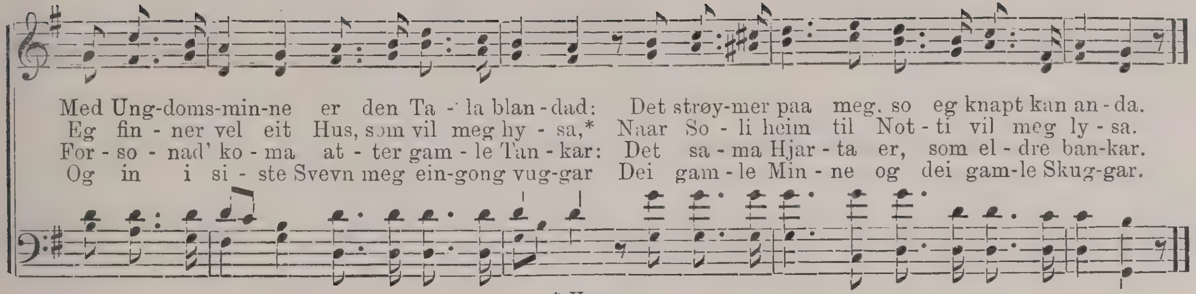

* Huse.

No. 106. Magnus Blinde.

Andante. Mandskor. ADOLPH SOLHEIM.

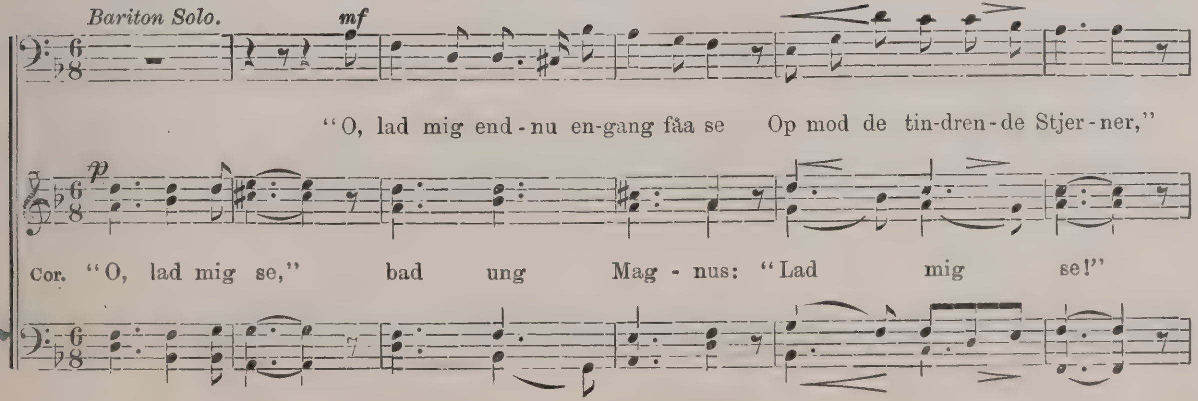

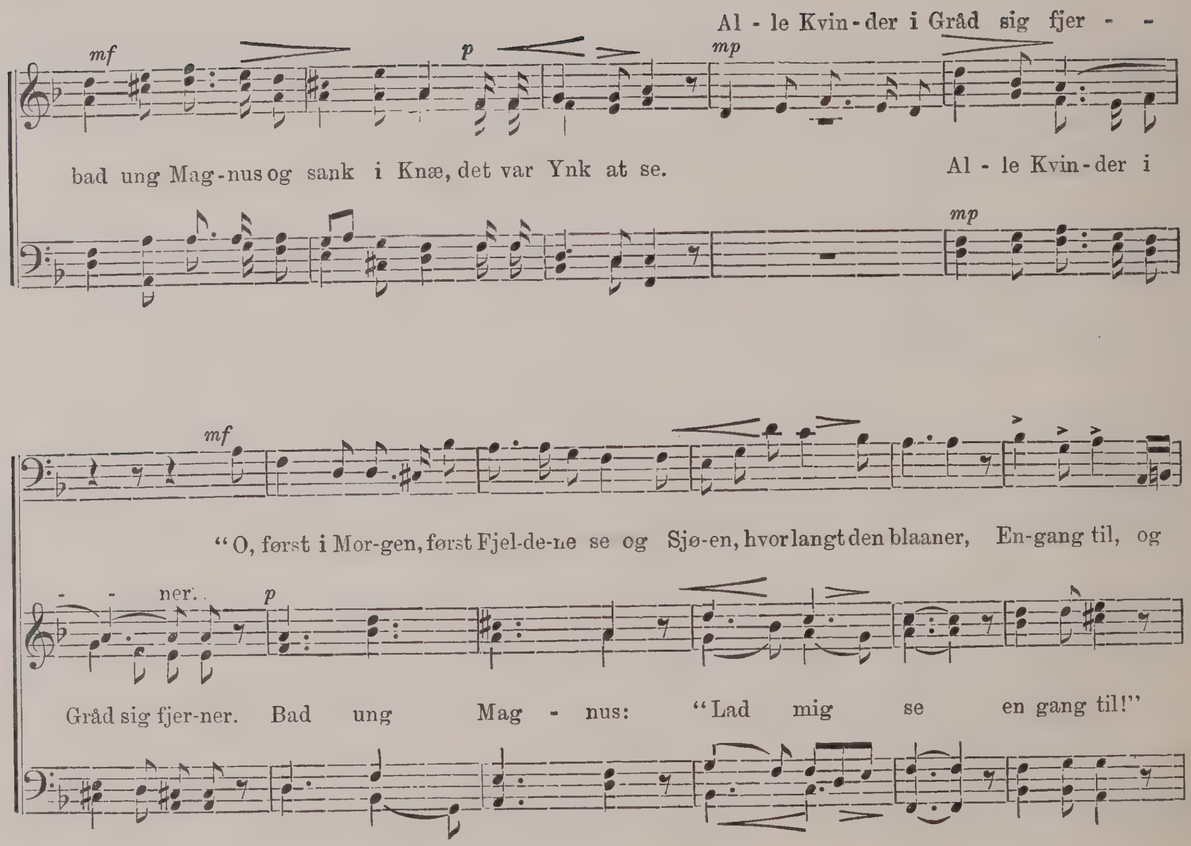
Al - le Kvin - der i Gråd sig fjer - -
mf
p
mp
bad ung Mag - nus og sank i Knæ, det var Ynk at se.
Al - le Kvin - der i
mp
mf
“O, først i Mor - gen, først Fjel - de - ne se og Sjø - en, hvor langt den blaaner, En - gang til, og
- - ner. .
p
Gråd sig fjer - ner. Bad ung Mag - nus: “Lad mig se en gang til!”

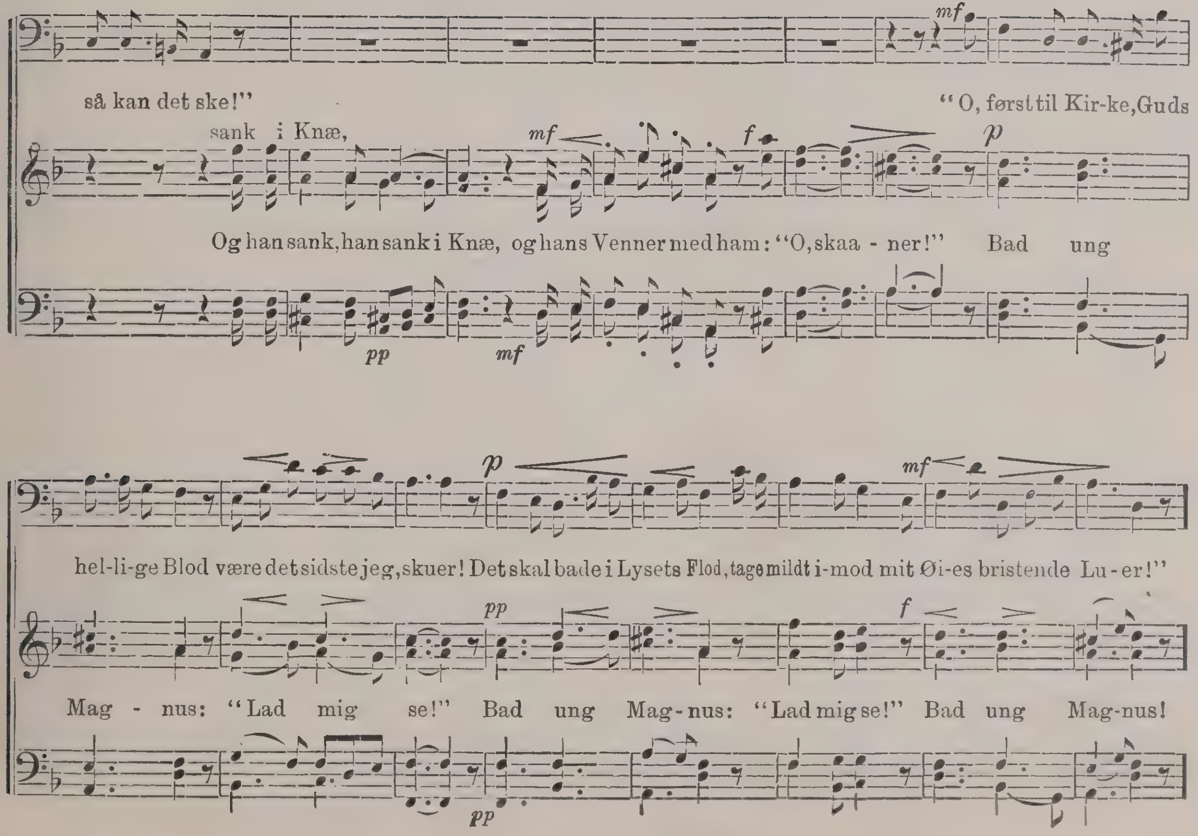

så kan det ske!"
"O, først til Kir-ke, Guds
sank i Knæ,
Og han sank, han sank i Knæ, og hans Venner med ham: "O, skaa - ner!" Bad ung
hel-li-ge Blod være det sidste jeg, skuer! Det skal bade i Lysets Flod, tage mildt i-mod mit Øi-es bristende Lu-er!"
Mag - nus: "Lad mig se!" Bad ung Mag-nus: "Lad mig se!" Bad ung Mag-nus!

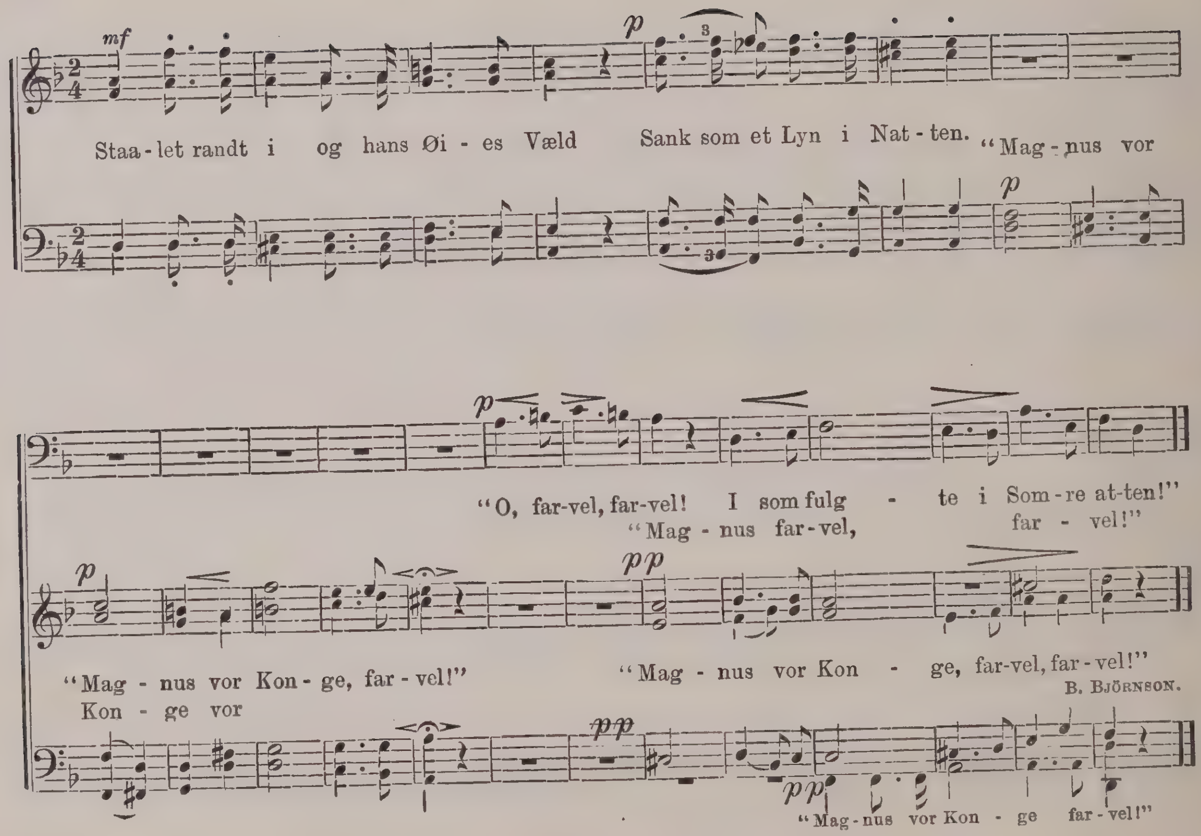
mf
Staa - let randt i og hans Øi - es Væld Sank som et Lyn i Nat - ten. "Mag - nus vor
p
"O, far-vel, far-vel! I som fulg - te i Som - re at-ten!"
"Mag - nus far - vel, far - vel!"
"Mag - nus vor Kon - ge, far - vel!"
Kon - ge vor
"Mag - nus vor Kon - ge, far-vel, far - vel!"
pp
"Mag - nus vor Kon - ge far - vel!"
B. BJÖRNSON.

No. 107. Vinden vifter.

Moderato.

A. SOLHEIM.

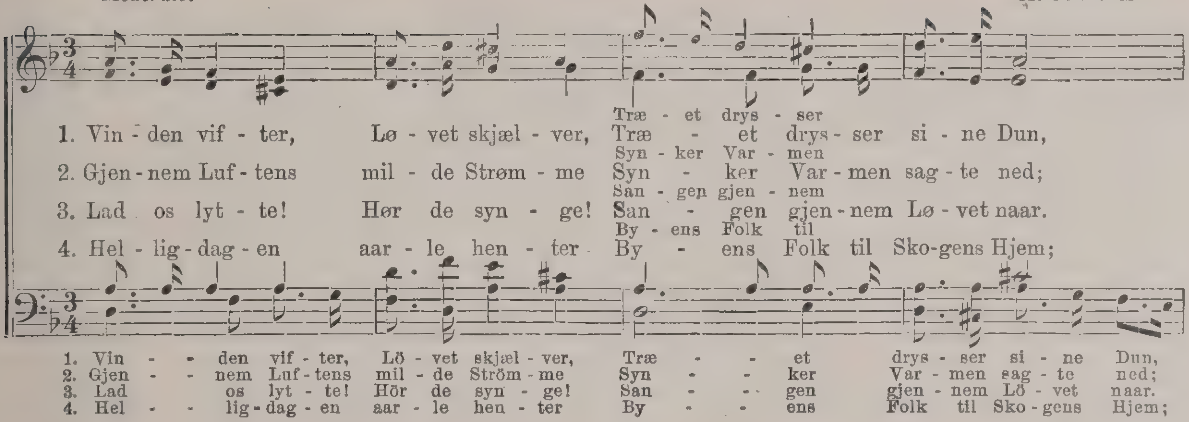

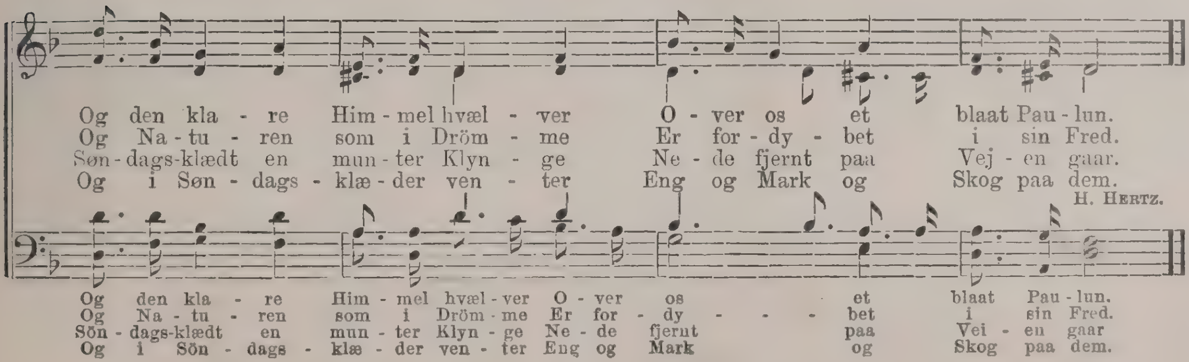

H. HERTZ.

FOREDRAGSTEGN.

ADAGIO, ömt, bekvemt, noget langsomt.
ALLEGRO, meget fort og livligt.
ALLEGRETTO, lidt mindre fort end Allegro.
ALLEGRETTO E LEGGIERO, fort, let, utvungent.
ANDANTE, noget langsomt og tydeligt, ikke saa langsomt som Largo.
ANDANTINO, mindre langsomt end Andante, ikke saa fort som Allegretto.
ANIMATO, besjælet, livligt.
ANIMATO E BEN MARCATO, godt fremhævet.
ARR., arrangeret.
COMMODO, bekvemt, maadeligt.
CON MOTO, bevæget, lidt livligt.
DOLENTE, klagende, vemodigt.
LARGO, bredt, meget langsomt.
MAESTOSO, majestætisk, værdigt.
MARCATO, udhævet, eftertrykkeligt; Tonerne udföres som VA.
MARCIA, i Marschtakt.
MODERATO, maadeligt.
POCO, lidt. POCO A POCO, lidt efter lidt, gradvis. POCO LENTO, lidt langsomt.
SOSTENUTO, holde strængelig Takt.
TEMPO DI MARCIA, almindelig Marschtakt.
UN POCO SOSTENUTO, en Smule udholdende.
VIVACE, livligt, heftigt, kraftigt.
VIVO, livligt, med Fölelse.

ORDFORKLARINGER.

Side 19. *Tulla*, et Faar uden Øren, eller ialfald bare med Rudimenter til saadanne; *trega*, her: sørge.

S. 23. *Blaaster*, Vind; *atum*, *atmed*, bagom; *gidra*, spille; *svalla*, snakke; *Otte*, Rædsel.

S. 37. *Urökje*, *Dovaslökje*, et ligegyldigt, dovent Fruentimmer; *Bjödnamakt*, Bjørnemagt (jvfr. Bodn, Hodn, Kodn, jedna for Børn, Horn, Korn, gjerne osv.); *Staava*, Stue: *nuku*, noget.

S. 43. *Danebod*, de Danskes Trøst; *gjenne*, stanse; *rart*, sjelden; *hyre*, beskytte.

S. 55. *Dugele*, dygtig; *kor*, hvor; *kneggje*, skoggerle; *like*, Godtgjørelse.

S. 62. *Lader*, her: afvender.

S. 63. *Hjaa*, hos (udt. ofte 'sjaa'); *garta*, snakke; *Braud*, Brød; *fyssa*, fosse.

S. 64. *Frett*, spurgt, hørt; *Sumarplöggi*, Sommerklæderne.

S. 65. *Kjendar*, mere bekjendt; *fer*, farer.

S. 68. *Möykering*, Pebermø; *drjug*, drøj, lang; *hoss*, hvorledes; *ou*, ogsaa; *Tjug*, Snes; *sumesta*, sommesteds.

S. 69. *Slaf*, Slaveri.

S. 82. *Murinykjel*, Marias Nøgler (en Blomst); *kræke*, krybe; *Hogna* (ɔ: Hugnad), Fornøjelse; *Ölen*, Varmen; *væle om Hagfellun*, efterse Gjærderne; *röjas*, renses; *dökk*, eder; *dökre*, eders; *sia haa*, sige af; *forkunt*, lækkert; *ovfellun*, overflødigt.

S. 104. *Syta*, sørge; *duna*, dundre.

S. 105. *Dikt mykje*, betydeligt, meget; *arleisene*, anderledes; *Smaana*, simpelt; *skoa*, se; *forbaane*, forbudte; *ve*, vil; *vatt* (vardt), blev; *plaa*, plejer; *solleis*, saaledes.

S. 113. *Stuvar* (pl. af Stuve), Stubber; *tuttra*, skjælve; *puttra*, bobble; *Bjöddunne*, Bjælderne; *Fjödde*, Fjeldet (ll udt. i flere Thelemarksdialekter som dd); *jala*, huje; *Krasi*, Klynge; *sjav*, selv; *soumar*, syr; *Natti*, Nut, Fjeldknat; *Ruve*, Rørelse.

S. 114. *Klövja Öykjom*, kløve, lægge Kløv paa Hestene; *korkje — for Heje hell for Krist*, hverken for Folk eller Fæ (Hedninger eller Kristne); *Sæl*, Sæterhytte; *röjugt*, ryddet.

S. 118. *Ofsa*, overmaade; *skröyta*, skryde.

S. 119. *Braaka*, larme; *snu*, vende.

S. 120. *Kvea (kve)*, synge; *jamvæl*, endog; *væn*, fager.

S. 121. *Ljot*, styg; *ty's*, tykkes; *Somors-Not*, Sommernat; *sille*, skulde; *Vangan*, Kinderne; *Finleikjen*, Skjønheden; *hot*, hvad; *elte*, traske, fare; *ferutta*, foruden; *de vör' ein Sæling*, det maatte være en Usling; *turfte* (af tarva), behøvede; *gjönne*, gjerne; *alstöt*, altid; *speleg*, farlig; *einstas*, etsteds; *sunt*, istykker; *Haus*, Hoved, Hovedskal; *Vite*, Forstanden; *tippa*, dryppe, rinde; *lie*, lidt; *Veri*, Verden.

S. 122. *Test*, indtil; *onde*, under; *vak*, vaagen.

S. 130. *Ljunga*, lyne; *åska*, Tordenbrag.

S. 131. *Stråt*, Vej; *sägersäll*, sejersæl; *standar*, Banner, Standard; *flik*, Flig.

S. 148. *Ei Molle*, et Stykke; *streka*, stryge; *Örslo*, Forstyrrelsen: *forbina*, forbauset; *opsa Rusk*, stor Travlhed; *kvar Taag og Tusk*, Altsammen.

INDHOLD.

No.		Side
69	Aa huttetu, de æ vondt av aa gjæte	113
29	*Aa kjøre Vatten aa kjøre Ve	52
76	*Aa vil du hava meg te aa kvea	120
93	Aftensolen daler sagte ned	147
93	*Aftensolen smiler	147
90	Ak, hvem der dog blot var forlovet	143
74–75	*Alt det som no skal duga	118 og 119
65	*Alt glimrende bæver det duftende Blad	106
77	Alt i Verden koster Møje	123
21	*Antan eg ska her so Ungkar ga, sa'n	36
64	*Astri, mi Astri, som eine held taa meg	106
45	*At Slyngler hæves til Ærens Top	76
98	*Bare, bare jeg var vis	152
32	*Blandt alle Lande i Øst og Vest	58
6	*Blandt bedste Ting, som Himlen gav	12
27	*Bor jeg paa det høje Fjeld	48
43	*Bækken gaar i Engen	73
77	Dagen gaar saa langsomt hen	123
19	Danevang med grønne Bred	33
24	*Danmark, dejligst Vang og Vænge	42
24	Danmark, dine Kjæmpegrave	43
50	D'er fælt saa vondt, ja hutetu	87
62	*Dei vil altid klaga og kjyta	104
58	*Dejlig er den Himmel blaa	97
60	*Dengang jeg drog afsted	100
3	Den Bonde, som vil lede	7
37	*Den friske Vind og den milde Luft	66
80	*Der aander en tindrende Sommerluft	126
56	*Der er et yndigt Land	94
59	Der er i Nordens Hjerte	99
34	De sige, at mit Sprog er en usel Tiggerkvind	63
45–91	Det er saa herligt en Sommerdag	77
45–91	Det er saa yndigt at følges ad	77
31	*Det hedder, at man har saa svært ved at sige	56
7	Det lød fra gamle Dage	14
71	*Det var en Lørdagsaften	115
34	Du Noreg, du mi Moder	63
78	*Dybt i Havet, som med stærke Bölger	124
11	*Eg gjætte Tulla i femten Aar	19
50	Fred hviler over Land og By	87
41	Frihed er det bedste Ord	71
82	*Gubben Noach	129
20	*Gudmund Thorsen Storebingen	34
14	*Gutter ombord	24
4	*Havet er skjønt	8
72	*Hele Verden kalder Barndomstiden skjøn	116
40	*Hell dig, du höga Nord	69
35	*Her er det Land, som hugar mig best	64
17	*Herr Sinklair drog over salten Hav	28
50	*Herr Vinter, det er just en Mand	86
52	*Holder du af mig	89
13	Hu hej! kor er det vel friskt og let	23
95	*Hun er nu saadan, saadan	149
13	Hurra min Jente, her kommer jeg	23
27	Hvorfor styrer du din Gang	50
86	*Hvor herligt er mit Fødeland	136
66	*Hvor i Verden jeg gaar	108
19	*Hvor i Verden mon du faar	32
22	Hvor Karmt sig spejler med Sol i Sund	39
38	*Hvor saare lidet vil der til	67
68	*Hösten är kommen	111
100	*I Dalens Skjød en Hytte laa	155
94	*I rykandes Uvær og fykandes Vind	148
56	I hver en Ynglings Bryst	95
22	*I Rosenlund under Sagas Hal	38
50	I Østen stiger Solen op	87
13	*Ja hjemme er det dog allerbedst	22
5	*Ja vi elsker dette Landet	10
46	*Jeg er en fattig liden Dreng	78
87	Jeg er saa fro, jeg er glad	139
79	*Jeg har et Barn paa fire Aar	125
79	Jeg har et Hjem, det er saa godt	125

No.		Side
7	*Jeg var saa fuld af Glæde	14
34	*Jeg ved en gammel Kirke	62
55	*Jeg ved et Land i højen Nord	93
28	*Je teente paa Kjølstad ifjor	50
49	*Kjender du, mit Barn	84
39	*Kjærringa mæ Staven	68
36	*Kom, Elisa, hid	65
46	Kom, Godtfolk, hid	79
59	Kom Maj, du søde, milde	99
47	*Lad Andre kun synge	80
99	*Længe var Nordens herlige Stamme	154
77	Maalet henna Mor me vil	123
101	*Mandom, mod och morska män	156
48	*Markje grønas	82
18	Medens al vor Glans fra fordums Dage	31
73	*Melken sød at drikke	117
62	Mens me sit so fortrule aa prata	105
88	*Mens Nordhavet bruser	140
81	*Mester Jakob, sover du	129
90	*Min Moder, imens jeg var liden	142
31	Min Søn, vil du vinde Verdens Agt	57
97	*Mit allerførste Kongeord	151
23	Mit Land, mit Land	41
18	*Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove	30
53	*Moders Navn er en himmelsk Lyd	90
16	*Naar Harpen tier ved breden Bord	27
29	Naar Vaaren aander paa Li og Fjeld	53
42	*Nattens dæmrende Taage	72
59	*Ned ad den hvalte Bue	98
57	*Norges bedste Værn og Fæste	96
48	Norges Højtidsstund er kommen	83
63	*Nu er den Tid, her gjøres mange Ting	105
44	Nu han svævede kring paa det vildene Hav	75
65	Nu stander mit Norge saa smilende skjønt	107
102	*Nu Tak for Alt ifra vi var smaa	157
65	Nu Vaaren er kommen saa liflig og blid	107
8	*Nys sejled vi en solblank Time	16
91	Om Fjeldets Stolthed og Dalens Lyst	145
45–91	*Ondt ofte lider den Fiskermand	144
9	*Op af Nordhavs dybe Vande knejser	17
66	Op til Things, op til Things	109
41	Ordet var fra Arildstid	71
70	*Os ha gjort kva gjeras skulle	114
45–91	Paa Bagen har jeg ej mange Aar	145
30	*Paal sine Høno paa Haugen utslepte	54
67	*Paa Solen jeg ser, det lider alt frem	110
69	*Saa lang er naa Vinteren for den, som skal stelle	112
3	*Se Fredens Engel svæver	6
33	*Se Norges Blomsterdal	60 og 61
12	*Sig mig, hvis De ellers kan	20
87	Skam faa den, der har en Ven	139
26	*Skjøn er Vaaren i vort Norges Dale	46
39	Snart æ eg sex og tjuge	68
77	*Sola gaar bak Aasen ne	122
54	*Sol er oppe	92
85	*Som attenaarig Ungersvend	134
79	Som Barnets Hjerte fryder sig	125
93	Sov du lille Søde	147
48	Statens Vogn hernede bliver	83
15	*Svøbt i blaalig Ølrøg staar	26
96	*Syng i Kor: kling, klang	150
41	*Syng kun i din Ungdoms Vaar	70
1	*Syng naar du alene gaar	3
83	*Söner af ett folk, som blödt	130
2	*Sønner af Norges det ældgamle Rige	4
51	*Til Tak nu skal Tonerne lyde	88
84	*Tro du mig, om en Mand	132
89	*Tænk, naar engang hver Taage er forsvunden	141
25	*Undrer mig paa, hvad jeg faar at se	44
61	*Unge Gjenbyrds Liv i Norden	102
26	Vaarens Luftning Plantelivet vækker	47
23	Vaj højt, vaj stolt og frit vort Flag	41
23	*Vårt land, vårt land, vårt fosterland	40
69	Ved Sjøen, den mørke	113
3	Velkommen hver, hvis Glæde	7
87	*Vi ere en Nation, vi med	138
44	*Vi har sagt det saa tidt	74
10	*Vingede Skarer fly de sorte Skove	18
29	Vi sidder her i saa godt et Lag	53
32	Vor Skole er os saa kjært et Sted	59
23	Vort Land, vort Land	41
92	*Yderst mod Norden lyser en Ø	146

Udkommet er: Ottende betydelig forøgede Udgave af

KORAL=BOG

INDEHOLDENDE

Melodier for Salmer og aandelige Sange

TILLIGEMED ET UDVALG AF "ANTHEMS" SAMT

Musik=Skole som Veiledning til Sangøvelser

— VED —

KNUD HENDERSON, Organist.

Pris, godt indbunden, $1.00. - - - - - - I Partier Rabat.

INDHOLD: 184 Melodier, 4=stemmig udsatte for Guldbergs, Synodens, Landstads, Hauges, Johnsons og Methodist=Salmebogen samt Vægteren, Brorsons Troens rare Klenodie, Aarflots samlede Sange, Sangene i Goßners Skatkiste o. s. v., o. s. v.

Begyndelses-Grundene for vocal og instrumental Musik. En letfattelig Musik=Skole og Diagrammer, hvorefter man kan lære at spille Orgel og synge uden Hjælp af en Instruktør.

Tabel over Melodiernes Versemaal (Meter), saa at man med Lethed kan finde Melodier til Salmer og Sange, der ei har nogen bekjendt Melodibetegnelse anført.

Et Tillæg af 16 store Sider med "Anthems" etc.

Fortegnelse over Salmer og Sange, hvortil de i Bogen forekommende Melodier kunne benyttes. Registeret indeholder en Fortegnelse over et større Antal Salmer og aandelige Sange end nogen anden Koralbog.—Anbefales paa det Bedste af flere bekjendte Organister og Musikinstruktører.—ORDRES SENDES TIL

JOHN ANDERSON PUBLISHING CO.

183, 185 & 187 NORTH PEORIA STREET, - - - - CHICAGO, ILL.